

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YOLDAKİ MUSİBETLER

[Türkçe – Turkish – ترکی]

MEHMET ALAGAŞ

Web Düzen : Özgür El Erdişi

Kaynak : DarulKitap.com

2013 - 1434

بیت

Facebook//ücretsiz İslami e kitap indir

ریتالی

Facebook / ücretsiz İslami e kitap indir

İletişim ☐☐☐☐

Facebook / özgür el erdişi
Erdisi65@hotmail.com
Metin_esmek@hotmail.com

YOLDAKİ MUSİBETLER

Önsöz

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Hamd, sena ve övgülerin en güzeli, ezelde ve ebedde var olan, lutfuyla kainatı ve bizleri yaratıp var eden, sayısız nimetlerle yaşatan ve rahmetiyle doğru yolu gösteren Allah (c.ç.)'a mahsustur.

Salat ve selam da, alemlerin Rabbi tarafından sevilen, insanların ise tanıyıp, idrak edebilme nisbetince sevebildikleri, efendimiz, önderimiz, rehberimiz Hz. Muhammed Mustafa'ya, aline, ashabına ve onun yolunu izlemeye çalışan ümmeti üzerine olsun.

Bundan yedi-sekiz ay önce başladığım bir kitab çalışması vardı. Kur'an-ı Kerim'in tüm müslümanlar için Öncelediği bir konuyu

ben de öncelemiş ve bu konu çerçevesinde söz konusu çalışmaya başlamıştım.

Ne var ki umud ve heyecanla başladığım bu çalışma pek uzun sürmedi. Kitab çalışmasının genel olarak üçte ikisini tamamladığım sıralarda, bu çalışmayı bırakmak zorunda hissettim kendimi!.

Çünkü muhatabımı yitirmiştim!.

Çünkü kitabta muhatap aldığım, muhatap almak istediğim müslümanlar, genel olarak başka dünyalara rağbet etmeye, başka dünyalarda gezinmeye başlamışlardı!.

Uhrevi kaygıların yerini dünyevi kaygılar, İlahi vaadlerin yerini beşeri vaadler, Rabbani beklentilerin yerini politik beklentiler almaya başlamıştı!.

“İki fecr arasında” isimli kitap çalışmamız, düne göre daha canlı, düne

göre daha güncel bir hale gelmişti!. Çünkü bu kitap çalışmasının ana temasını oluşturan iki fecr arasındaki karanlık daha bir yoğunlaşmış, iki fecr arasındaki karanlık daha bir koyulaşmıştı!.

Yeni kitab çalışmamda muhatap aldığım ve İslam için gerekli olan keyfiyete davet etmek istediğim müslümanlar, keyfiyet yamacından, kemiyet çukuruna doğru atlamaya, kemiyet çukuruna doğru yuvarlanmaya başlamışlardı!.

Rahmet ve bereket vesilesi birer su damlası olması gereken müslümanlar, ifrat ve tefrit kutuplaşmasına giderek, itidal iklimdeki su olma vasıflarından uzaklaşmışlardı!. Bu müslümanların küçük bir kısmı, radikal müslümanlık adına rahmet ve merhametin sıcaklığından uzaklaşarak donmaya başlamışlar ve müslümanlara

dahi merhamet etmeyen buzdan birer hançer durumuna gelmişlerdi!.

Müslümanların büyük bir kısmı ise dünya ile barışık olmak adına herşeyle barışmaya, her şeyle uzlaşmaya yönelmişler ve ateş ehli olan biz bu şeytanla bile dirsek temasına girerek buharlaşmaya başlamışlardı!.

Velhasıl kaybetmiştim, velhasıl yitirmiştim muhatabımı!.

Dolayısıyla söz konusu kitab çalışmasını yüksek bir rafa kaldırmış ve'böylesi hadiselerden, böylesi insanlardan uzaklaşarak sadece toprak ve hayvanlarla uğraşmak gayesiyle köyde yaptırdığım eve taşınmıştım. Benim için yeterince geniş olan bu evde biraz rahatlayacağımı, üst kattaki çalışma odamda kendimle başbaşa kalacağımı umuyordum.

Fakat olmadı!.

Karşı dağlara baktığım zaman dağları değil, dağların arkasındaki şehirleri ve bu şehirlerdeki insanları görüyordum yine!.

Susmayı seven ve susma orucuna niyetlenen ben, kalabalıklar arasında sıkışmış bir insan gibi inlemeye ve bu inleyişleri birer fısıltı halinde cümlelere döndürmeye başlıyordum!.

Bahçemdeki hayvanlara bakıyor ve onlar gibi gamsız, onlar gibi ferasız olmak istediğim zamanlar, bütün hayvanların bana baktıklarını ve ağızlarını açarak “Ama sen hayvan değilsin mi?” dediklerini duyuyordum.

Hayvanlar doğru söylüyordu!.

Yaratılış gayelerini hakkıyla yerine getiren bu tertemiz hayvanlar, bana bir insan olduğumu hatırlatıyorlar ve kendilerini örnek alarak benim de yaratılış gayemi yerine getirmemi istiyorlardı!.

Bana bu muhteşem nasihati herhangi bir hoca, herhangi bir alim yapsa, sanırım ki bu kadar etkili olmazdı. Çünkü bana yapılan bu nasihatın gereğini, en muttaki alimlerin dahi koyunlar, atlar, tavuklar ve balıklar gibi yerine getirdiklerine inanmıyorum.

Bunun nedenini aynı nedenle yazdığım bu kitab çalışmasının içinde ve özellikle sonuç bölümünde daha iyi anlayacaksınız.

Duygu ve düşüncelerimi ısıra ısıra kaleme aldığım bu kitab çalışmasının ismi “Doğru yolun Eğri kulları” veya daha açık bir ifadeyle “Yoldaki Leşler” olabilirdi. Ne var ki nezaket damarlarımızı besleyerek “Yoldaki Musibetler” olarak belirledik. Bu kitab çalışmasının ana temasını oluşturan musibetler, cihetteki ellerimizle yaptıklarımızın ve yapmamız gerekirken yapmadıklarımızın bir neticesi olarak

başımıza gelen musibetlerdir. Rahmetli Seyyid Kutub'un "Yoldaki İşaretler" kitabından faydalanamayanlar, yoldaki işaretleri görüp de gereğini yapamayanlar, umud ederiz ki yoldaki musibetleri görerek, hiç olmazsa bu musibetlerden sakınırlar!.

Felak ve Nas surelerindeki sığınmaya her zamankinden daha fazla, çok daha fazla muhtaç olduğumuzu hatırlatarak "Selam ve rahmet üzerinize olsun" diyorum.

Mehmed ALAGAŞ İzmir – 1995.

GENEL DURUM

Türkiye İslamlaşıyor Mu?

Son zamanlarda insanların sık sık gündemlerine giren, kimilerinin endişeyle, kimilerinin korkuyla, kimilerinin umudla cevaplandırmaya çalıştıkları bir soru var.

Türkiye İslamlaşıyor mu?

İnsanlar fevc fevc İslam'a mı giriyor?

Marş ve ilahilere bakılırsa evet!.

Gözlerinizi kapatarak bu marşları, bu ilahileri dinlediğiniz zamanlar kendinizi bir başka alemde, bir başka dünyada hissediyorsunuz!.

Müslümanların pratikleriyle atbaşı 'olması gerekirken, reel pratiği çok gerilerde bırakan bu marşları, bu ezgileri, bu ilahileri dinlerken, yapmanız gerekirken yapmadıklarınızın hemen yapıldığını, yaşamadıklarınızın hemen yaşandığını görerek, İslami gelişimin hangi engin boyutlara vardığını anlıyorsunuz!.

Yapmadıklarını söyleyen, yaşamadıklarını dinleyen bu insanlar, günümüz medyasını da dikkate aldıkları zaman, bu müsbet kanaatleri daha da pekişmektedir. Çünkü günümüz medyasına göre İslam'ın çığ gibi büyüdüğü, Türkiye'nin her geçen gün daha da İslamlaştığı,

insanların fevc fevc İslam'a girdikleri iddia edilmektedir!.

İslam'ın ne olduğunu veya ne olması gerektiğini gözardı edecek olursanız, bu genel kanaate sizler de iştirak edebilirsiniz. Çünkü yaşadığımız coğrafyada tevhidi dikkate almayan geleneksel bir din anlayışına veya ılımlı bir muhafazakarlığa doğru gelişen bir rağbet ve her geçen gün daha da artan bir katılım olduğu doğrudur.

Genel düzlemde meydana gelen bu rağbet veya katılımın tevhidi olmadığını ifade etmemiz, tabi ki bu durumun bazı müsbet taraflarını görmediğimiz veya görmemize rağmen gözardı ettiğimiz anlamında değildir. Hiç kuşkusuz ki bu rağbette bulunan insanlar, bu tercihte bulunan gençler, içki, kumar, fuhuş gibi birçok çağdaş pislikten uzaklaşabilmektedirler. Dolayısıyla

günümüzde yaygınlaşan rağbet veya tercihin bu gibi dünyevi maslahatlarını bizler de görüyoruz. Ancak yaşadığımız coğrafyada gelişen bu hadise, bazı kötülüklerden bir uzaklaşma hadisesi olarak görülse de, İslam'ın emrettiği gerçek iyiliğe ve gerçek hakikate ulaşamayan bir hadisedir. Çünkü İslam davası, insanların sadece dünyevi maslahatını gözetken bir Yeşilay davası değildir. Bu yüce davanın öncelikli hedefi, insanların dünyevi değil uhrevi maslahatı, uhrevi kurtuluşudur. Hakikat düzleminde bir saat kadar olan dünya yaşantısını ebedi hayatın önüne çıkararak veya ebedi hayatı gözardı ederek, ebedi olan ahiret hayatı pahasına dünyevi hayatı mamur etmeye çalışmak, peygamberlerin değil, firavunların tercihidir. Nitekim ahiretleri pahasına dünyalarını mamur eden firavunlar, dünyalarını mamur

eden kavimler, mamur ettikleri beldeleriyle birlikte helak olmuşlardır.

“Yeryüzünde gezip dolaşmıyorlar mı? Böylece kendilerinden öncekilerin nasıl bir sona uğradıklarını görsünler. Onlar, güç bakımından kendilerinden daha üstün idiler, toprağı alt-üst etmişler (ekmişler, madenler, sular arayıp çıkarmışlar) ve onu, kendilerinin imar ettiğinden daha çok imar etmişlerdi. Peygamberleri de, onlara zulmetmiyordu, ancak onlar kendi nefislerine zulmediyorlardı. Sonra kötülük yapanların uğradıkları son, Allah'ın ayetlerini yalan saymaları ve onları atay konusu edinmeleri dolayısıyla çok kötü oldu.”¹

Bir mü'min için dünyasını mamur etmek mustehap ise, ahiretini mamur etmek farzdır. Dolayısıyla bazı müstehapları eda

¹ Rum: 30/9-10.

etmek için farzları feda eden bir anlayış, kesinlikle ve kesinlikle İslami bir anlayış değildir. Çünkü İslami anlayışa göre herhangi bir insanın ahiretini mamur etmesi, bu insanın öncelikle içki veya kumardan değil, küfür ve şirkten uzaklaşıp, tevhid hakikatine teslim olmasıyla mümkündür. İslam'a göre içki ve kumardan uzak bir müşrik ile ayyaş ve kumarbaz bir müşrik arasında önemli bir fark yoktur. Her ikisinin de İslam'a göre affedilmeyecek olan en şedid vasfı müşriklik olup, her ikisi de aynı akibete doğru gitmektedirler.

Netice olarak insanları İslam adına içki ve kumardan uzaklaşmaya, tağut adına da küfür sistemini desteklemeye davet eden bir anlayış, yeşilaycı bel'amlara özgü bir anlayıştır. Bu anlayışı ve bu anlayıştan kaynaklanan hadiseyi İslamlaşma olarak gösteren medyaya itibar etmemiz ve söz

konusu hadiseyi tevhidi bir gelişme olarak görmemiz veya İslami bir katılım olarak kabul etmemiz tabi ki mümkün değildir. Dolayısıyla "Türkiye İslamlaşıyor mu?" sorusuna bizlerin vereceği en açık cevap "Türkiye Ehl-i Kitaplaştırılıyor!" şeklinde olacaktır. Yaşadığımız coğrafyadaki bir kısım tevhidi çalışmaları istisna tutacak olursak, genel düzlemdeki yaygınlaşan hadise, Ehl-i Kitab'ın özelliklerini, Ehl-i Kitab'ın sapıklıklarını içinde barındıran geleneksel bir muhaîezakarlık hadisesidir.

Yoldaki Şaşkınlık

İslam'daki tevhid bilincini kavrayan ve bu bilincin gerçek davetçileri olan muvahhidler, sırat-ı müstakim üzere olan yaşantılarını, sırat-ı müstakim üzere olan çalışmalarını ve yine sırat-ı müstakim üzere olan davetlerini sürdürselerdi, Türkiye genelinde yaygınlaşan geleneksel din

anlayışına yönelik rağbeti, gerçek İslam'a doğru yönlendirebilirlerdi.

Fakat böyle olmadı!.

İslam'ın gerçek davetçileri olmaları gereken birçok muvahhid, kemiyet oluşturan kitleleri keyfiyete davet edeceklerine, kendi keyfiyetlerini yitirerek söz konusu kemiyetlere dahil oldular!.

Daha çok insanla beraber olmak, daha çok insana hitap etmek, daha çok insanın takdir ve onayını almak kaygısı, bu müstamel muvahhidleri(l) kalabalıkların dolaştığı bit pazarına düşürmüştür.

On yıl öncesine kadar insanlara tevhitte ve tevhidi istikamette bahseden bu kimseler, artık demokrasiden, demokrasinin nimetlerinden ve politikanın imkanlarından bahsetmeye başlamışlardır. Daha önceleri “Maazallah, küfür küfür ediyor!.” dedikleri politik rüzgarlar için,

bugünlerde “Maşaallah, püfür püfür esiyor!.” demektedirler.

İşin garip tarafı, bunca değişmelerine ve tersyüz olmalarına rağmen İslam'dan ve İslam'ın tevhid çizgisinden ayrıldıklarını da kabul etmiyorlar!.

Bize göre köklü bir değişim, onlara göre ilerici bir gelişim olan bu hadise o kadar yaygınlaşmıştır ki, uluslararası küfri sistemlerle entegre olmalarına ve istikballerini demokrasinin yargısına teslim etmelerine rağmen “İstikbal İslam'ındır ve zafer inananlarındır” diyerek kendilerini aldatan bu insanlar, ne yazık ki görmek istemediğimiz kadar çoktur.

Bu avuntuyla uyuyan ve uyutulan insanlar o kadar çoktur ki, demokrasinin faziletine birazcık inansam ve karşılaştığım meseleleri hakka değil, halka göre birazcık değerlendirmem, bu çokluktan

etkilenmemem ve sebatla yürümeye çalıştığım yoldan kuşku duymamam belki de mümkün olamazdı!.

Söz buraya geldiği zaman bir kıssayı, bir fıkrayı hatırlıyorum. Tek yönlü bir otoban üzerinde gitmekte olan bizim Temel, arabasının radyosunda şöyle bir anonsla karşılaşır.

“Şu an seyretmekte olduğunuz otobandaki bir sürücü arabasını ters istikamette sürmektedir. Otoban üzerinde yol alan tüm sürücülerin, bu şaşkın sürücüye dikkat etmeleri önemle duyurulur.

Direksiyonuna iki eliyle sarılmış olan ve gözlerini patlatırcasına açarak arabasını sürmeye çalışan Temel ise, radyodaki anonsa şu karşılığı verir.

“Şaşkın sürücü bir tane değil ki!. Hepsi üstüme üstüme geliyor.”

Bu fıkrayı ilk duyduğum zaman oldukça gülümsemiştim. Doğru yolun, şaşkın kulları gelmişti aklıma!.

Fakat bu fıkra artık beni hiç güldürmüyor!.

Çünkü şoför mahallinde artık Temeli değil, kendimi görmeye başladım!. Müslümanlarla aynı yolda bulunmamıza rağmen, son zamanlarda trafiğin yönü değişmişti!.

Hevadan fetvaya, fetvadan takvaya doğru olan istikamet, takvadan fetvaya, fetvadan hevaya doğru değişti!.

Bir zamanlar aynı yolu ve aynı istikameti takip ettiğimiz bazı müslümanlar, istikamet değiştirip üstümüze üstümüze gelmeye başladılar!. Onlara göre menfi bir değişim değil, müsbet bir gelişimdi bu.

Bu gelişimin önündeki musibet ise bizdik!.

İslam'ın temel esaslarına özen göstererek tevhidi istikamette bir arpa boyu yol almaya çalışan ben Temel veya biz temeller ise, bu çağdaş gelişimden nasiplenemeyen ve günümüz trafiğine aykırı giden birer şaşkın durumuna düşmüştük!.

Bizleri Allah'ın razı olacağı yegane yola hidayet eden Kur'an-ı Kerim'i bilmeyen veya bu yüce Kitab'ın gösterdiği yola iman etmeyen bir şaşkın olsam, kendi kendime "Acaba bu arkadaşlar hidayete erdiler de, dalalette bir biz mi kaldık!." diyeceğim. Ya da bozulmuş pikap gibi, rahmetli Necip Fazıl'ın şu mısralarını tekrar edeceğim.

"Yeryüzü boşaldı habersiz miyiz?.

Güneşe göç var da kalan biz miyiz?"

Rahman olan Rabbimize hamdolsun ki böylesi kuşkular, böylesi kuruntular içinde değiliz. Çünkü kimlerin doğru yolda

olduğunu ve kimlerin saptığını bilen ve bildiren yegane merci Allah (c.c.)'dir.

“Şüphesiz Rabbin, kendi yolundan sapanları daha iyi bili?'. O dosdoğru yolda olanları da daha iyi bilendir.” ²

Ayet-i kerimede zikredilen doğru, dosdoğru yol ise hiç kuşkusuz ki batıl dinler ve bu dinlere özgü yollar değil, şanı yüce Rabbimizin Kur'an-ı Kerim'de beyan ettiği sırat-ı müstakimdir.

“Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olmazlar. De ki: “Kuşkusuz doğru yol, Allah'ın (göst erdiği) dosdoğru yoludur.” Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku'jlanna uyacak olursan,

² En'am: 6/117.

senin için Allah'tan ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.”³

Bu ayet-i kerimelere İman eden ve İslam'ın temel esaslarından taviz vermeyen biz temelleri, çağdaş trafiğe aykırı görerek dünya gündeminin dışında kalmış tutucular olarak vasıflandıranlara tabi ki itiraz etmiyoruz.

Tutucu olduğumuz doğrudur!.

Ancak, demokrasi salıncağının ipini reddederken, hangi ipi tuttuğumuza dikkat etsinler!.

Ve bu yolda yani sırat-ı müstakimde karşı karşıya geliyorsak, kimlerin doğru, dosdoğru bir istikamette olduklarını lütfen araştırınlar.

Araştırınlar, araştırınlar ki, kendilerinin bu yol üzerinde bir rahmet mi, yoksa başlı

³ Bakara: 2/120.

başına birer musibet mi olduklarını anlasınlar!.

1. YOLDAKİ MUSİBETLER

İman Erozyonu

Müslümanlar olarak karşılaştığımız bir olumsuzluk, karşılaştığımız bir musibet varsa, bir müslüman olarak öncelikle kendimi suçlamayı, kendimi sorgulamayı tercih ediyorum. Hata üstüne hata yapması her an mümkün olabilen bir müslüman olarak, karşılaşılan bu olumsuzluk veya bu musibette kendi hatamı, kendi yanlışımı, daha doğrusu kendi payımı bulmaya çalışıyorum.

Tabi ki bir özeleştiri oluyor bu!.

Geçenlerde okuduğum bir fıkra, yine kendime yönelmeme, yine kendimi eleştirmeme neden oldu. Fıkra şöyleydi.

Elektrik tamiratıyla uğraşan bir dükkanın telefonu çalar. Telefonu açan ustabaşı, iki

gün önce bildirilen zil tamiratının yapılmadığını ve söz konusu evde zillerin çalmadığını öğrenir. Bu tamiratı yapması için gönderdiği çırağı azarlayarak, zili neden tamir etmediğini sorar. Çırak ise bu azarı haksız bularak şöyle cevap verir.

“Usta beni niye azarlıyorsun!. Ben tamirat için o eve gittim, evin zilini uzun uzun çaldım, kimse kapıyı açmayınca ben de geri döndüm!.

Bu fıkrayı okuyunca, çırağın acemiliğine benzer bir acemiliğin, kendimde bulunup bulunmadığını düşündüm!.

Müslümanların bazı ortak sorunlarını değerlendirirken, birçok sorunun iman zafiyetinden kaynaklandığını belirtiyor ve yine bu müslümanları imani düzlemde muhatap alarak, iman boyutundan dürtmeye uğraşıyordum!. Kalplerin katılaşmasından

söz ediyor fakat yine de yumuşacık parmaklarımla bu kalplere dokunmaya çalışıyordum!.

Acabe ben de, fıkrada zikredilen acemi zil tamircisi gibi miydim?

Bozuk olduğunu söylediğim zili tamir etmek için, yine bozuk olan zile mi basıyordum?

İyi ama başka ne yapabilirim ki! Kapıları tokmaklar gibi, kafaları tokmaklamaya mı kalkışayım?

Yoksa akıllı birer insan olarak sadece ve sadece akılları mı muhatap alacağız!.

İyi ama, kalpleri gözardı ederek sadece akılları muhatap almak, başlı başına bir akılsızlık, başlı başına bir fikirsizlik değil midir?

Sadece ve sadece imanla anlaşılacak, imanla elde edilebilecek olan değerlerin,

imandan başka bir yolla, imandan başka bir yöntemle elde edilmesi mümkün müdür?

İslam adına uyarıp-korkutmamız gereken insanları, cehennem ile değil de, açlık, kıtlık ve enflasyonla mı korkutacağız?

Böyle bir yol, böyle bir yöntem, şeytanın yolu, şeytanın yöntemi değil mi?

İnsanları açlık, kıtlık ve fakirlikle korkutan lanetli yaratık, şeytan aleyhıllanenin ta kendisi değil mi?

İslam adına uyarıp-müjdelememiz gereken insanları, cennet ile değil de, dünyevi bolluk ve refah ile mi müjdeleyeceğiz?

Korkutmak için cehennem azabı, müjdelemek için cennet nimetleri yetmiyor mu?

Yazıklar olsun, binlerce kez yazıklar olsun ki yetmiyor!.

Hatta yetip yetmemek bir yana, ilgi bile duyulmuyor!. Nitekim müslümanım diyenlere dahi cennet ve cehennemden bahsetmeye kalkıştığım zamanlar, ilgiden ve heyecandan uzak gözlerle yüzüme bakıyorlar!.

Sanki bunlara, bu nefes alan canlılara değil de, kabirdekilere konuşuyor, kabirdekilere talkın veriyorum!.

Oysa daha önceleri böyle değildi!.

Cehennem denilince kalplere cehennem korkusu, cennet denilince gözlere cennet arzusu temas edebiliyordu. Bu kısmi temas ile gözler aralanıyor, bu kısmi temas ile kalpler titreşebiliyordu.

Ancak kalpler katılaşmayı başladı!.

Hak ile yumuşamasına rağmen bu hakkın gereğini yapmayan kalpler, dünyevi kaygalarla kararmaya, nefsi yönelişlerle katılaşmaya başlamıştı!.

Bir erozyon yaşıanıyordu!.

Bu erozyon, toprak veya kültür değil, iman erozyonuydu!. Toprak kaybından çok daha önemli olan bu iman kayması, bu iman kaybı, bir insan için değerli olan herşeyin kaybı demektir!. Çünkü kalıcı olan bütün değerler, kalıcı olan bütün güzellikler, iman ile başlayıp, iman ile gelişen değerler, iman ile gelişen gzelliklerdi.

Kendisine vuran dalgalarla taşını ve toprağını yitiren dağlar nasıl ki dümdüz oluyorsa, dağ gibi müslümanlar da bu iman erozyonuyla dümdüz oluyorlardı!.

Cahili dalgalar, iman direncini yitiren müslümanları önce yumuşatıyor ve sonra bu yumuşak taraflarını kopararak alıp götürüyordu!.

Bu durumdan muzdarip olan bazı kimseler ise kurtuluşu televizyonlardaki evliya filmlerinde anyorlarmış!.

Efendime söylemeyim, televizyondaki bu gibi filmler ve bu filmlerdeki kerametler, imani hassasiyeti fazlalaştırıyormuş!.

Filme konu olan zatın, ilk kez karşılaştığı kişinin kim olduğunu, nereden ve ne için geldiğini hiç sormadan söylemesi, bütün müslümanların imanlarını kuvvetlendirecek, imani duygularını fazlalaştıracak hadiselermiş.

İşlam'ın kalbi yönünden bunu anlayan ve çareyi böyle si keramet (!) vadilerinde arayan bu arkadaşlara ‘‘Söz konusu filmler beni hiç de müsbet etkilemiyor!’’ dediğimde ise benim gibi bir nasipsize acıyarak bakmışlar ve neden etkilemediğini sormuşlardı!.

Bu saçma soru benim canımı sıkmış, bu saçma soru beni heyecanlandırmıştı!. Ve kalbimi saran bu sıkıntıyla, bu heyecanla bir

süre susmuş ve daha fazla dayanamayarak konuşmaya başlamıştım.

Bu gibi filmler beni neden etkilesin ki!.

Ben, Nuh tufanına şahit oldum!.

Ben, Hz. İbrahim (a.s.)'ın ateşe atılışına ve bu ateşten salimen çıkışına şahit oldum!.

Ben, Ad, Semud ve Lut kavimlerinin yerle bir edilmesine şahit oldum!.

Ben, Hz. Musa (a.s.)'ın asasını atışına ve bu asanın bir ejderha oluşuna şahit oldum!.

Ben, Kızıldeniz'in yanışına, Musa (a.s.) ile israiloğullarının geçişine ve Firavun ordusunun heikeline şahit oldum!.

Ben, gökten kudret helvası ve bildircin etinin inişine şahit oldum!.

Ben, bir kısım israiloğullarının aşâğılık maymunlara dönüştürölmesine şahit oldum!.

Ben, Hz. İsa (a.s.)'ın babasız doğuşuna ve bebek iken konuşmasına şahit oldum!.

Ben, Kabe'yi yıkmaya gelen Ebrehe ve ordusunun, Ebabil kuşlarıyla helak edilmesine şahit oldum!.

Ben, Cebrail (a.s.)'ın Efendimiz (s.a.v.)'e gelişine ve İlahi buyruğu vahyedişine şahit oldum!.

Şimdi soruyorum sizlere!. Bütün bunlara şahit olan bir müslümanın, söz konusu filmlerden etkilenmesini nasıl bekliyorsunuz?

Yüz ifadeleri ve bakışları allak bullak olmuştu!.

Beni herhalde deli sanmışlar ve benim gibi bir deliden umud kesmiş olacaklar ki, büyük bir olgunlukla susmayı tercih ettiler!.

Bense acemi zil tamircisi gibi hala zile basıyor ve kapının açılmasını bekliyordum.

"Bu mucizelere sizler de şahit olsaydınız, bahsettiğiniz ufak tefek şeyleri abartır, bu gibi şeylere itibar eder miydiniz?"

Sadece bir ağız açıldı ve ağızdaki kurtlu bakla ortaya çıkıverdi.

“Biz o mucizelere şahit olmadık ki!.”

Evet, büyük bir yanlış ifade eden küçük bir doğru sözdü bu!.

Zaten meselenin düğüm noktası da buydu!. Müslümanlar bu mucizelere şahit olmamışlardı ki!.

Bu mucizelere şahit olsalar, yaşadığımız dünyaya ve dünya yaşantısına böyle mi bakarlardı?

Bu mucizelere şahit olsalar, çağdaş Nemrutları güç ve kudret sahibi görürler miydi?

Bu mucizelere şahit olsalar, çağdaş firavunlardan korkarlarmıydı?

Bu mucizelere şahit olsalar, Allah'ın yardımını muğlak, Allah'ın yardımını uzak görürler miydi?

Kızıldenizin yanlışı ve firavun ordusunun suda boğuluşunu bizzat görselerdi, yaşadığımız çağda dimdik ayağa kalkarak “Ey insanlar, ey müslümanlar”. Allah'a isyan eden bu çağdaş firavunlardan hiç korkmayın. Biz bunlar gibi firavunların, bunlar gibi müstebrilerin

İlahi kudret karşısında bir hiç olduklarını ve suların arasında bir çöp gibi savrulduklarını gördük demezler miydi?

İyi ama söyleyin bana, bu mucizelere şahit olmaları için illa ki o dönemlerde mi yaşamaları lazımdı?

Bizlere bütün bu mucizeleri hak ve doğrunun gerçek sahibi olan şanı yüce Rabbimizin bildirmesi yetmiyor mu?

Bütün bu mucizelerin İlahi kelimada yer alması, bu mucizeleri bizzat görmüş, bizzat

yaşamış gibi iman etmemize yeterli değil mi?

Bir mü'min için, bu mucizelere bizzat şahit olmak ile bu mucizelerin Allah tarafından bildirilmesi arasında Önemli bir fark var mıdır?

Alemlerin Rabbi olan Allah'ın varlığına ve birliğine hiç kuşkusuz şahadet ettiğimiz gibi, Rabbimizin bildirdiği bu mucizelere de hiç kuşkusuz şahadet etmemiz ve bu şahadeti yaşamışçasına hissetmemiz gerekmez mi?

Kur'an-ı Kerim'de yer alan bu mucizeler, bizler için bir hikaye, bir Dede Korkut masalı mı?

Bütün bu mucizelerin bizlere İlahi kelamla bildirilmesi, bu mucizeleri yaşamışçasına iman etmemiz ve bu imanla doğrulmamız için değil mi?

O halde ne oluyor? . .

Nedir bu iman kaybı, nedir bu iman kayması!.

Ve neden, neden çalmıyor kapıların zilleri ve neden açılmıyor kapılar!.

Yoksa siz de, siz de duymuyor musunuz bu acemi çırağın zil sesini!.

Dünyaperestlik

Müslüman putperest olur mu?

Müslüman putperest var mıdır?

Tabi ki saçma soru bunlar!. Çünkü İslam'ın olmazsa olmaz olan en önemli şartı, putları ve putperestliği reddetmektir. Nitekim müslümanların arasında putperestliğe eğimli veya putperestliği inkar etmeyen tek bir kişi dahi yoktur.

Ancak sormak istiyorum, putperestlikle dünyaperestlik, birbiriyle ilgisiz, birbirinden alakasız şeyler midir?

Dünyayı bir put haline getiren dünyaperestlerin, putperestlerden önemli bir farkı var mıdır?

Düşünceli bir tavırla kafanızı kaşımanıza ve dilinizin ucuna gelen “Yoktur!.” cevabını ısrarak zabdetmeye çalışmanız gereksizdir!. Bu cevabı yeterince duyuyor ve küçük bir soru daha soruyorum.

Müslüman dünyaperest olur mu?

Müslüman dünyaperest var mıdır?

Herhalde zor bir soru oldu!.

İyi ama, müslümanların arasında putperest olmadığını, putperest olamayacağını bir solukta söyleyenler, söyleyiverenler, şimdi neden susuyorlar ki!.

Yoksa bu susanlar, putperestliği inkar eden dünyaperestler mi!.

Deşmeyelim, daha fazla deşmeyelim ama, aşağıdaki soru ile yine de tahlil edelim, yine de sorgulayalım bu durumu.

“Neden böyle oluyor?”

Son zamanlarda dünyevi kaygılar, dünyevi istekler, dünyevi beklentiler neden arttı?

Dünya mı değişti, yoksa dünyadakiler mi? İslam'ın dünyaya yaklaşımı mı değişti, yoksa müslümanların İslam'a yaklaşımı mı?

Dünyaya yönelik bu rağbet o kadar arttı, o kadar arttı ki,

“Benim hayatım, yaşantım ve Ölümüm Allah içindir” demesi gereken müslümanlar dahi, dilleriyle olmasa da elleriyle, halleriyle, yönelişleriyle ve ameileriyle “Benim hayatım, yaşantım ve ölümüm dünya içindir” demeye başladılar!.

Evet, İslam'ın dünya görüşü konusunda rahmetli Seyyid Kutub'un, İslam'ın dünyalık görüşü konusunda ise Vehbi Koç'un izinde gitmeye çalışan ve iki ayrı hedefi aynı anda görmeye çalışan bu şaşılabilir, dillerindeki

teorilerle ahireti, ellerindeki pratiklerle dünyayı kazanmak istemektedirler!.

Bu insanlara, “Allah bizleri sadece kendisine kulluk etmemiz ve ebedi ahiret hayatını kazanmamız için yaratmıştır. Hayvanlar dahi yaratılış gayelerine uygun olarak yaşamakta ve bu yaratılış, gayelerini yerine getirmektedirler. Bir insan olarak hayvanlardan geri kalmamamız ve yaratılış gayemize uygun olarak yaşamamız gerekmez mi?” dediğinizde ise kendilerini mazur göstermek ve temize çıkarmak için şu cevabı vermektedirler.

Ama biz hayvan değiliz ki!. Allah bizlere hayvanlardan farklı olarak birer nefis vermiş ve bu nefse bazı şeyleri sevdirmiştir!.

Böylesi bir kısır yaklaşımda bulunarak insana yeni bir tanım getiren ve “İnsan, nefis sahibi hayvandır!.” demek isteyen bu şaşkınlara sormak istiyoruz.

Affedersiniz, Allah (c.c.), insanlara hayvanlardan farklı olarak yalnızca nefs mi vermiş?

Bu nefse sadece fücru mu, sadece isyan ve kötülüğü mü ilham etmiş?

Akıl vermemiş mi?

Fikir vermemiş mi? bütün nefslere hem fücrunu, hem de takvayı ilham etmemiş mi?

"Nefse ve ona 'bir düzen içinde biçim verene sonra ona fücrunu (sınır tanımaz günah ve kötülüğünü) ve ondan sakınmayı (yani takvayı) ilham edene (andolsun)." ⁴

Peki, nerede bu takva, nerede bu sakınma!.

Nefslere ilham edilen fücurun, nefslere ilham edilen isyanın, nefslere ilham edilen kötülüğün tezahürlerini gördüğümüz gibi, nefslere ilham edilen takvanın, nefslere

⁴ Şems: 91/7-8.

ilham edilen sakınmanın tezahürlerini neden göremiyoruz? Tertemiz bir aklın, tertemiz bir fikrin, tertemiz bir imanın tezahürlerini neden göremiyoruz?

Oysa felah ve kurtuluşumuz, nefislerimizi bu fücordan arındırmamıza, nefislerimizi bu fücordan temizlememize bağlı.

“Onu arındırıp-temizleyen gerçekten felah (kurtuluş) bulmuştur.”, “Ve onu (isyanla ve haksız savunuyla) örtüp-saran da elbet te yıkıma uğramıştır.” ⁵

Evet, nerede bu takva, nerede bu sakınma!.

Bunlar yok mu?

Bunları yitirdik mi?

Bunları dolar karşılığı Amerika'ya, mark karşılığı Almanya'ya mı sattık?

⁵ Şems: 91/9-10.

Allah'ın adı anıldığı zaman titremesi,
Allah'ın adı anıldığı zaman ürpermesi
gereken kalblerinize ne oldu ki, döviz
fiyatları yükseldiği zaman titriyor, döviz fiyat-
ları yükseldiği zaman ürperiyor?

Size ne oldu Allah aşkına!.

Dövizle endeksli umudlarla, dövizle
endeksli beklentilerle nereye gidiyorsunuz?

Oysa şanı yüce Rabbimiz, Kur'an-ı
Kerim'de mü'minleri şöyle tarif ederek,
mü'minlerin dualarını

şöyle zikrediyor.

*“Onlar, ayakta iken, otururken, yan
yatarken Allah'ı zikrederler ve göklerin ve
yerin yaratılışı konusunda düşünürler. (Ve
derler ki;) “Rabbimiz, sen bunu boşuna
yaratmadın. Sen pek yücesin, bizi ateşin
azabından koru.”, “Rabbimiz, şüphesiz Sen
kimi ateşe sokarsan”, artık onu 'hor ve
aşağılık' kılmışsındır; zulmedenlerin*

yardımcıları yoktur", "Rabbimiz, biz "Rabbimize iman edin" diye imana çağrıda bulunan bir çağırıcıyı işittik ve hemen iman ettik. Rabbimiz, bizim günahlarımızı bağışla, kusurlarımızı ört ve canlarımızı iyilerle beraber al.", "Rabbimiz, peygamberlerine va'dettiklerini bize ver, kıyamet gününde de bizi 'hor ve aşağılık' kılma. Şüphesiz Sen, vadine muhalefet etmeyensin."⁶

Ne olur doğru söyleyin, bu sizin tarifiniz mi veya siz bu tarife uyuyor musunuz?

Yoksa, yoksa sizi şöyle mi tarif etmek gerekir.,

"Onlar, ayakta iken, otururken, yan yatarken parayı zikrederler ve işlerinin gelişmesi konusunda düşünürler. (Ve derler ki:) "Rabbimiz, sen bu parayı boşuna

⁶ Al-i İmran: 3/191,194.

yaratmadın. Sen pek yücesin, bizi parasızlık azabından koru.”

“Rabbimiz, şüphesiz Sen kimi fakirliğe sokarsan, artık onu 'hor ve aşağılık' kılmışsındır; fakirlerin yardımcıları yoktur.”

“Rabbimiz, biz “Dünyanızı imar edin” diye imana çağrıda bulunan bir çağırıcıyı işittik ve hemen iman ettik. Rabbimiz, bizim zekatlarımızı bağışla, borçlarımızı ört ve canlarımızı mallarımızla beraber al, bizi mallarımızdan ayırma.”

“Rabbimiz, zenginlere verdiklerini bize de ver, üç günlük dünya hayatında bizi 'hor ve aşağılık' kılma. Şüphesiz Sen, vadine muhalefet etmeyensin.”

Sizinkiler Ne oldu, gülüyor musunuz? Hoşunuza mı gitti bu benzetme!. Kendinizi bizinkilerden sanıp, sizinkilere gülüyor musunuz?

Gerçekten dünyaperest değil misiniz?

Herşeyinizi hakkıyla bilen Allah (c.c.)'a yönelip, kalbi bir mutmainlik ile “Ya Rabbi Sana hamdolsun ki dünyaperest değilim” diyebiliyor musunuz!.

Lütfen sınavınız kendinizi!.

Ve bu beladan yüzlerce kez, binlerce kez Allah'a sığınınız.

Bilgi ve maslahat handikapı

Herhangi bir yakınınızı uğurlamak için hiç istasyona gittiniz mi bilmiyorum. Sizin gittiğinizde tren hareket halindedir. Kompartımanın penceresinden size bakan yakınınızı görmüş ve koşarak pencerenin yanına gitmişsinizdir. Yakınına söylemeniz, tenbih etmeniz gereken bütün sözler bir anda zihninizde canlanmıştı sanki!. Ne var ki tren hareket halindedir ve bütün düşündüklerinizi rahat rahat veya uzun uzadıya söylemeniz, söyleyebilmeniz mümkün değildir.

O an zorlanırsınız!.

Çünkü böyle bir durumda hem kısa ve hem de yeterli konuşmanız gerekmektedir. Dolayısıyla söylemek istediğiniz bütün sözlerin özünü ve en kısa anlatımını yakalamaya mecbur hissedersiniz kendinizi.

Ve bütün düşündüklerinizi, bütün tenbihlerinizi, en kısa ve en özlü ifadelerle anlatmaya çalışırsınız!. Sözünüzün sonuna ilave ettiğiniz “Tamam mı!.” hitabı ise, “Bu kısa anlatımdaki uzun manayı anladınız mı?” sorusudur.

İşte, kitab çalışmamı sürdürürken, aynı zorluğu hissediyorum. İnsanların kitaba ayıracakları zamanın az, çok az olduğunu bilerek, sözü kelimelerde közlü olarak, cümlelerle küllü olarak değil, manada özlü olarak vermeye çalışıyorum.

Çoğu zaman basit ki daha doğru bir ifadeyle sade cümleler oluyor bunlar.

Çünkü anlamamız gereken tüm gerçeklerin, anlaşılabilir olacak sadelikte olduğuna inanıyorum. Herhangi bir meseleyi sade cümlelerle anlatamıyorsak, o meseleye yeterince nüfuz edememiş, o meseleyi yeterince anlayamamışık demektir. Çünkü benim kanaatime göre herhangi bir konuya nüfuz etmek, o konuyu sade birkaç cümle ile anlatabilmek demektir. Bu sade cümle hem o konuyu özetleyebilmeli ve hem de o konunun derinliğine ışık tutabilmelidir.

Nitekim bizlere örnek olması gereken Efendimiz (s.a.v.)'in hitabında da aynı özelliği, aynı inceliği görebiliriz. Çok önemli meseleler dahi birkaç sade cümle ile anlatılabilir ve bu cümlelerden herkes kendi kaşığına göre nasiplenebiliyordu.

Günümüzde yayınlanan birçok kitapta ise ne yazık ki bu sade yaklaşımları göremiyorum. İlimde derinleşmek adına

meseleyi arapsaçına döndüren böylesi kitapları okuduğum zaman bilmediğim bir meseleyi öğrenmek bir yana, bildiğim meselelerin dahi karmaşık bir hale geldiğini görüyorum!.

Kişisel yaklaşımına göre tasvip etmediğim bu durumu bir yazar arkadaşına söyledim, kariyer sahibi yazarların herhangi bir meseleyi köylü Ahmed gibi anlatamayacaklarını aksi halde bütün kariyerlerini kaybedebileceklerini belirtti.

“Hay kariyerinin..” diyecekken, sustum, zabdettim kendimi!. Çünkü bir yanlış ifade etse de, doğru bir itiraftı bu!.

Oysa herhangi bir yazarın ilmî veya edebi kariyeri ki bunu önemli kabul edenler için söylüyorum, kısa manaların uzun anlatımlarında değil, kısa anlatımlardaki uzun manalarda aranmalıdır!.

Herhangi bir yazar veya araştırmacının önemli bir gerçeğe uzun ve meşakkatli yollardan varması, bu gerçeği yine uzun ve meşakkatli yollardan vermesini gerektirmez. Bu yazar veya araştırıcı ne kadar meşakkatli yollardan geçtiğini kanıtlamak ve okuyucunun takdirini kazanmak için böyle bir yola tevessül ediyorsa, bu işi hem kendi ve hem de okuyucu açısından zorlaştırıyor demektir.

Mesela kuyunun ne olduğu konusunda çalışan bir araştırmacının, elbetteki kuyunun dibine inmesi, kuyunun yapısını, kuyunun taşlarını yakından tetkik ve tahkik etmesi gereklidir. Ancak bu mesele topluma veya okuyucuya götürüleceği zaman, okuyucuyu da kuyuya indirmeye ve kuyunun taşlarını teker teker anlatmaya gerek yoktur. Burada önemli olan uzun cümlelerle okuyucuya kuyunun derinliğini

anlatmak değil, kısa ve sade cümlelerle kuyunun derinliğini göstermektir. .

İşte, toplumsal değişim için gerekli olan gerçekleri cümlelerle anlatmak ile cümlelerle göstermek arasındaki bu önemli fark, toplumsal değişim için uğraşan tüm yazar ve araştırmacıların dikkate almaları ve önemsemeleri gereken bir farktır.

Toplumsal değişim için gerekli olan bu gerçeklerin, küçük bir azınlığın anlayacağı akademik bir lisanla değil, devrimlerin ve toplumsal değişimlerin temel taşları, gerçek kahramanları olan köylü Ahmedlerin sade lisanıyla gündeme getirilmesi ise dikkate alınması gereken diğer bir “ağımız, bilgi çağıdır!.” diyerek, bilgi ve tüm bilgisel çalışmaları ön plana çıkarmak, insanları birer bilgi kumkuması haline getirmektedir!. İçinde bulunduğumuz çağın, bilgi ağı olup-olmadığını tartışmak istemiyorum.

Konuyla ilgili olarak gündeme getirmek istediğim gerçek, Kur'an-ı Kerimin bizlere, biz müslümanlara öngördüğü ağ, bilgi ve iman, iman ve amel ağdır.

Kalbi bir durum olan İmanı dikkate almaya hiç gerek duymadan, mslmanlardaki ameli eksiklikleri bilgi eksikliğine bağlayan ve ameli eksikliklerin bulunduğu her konuda bilgi seferberliği ilan eden kardeşlerimiz, isteyerek veya istemeyerek İslam'ı bir bilgi karmaşası haline getirmektedirler.

Oysa araba kullanabilmek veya insanlara araba kullanmasını öğretmek için, bu insanlara karbratrn çalışma sistemini, defransiyelin yapısını, pistonun hangi alaşımlardan meydana geldiğini anlatmamıza hiç gerek olmadığı gibi, İslam'ı sade bir şekilde yaşamaları gereken insanları da hükümlerin bilmem ne

boyutundaki, bilmem ne tahlilleriyle karşı karşıya getirmemize hiç gerek yoktur. Bütün bunlar geneli değil, özeli ilgilendiren bilgilerdir.

Müslümanlara tebliğ edilen ve müslümanlar târafından bilinen bazı hükümler yaşanmıyorsa; ameli düzlemdeki bu boşluğun nedenini bilgi eksikliğine bağlamak ve yaşanmayan bilgilere bilgi katmaya çalışmak apaçık bir yanılgıdır. Oysa bilgi ile ameli birbirine bağlayan ve amellerin yaptırım gücü olan imanı dikkate almamız, bilinen bir konuda ameli boşluklar varsa, bu boşlukların genellikle bilgiden değil, iman eksikliğinden kaynaklandığını bilmemiz gerekir. Bu eksikliğı gidermenin yolu ise akli muhatap alan bilgisel tebliğler değil, hem akli ve hem de kalbi muhatap alan hikmetli nasihatlerdir.

Ne var ki karmakarışık bir bilgi yarışı haline gelen birçok gündemde, bu gündeme ve bu yarışa katılan insanların ne kadar bilgili olduklarını isbat gayretleri vardır!. Bilginin keyfiyetine değil, kemiyetine önem verilen bu yarışlarda öne geçen kimseler, ne yazık ki ameli düzlemde gerilerde, oldukça gerilerde kalmaktadırlar!.

Bu insanlar, faydasız ilimden Allah'a sığınan Efendimiz (s.a.v.)'i örnek alarak “Ya Rabbi, bizlere faydası olmayan bütün bilgileri bizden geri al!.” deseler ve bu duaları kabul olsa, brüt ağırlıkları iki ton olan bu bilginlerin, net olarak kaç gram kalacaklarını ve ne hale geleceklerini düşünmek bile istemiyorum!.

Zaman trenindeki siz kardeşime el sallıyor ve son kelimeyi ilave ediyorum.

“Tamam mı?”

Günümüz müslümanlarının karşılaştıkları bir diğer handikap ise maslahat handikapıdır. Maslahat, herhangi bir iş veya eylemde gözetilen fayda, iyilik ve maksat demektir.

Güzel bir mana değil mi!.

Böylesine güzel manalar içeren, hiçbir kötü manası olmayan maslahatın, müslümanlar için neden bir handikap, neden bir engel, neden musibet olduğunu soracaksınız!.

Maslahatın bir musibet haline gelmesi, elbetteki maslahatın doğru manasından değil, yanlış kullanılmasından kaynaklanmaktadır.

İslami ölçülere göre tüm müslümanlar önemle ve öncelikle dinin maslahatını gözetmekte, imamın, cemaatin veya insanların maslahatı, dinin maslahatından sonra gelmektedir.

Ancak, bu silsile bozulduğu, imamın veya liderin, cemaatin veya grubun maslahatı, dinin maslahatının önüne geçirildiği zaman, maslahatın zıddı olan mefsedetle yani fesat ve kötölükle karşılaşmaktadır.

Günümüzde bazı liderlerin tabulaştırılması, bazı grupların kutsallaştırması varsa, bu musibetlerin önemli bir nedeni, maslahat anlayışındaki bozukluklardır.

“Benim veya bizim maslahatımız, senin veya sizin maslahatınızdan önce gelir!.” tartışmaları, ne yazık ki müslümanları İslam'ın vahdetinden uzaklaştırmış ve firkalaşma belasının ta göbeğine kadar götürmüştür.

Oysa bütün gruplar veya bütün firkalar dinin maslahatını önceleseler, hiç kuşkunuz olmasın ki önceledikleri bu maslahat, bu maslahatı önceleyen bütün müslümanların

maslahatını gözetecek ve bu müslümanları biraraya getirecektir.

Çünkü tüm müslümanların ve tüm insanların maslahatları, İslam'ın maslahatına bağlıdır. İslam'ın maslahatı gözetildiği zaman, bir rahmet dini olan İslam tüm müslümanların ve tüm insanların maslahatını gözetken bir din olarak hayat kazanmaktadır.

“Biz liderimizin veya grubumuzun maslahatını gözetelim, liderimiz veya grubumuz da İslam'ın maslahatını gözetir!.” şeklindeki yaklaşımlar, deveyi kazığa değil, kazığı deveye bağlayan yaklaşımlardır!.

Tabi ki develer memnundur bu durumdan!.

Çünkü kendilerine İslami bir aksesuar olarak bağlanan kazıkları, istedikleri zaman, istedikleri yere sürükleyebilmekte, kendilerini

ve sürülerini İstedikleri yerde otlatabilmektedirler!.

Saltanat döneminde nasıl ki devletin maslahatı, dinin maslahatının üstüne çıkarılmışsa, günümüzde de liderlerin, grupların, fırkaların maslahatı, dinin maslahatının üstüne çıkarılmıştır!.

Oysa, önemli ve öncelikli olan daha önce de belirttiğimiz gibi İslam'ın maslahatıdır.

İslam'ın maslahatı gözetildiği zaman bir liderin otoritesi azalacak, bir liderin karizması küçülecekse “Varsın azalsın, varsın küçülsün” diyoruz.

İslam'ın maslahatı gözetildiği zaman bir cemaat azalacak, bir grup dağılacaksa “Varsın azalsın, varsın dağıtsın” diyoruz.

Çünkü, İslam'ın maslahatı gözardı edilerek kazanılan otoritede, İslam'ın maslahatı gözardı edilerek kazanılan

karizmada, İslam'ın maslahatı gözardı edilerek kazanılan çoklukta, "Allah'a andolsun ki hiçbir hayır yoktur" diyoruz.

Ya siz siz ne diyorsunuz!.

"Hayır var mıdır?"

Kurtların Çobanlığı

Yönetenlerle, yönetilenlerin tarihi, insanlık tarihi kadar eski olsa gerek. Tarihin her dönemindeki insanlar arasında, hem yönetenler ve hem de yönetilenler bulunmaktadır. Yöneticilerin yönetim şekli ise çağlara göre değişen bir hadise olmasına rağmen, değişik motiflerde gözüken bu hadiseyi bir müslüman olarak hak ve batıl olmak üzere iki ayrı grupta değerlendirmemiz mümkündür.

Hak yönetimler kaynak itibariyle mutlak hakka veya diğer bir deyişle İlahi hukuka dayanmaktadır. Batıl yönetimler ise insanların veya daha doğru bir ifadeyle

yöneticilerin istek ve tutkularına göre şekillenen yönetimlerdir.

Günümüze ulaşan bazı hadis-i şeriflerde, yöneticilik çobanlığa benzetilmiştir. Nitekim "Herkes güttüğünden sorumludur" manasındaki nebevi hitap, aile reisinden devlet reisine kadar bütün yöneticileri veya bütün çobanları muhatap almaktadır.

Herhangi bir sürüye çoban olmak, acaba istenilecek, arzu ile talip olunabilecek bir şey midir?

Tabi ki bu sorunun cevabı kişilere göre değişmekle beraber, insanların büyük çoğunluğu yöneticiliğe veya diğer bir deyişle çobanlığa talip olmaktadır. İnsanları karşınıza alıp, onlara "Falanca vadideki sürüye çoban olmak ister misiniz?" diye soracak olursanız, size olumsuz cevap vermeyecekler fakat şunu sorabileceklerdir.,

“Sürüde kaç baş hayvan var?”

Bu soruya vereceğiniz cevap, sizin için önemli olmasa da onlar için oldukça önemli bir cevaptır. Çünkü sürünün adedini soran bu kimselere.

“On baş hayvan var!” dersiniz, burun kıvıracaklar,

“Yüz baş hayvan var!” dersiniz, “Ehl-i idare eder” diyecekler,

“Bin baş hayvan var!” dersiniz, “Aman ne güzel” diyerek sevinçle ellerini oluşturacaklardır!.

Birçok insanımız tarafından yadırganmayacak olan bu genel yaklaşım, aslında sorgulanması gereken bir yaklaşımdır!. Kendilerine gütmeleri için sürü verilecek olan bu insanlar, sürüdeki hayvanların adedi az iken neden üzölüp, adet fazlalaştıkça neden seviniyorlar?

Bu yaklaşım, bilinçli bir çobanın yaklaşımı mıdır?

Tabi ki değil!.

Çünkü bilinçli bir çoban, güdeceği bütün hayvanlara karşı sorumluluk duyan bir çobandır.

Bütün bu hayvanları güzel yerlerde otlatması ve temiz sularda sulaması gerekmektedir.

Bütün bu hayvanları, tüm tehlikelerden koruması gerekmektedir.

Bütün bu hayvanları birbirinden ayırmadan, dağıtmadan gütmesi ve götürülmesi gereken yere derli toplu bir şekilde götürmesi gerekmektedir.

İşte bütün bunları bildiği ve böylesine bir sorumluluk bilinci taşıdığı içindir ki, güdeceği hayvanların adedi fazlalaştıkça sevinci değil, endişesi artar!.

Peki, güdecekleri sürünün adedi fazlalaştıkça, sevinen bu şaşkınlar kimlerdir?

Nasıl bir yaklaşımla, neden, niye sevinmektedirler?

Sürünün adedi fazlalaştıkça sevinen çoban adaylarını, genel olarak iki ayrı grupta ele alabiliriz. Bu gruplardan birisi, büyüklük özlemi duyan kimselerden oluşmaktadır. Büyüklüğe heves eden ve bir an önce büyümek isteyen bu kimseler, büyüklere özgü eylemlere veya büyüklere özgü konumlara talip oldukları zaman, çok kestirme bir yoldan büyüyeceklerini, büyüye vereceklerini zannederler. Dolayısıyla güdecekleri sürüde ne kadar çok hayvan varsa, o kadar büyük çoban olacaklardır bu şaşkınlar!.

Bu işi başarıp-başaramayacaklarını ise pek düşünmezler. Çünkü karşılarında koskoca bir sürü vardır. Herhangi bir

olumsuzlukla karşılaştıkları zaman, nasıl olsa sürü içinde suçlayabilecekleri birçok hayvan bulunmaktadır!.

Oysa çobanlık demek, asıl itibariyle sorumluluk demektir. Bu sorumluluk ise gözardı veya akıldadı edilerek, büyüme hevesiyle talip olunabilecek bir sorumluluk değildir. Çünkü büyük sorumluluklara talip olmak, bir insanın büyümesi için yeterli sebep değildir. Önemli olan büyük sorumluluklar yüklenmek değil, yüklenilen sorumluluğun gereğini yapmak, gereğini yapabilmektir. Halter müsabakalarından örnek verecek olursak, birinciliğe yükselen halterciler, İkiyüz-üçyüz kilo kaldırabileceklerini iddia eden veya bu ağırlığın altına giren kimseler değil, bu ağırlığı kaldırabilen, bu ağırlık ile doğrulabilen kimselerdir. Dolayısıyla üç koyunun çobanı olup, bu üç koyuna vaziyet

edebilen bir kimse, bin koyunun çobanı olmasına rağmen bunlara vaziyet edemeyen bir kimseden daha ileri, çok daha ileri bir noktadadır.

Büyük sürüye talip olan ikinci grup ise, sahiplik duygusunu benimseyen kimselerden oluşmaktadır. Bu kimseler kendilerini, kendilerine emanet edilecek sürünün sahibi olarak gören kimselerdir. Bu kimselerde sürüye karşı çobanlara özgü sorumluluk bilinci değil, kasaplara özgü sahiplik duygusu bulunmaktadır. Kendilerine teslim edilen sürüye kasap zihniyetiyle yaklaşan bu kimseler, sürünün adedi fazlalaştıkça, kabaran menfaat duyguları ile daha çok sevinirler. Çünkü kendilerine teslim edilen sürü ne kadar çok olursa, o kadar fazla yn ve o kadar fazla et elde edebileceklerini dřnrlер. Dolayısıyla

sürünün fazlalaşması, sevinçlerinin fazlalaşmasına neden olmaktadır!.

Vaziyet ettikleri insanlara “Benim İşçim, benim köylüm, benim memurum!.” diyen çağdaş politikacılar, güttükleri sürüye sahiplik psikolojisiyle yaklaşarak “Benim sürüm, benim hayvanlarım” diyen böylesi çobanlardandır!.

Oysa, güttükleri sürüye sahiplik psikolojisiyle yaklaşmak ve kişisel menfaatleri ön plana çıkarmak, bir müslüman için kesinlikle mümkün değildir. Çünkü müslüman bir çoban kendisini, güttüklerinin bir sahibi olarak değil, bir sorumlusu olarak görür. Çobanlığını üstlendiği sürüden veya imamlığını üstlendiği cemaatten hesaba çekileceğini bilir.

“Her insan-grubunu imamlarıyla çağıracağımız gün, artık kimin kitabı sağından verilirse, onlar kitablarını

okuyacaklar ve onlar, bir 'hurma çekirdeğindeki ince iplik kadar' bile haksızlığa uğratılmazlar.”⁷

Vaziyet ettikleri insanlarla birlikte İlâhî huzura gelecek olan bu imamlar, hiç şüphesiz ki bu insanlara nasıl vaziyet ettiklerinden, onları hangi noktadan alıp, hangi noktaya getirdiklerinden, onları günahlardan ve haramlardan ne derece sakındırıp-sakındırmadıklarından hesap vereceklerdir. Çünkü imam veya yönetici olarak bütün bunlardan sorumludurlar.

“Bilgin-yöneticileri (Rabbaniyyun) ve yüksek bilginleri (Ahbar), onları günah söylemelerinden ve haram yiyiciliklerinden sakındırmak değil miydi? Yapmakta oldukları ne kötüdür.”⁸

⁷ İsra: 17/71.

⁸ Maide: 5/63.

Çobanlık hakkında bu çok kısa genellemeyi yaptıktan sonra, akli selim kimselerin bu meseleye nasıl yaklaşacakları kısmen açıklık kazanmaktadır. Yönetici konumuna gelmek, İslam'a göre bir kişinin övünebileceği bir makam veya o kimseye önemli ayrıcalıklar tanıyan bir konum değildir. Çünkü İlahi hukuktan kaynaklanan yönetim şeklinde, yönetenlerin ve yönetilenlerin İlahi hukuk karşısında önemli bir ayrıcalıkları yoktur.

İlahi hukukta karşılaştığımız en belirgin ayrılık, yönetenlerle yönetilenler arasında değil, Yaratan ile yaratılmışlar arasındaki muhteşem ayrılıktır. Yaratan'ın uluhhiyet ve rububiyet hakkı, hiçbir konum ve hiçbir şartta yönetici dahi olsa yaratılmışlara verilen bir hak değildir.

Yönetenler de, yönetilenler de birer yaratılmış olarak İlahi hukuk kapsamına

girmekte, hak ve görevleri bu İlahi hukuka göre belirlenmektedir. Yönetici, İlahi hukuk çerçevesinde yönetilenlerden hesap soracağı gibi, yönetilenler de aynı hukuk çerçevesinde yöneticilerden hesap sorabilmektedirler.

Bu yönetim şeklinin en kısa ifadesi, bu yönetim şeklini belirleyen İlahi Kitab karşısında özelde bütün müslümanların, genelde bütün insanların eşit haklara sahip olmasıdır.

Beşeri hukuklarda ise böylesi bir eşitlikten söz etmek tabi ki mümkün değildir. Beşeri hukukları hazırlayan kanun koyucular, kanunzedelerin anlayacağı ifadeyle meseleyi kendi tarafına yontan nalıncı keseri gibidir. Buhukuka göre vekil olan milletvekilleri dokunulmaz İlan edilirken, asil olan halka her konuda dokunulabilinmekte

ve hatta bütün bir halk, emperyalizmin hedef tahtası durumuna getirilebilmektedir.

Netice olarak beşeri sistemlerdeki liderlik yarışı, halka daha fazla hizmet götürebilmek için değil, halktan daha fazla faydalanabilmek için yapılan bir yarışdır. Bunlar çobanlık bilincine değil, kasaplık zihniyetine sahip olan çoban adaylarıdır.

Evet, kurtların çobanlığı konusunda bu genel yaklaşımı verdikten sonra tabi ki düşünüyor ve çevremize endişeyle bakarak "Acaba!." diyoruz!.

Acaba, kendilerini İslam'a nisbet eden birçok gruptaki liderlik yarışları, çobanlık çekişmeleri de, kurtlara özgü aynı mantıktan, aynı yaklaşımdan mı kaynaklanıyor?

Kendilerine vaziyet etmeden, kendilerinin çobanlığını yapamadan, diğer müslümanların çobanlığına soyunan bu

kimselerde de, acaba aynı kurtluk psikolojisi mi bulunmaktadır?

Bu sorunun cevabını, lütfen onlara yani kurtlara bırakmayınız!.

Televizyon Minberi

Değerli bir müslüman olan İsmet Özel'in teknolojiye olan yaklaşımını yıllar önce okumuş ve bihayli tasvip, biraz tekzip, biraz da çekimserlikle karşılamıştım. Şimdilerde ise bu kısmi tekzip ve çekimserliğimin daha da azaldığını söyleyebilirim. Sayın İsmet Özel, teknolojiye genel yaklaşımını şu veciz ifadeyle özetliyordu.

"Teknoloji benden aldıklarını bana geri versin, ben teknolojinin bana bütün verdiklerini geri vermeye hazırım."

Bu veciz ifadenin sadece ikinci yarısını dikkate aldığınızda, tabi ki karamsarlığa düşecek ve kendinizi E-5 karayolunda

otomobilini yitiren bir yaya gibi hissedeceksiniz!.

Oysa bu ifadede “Teknoloji bizden aldıklarını bize versin” kaydı bulunmaktadır. Peki, teknoloji bizden ne almıştır?

Bu soruya pek çok kimsenin açık ve yeterli bir cevap vereceği kanaatinde değilim. Öyle sanıyorum ki insanların büyük çoğunluğu, teknolojinin bizden aldıklarını değil, bize verdiklerini bilmekte ve bize verdiklerini dikkate almaktadır. Çünkü teknolojinin yalancı peygamberi olan medya, korkunç bir reklam sağanağı ile günümüz teknolojisinin insanlara ne verdiğini anlatmakta, teknolojinin tüm insanlığa neler bahsettiğini empoze etmektedir!.

Teknolojinin biz insanlardan neleri aldığı, hangi insani değerleri götürdüğü ise sadece psikologların gündemine girmekte,

psikologlar ile ruh hastaları arasındaki özel seanslarda, özel konuşmalarda yer almaktadır!.

Teknoloji, asıl itibarıyla bilgi ve teknikte kısmi bir gelişmeyi ifade etmektedir. Kısmi diyorum, çünkü teknolojiyi böyle görüyor, böyle tanımlıyorum!. Nitekim uzun yıllardır bilgisayar kullanmama ve bilgisayarlarla ilgili birçok gerçeği bilmeme rağmen, bu aygıtın özel ve üstün bir yeri olmadı iç dünyamda!.

Bilgisayar denilen bu aygıtlar, Rabbimin yarattığı küçücük bir yaprağın muhteşemliği yanında, oduncu baltası gibi kaba geliyor gözüme!. Ve öyledir, gerçekten de öyledir ha!.

Hemeyse, bilgi ve teknikte kısmi bir gelişmeyi ifade eden bu teknoloji, asıl itibarıyla put olmamasına rağmen günümüz insanlarınca putlaştırılmış bir hadisedir. Geçmiş dönemlerdeki putperestler, nasıl ki

kendi elleriyle yaptıkları putlara hürmet ve tazim göstermişlerse, teknolojinin putperestleri de kendi elleriyle yaptıkları arabalara, insan eliyle yapılan bilgisayarlara daha fazla bir hürmet ve daha fazla bir tazimde bulunmaktadırlar!.

Geçmiş putperestler, elleriyle yaptıkları putlardan bazı şeyler beklerken, teknolojinin putperestleri ise bu teknolojiden herşeyi beklemeye başlamışlardır!.

Evet, insanlık tarihinin en büyük ve en acımasız putu, kanaatimce bu teknoloji putu olmuştur. Çünkü geçmiş dönemlerdeki putperestler, putları ne kadar büyük yapırlarsa yapsınlar, bu putlar karşısında yine de bir varlıkları, yine de bir inisiyatifleri vardı. Bu putların cansız olduklarını ve dolayısıyla kendilerini görmediklerini, kendilerini işitmediklerini biliyorlardı!. Nitekim putları irimikten yapılmışsa acıkınca yiyebiliyorlar,

ağaçtan yapılmışsa üşüyünce yakabiliyorlardı!.

Teknoloji putperestlerinin ise böyle bir şansları yoktur!.

Her geçen gün çığ gibi büyüyen teknoloji putu karşısında bu insanların varlığı ve insiyatifi yok olmuş gibidir!. Kendilerini uzaydan gözleyen, uydulardan dinleyen ve atom bombasıyla tehdit eden çağdaş teknolojiye yenik düşen bu insanların, teknolojiyi putlaştıran kafa yapıları ile bu put karşısında varlık iddia edebilmeleri ve zillet dolu bu kulluktan kurtulabilmeleri tabi ki mümkün değildir.

Allah ve Allah'ın nimetleri ise unutulmuştur artık!.

Yüz katlı bir inşaat ile göklerin delindiği zehabına kapılınmış ve bir zamanlar göklerin yaratılışına çevrilen gözler, göklerin yaratılışını tefekkür eden kalpler, bu

gökdelenlerin!) azametini görmeye, bu gökdelenlerin muhteşemliğini tefekkür etmeye başlamışlardır!.

Kalp ve kalbi yaratan Allah unutulmuş, hazır bir kalbi nakleden ve insanlara küçücük bir kalp pili veren teknolojiye, insanlara kalbi veren Allah'tan daha çok şükredilmeye başlanmıştır!.

Çünkü el ayak, dil dudak, göz kulak gibi uzuvlar, her insanın bedavadan sahip olduğu sıradan şeylerdir!.

Her insanda bulunan ve bedavadan sahip olunan iki ayak mı önemlidir, yoksa herkesin sahip olamadığı milyarlık bir araba mı?

Tabi ki araba önemsenmekte ve arabaya değer verilmektedir!.

Oysa bu sorunun en doğru cevabını, trafik kazasında ayaklarını kaybeden ve teknolojinin en uç aşamasından

faydalanan zengin bir kötürüm verebilecektir.

Ne diyecektir biliyor musunuz? Afedersiniz!. Kötürümlüğe mahkum olmamışsanız tabi ki bilemezsiniz. Zengin kötürüm şöyle diyecektir.

“Ayaklarımın üstünde yürüyebilmek için, bana teknolojinin verdiği bütün ulaşım imkanlarını geri vermeye hazırım!.”

Aynı İsmet kardeşimizin ifadesi gibi!.

“Teknoloji benden aldıklarını bana geri versin, ben teknolojinin bana bütün verdiklerini geri vermeye hazırım.”

Teknolojinin insanlardan neleri aldığını bilmeyen yarı baygın şaşkınlar, bu örneği abartılı görerek, kötürüm için makul olan bu teklifin, kendileri için hiç de makul olmadığını söyleyebileceklerdir.

Çünkü teknolojinin kendilerinden ne karşılığı ne aldığını bilmemektedirler!.

Alemlerin Rabbi olan Allah'ın kendilerine verdikleri nimetlerin kıymetini bilmeyip, bu nimetleri bazı teknolojik imkanlarla değişen bu şaşkınlara, gözlerini vererek göziük,

kulaklarını vererek kulaklık alarak, kazançlı bir alış veriş yaptıklarını sanmaktadırlar!.

Meseleyi geneldeki insanlara göre değerlendirmemiz, özeldeki müslümanlarının bu değerlendirmeden beri oldukları anlamında değildir. Müslümanlar ve müslümanım diyenler de, gönüllü veya zorunlu olarak ekseri bir çoğunlukla bu belanın göbeğine doğru gitmektedirler!. Bazı teknolojik imkanları nimet (!) olarak adlandıran ve "Teknolojik nimetlerden faydalanmalıyız" diyen bu kimseler, böylesi nimetlerden faydalanabilmek için

girilmeyecek külfetlere girebilmekte, verilmeyecek tavizleri verebilmektedirler!.

Teknoloji dinine girmemek için direnenleri bile ikna edebilen bir mucize (!) niteliğindeki televizyon ise, müslümanların büyük çoğunluğu tarafından önemsenen ve özenilen bir araç durumuna gelmiştir!.

Konuşanlarla dinleyenler arasında canlı bir temas, canlı bir ilişki olmasa da, elektronik bir iletişim sağlayan bu aygıt, ne kadar güzel, ne kadar görkemli bir aygıt tır!.

Bir anda milyonlara hitap edebilmek, bir anda milyonlarla beraber olabilmek, ne büyük bir fırsat, ne heyecan verici bir duygudur!.

Cami minberinden yüz kişiye hitap edilirken, televizyon minberlerinden milyonlarca kişiye hitap edilebilmektedir!.

Marksistlerin, kapitalistlerin, faşistlerin faydalandıkları bu aygıttan, hiç kuşkusuz ki müslümanlar da faydalanmalıdır!.

Yalnız küçük bir sorun vardır!.

Bu televizyonlar genel olarak kapitalistlerin elinde bulunmakta ve bu televizyonlarda kapitalistlerin borusu ötmektedir. Dolayısıyla bu televizyonlara çıkabilmek için kapitalistlerin desturuna ve düsturuna riayet edilmelidir!.

E eeh!. Olacak o kadar!.

Adamlar milyonlarca dolar masraf etmişler!. Size herkese hitap etme fırsatı verdikleri gibi, herşeyi söyleme fırsatı da verecek değiller ya!.

Zaten “Her doğruyu söylemek, doğru değildir!” denilmemiş midir!. O halde bu prensibin gereği yapılmalı, kapitalistleri kızdırmamak için Allah'ın uluhiyet ve rububiyetiyle ilgili birçok doğru

söylenmemelidir. Çünkü önemli olan bu doğruları söylemek değil, bu görkemli teleminbere bir daha, bir daha çıkabilmektir!.

Evet!.

Cami minberlerine sahip çıkmadan, televizyonlardaki minberlere sahip çıkmaya çalışan bazı şaşkınlr, televizyon nimetinden (!) faydalanabilmek ve 57 santimlik ekrana girebilmek için 17 santime kadar küçülebilmektedirler!.

Ne diyelim!.

Eyvanlar olsun!.

“Namaz mü'minin miracıdır” buyruğunu tefekkür ettiğim zamanlar, namazlarında miraca yükselen, miraç şuurunu ve heyecanını yaşayan mü'minlerin, böyle bir zilleti, böyle bir küçüklüğü, böyle bir kaypaklığı kabul etmeyeceklerini düşünüyorum.

Peki, bu namaz kılanlar, namazlarından ve namazlarındaki miraçtan gafiller mi?

Yoksa, yoksa televizyon bunların miracı mı?

Televizyona çıkmak, miraca çıkmak gibi mi kabul ediliyor!..

Dünyaya seyirci olmak

Teknolojinin nimetlerini savunan bazı insanlar, bu nimetlerin en önemlilerinden birisi olarak iletişim imkanlarını zikretmektedirler. Bugünkü teknoloji sayesinde dünyanın bir ucunda meydana gelen hadiseyi, dünyanın diğer ucundan izleyebilmek, bu hadise hakkında anında bilgi alabilmek mümkünmüş!.

Doğru mu?

Medyanın sansürünü ve sansürden beter olan çarpıtıcı yorumunu dikkate almayacak olursak, doğru!.

Kameralarla görüntülenen dünyadaki bütün olaylar, dünyadaki bütün gelişmeler, uydular vasıtasıyla bütün dünyaya anında yansıtılabilmektedir.

Artık dünyaya uydulardan bakmaya, uydulardan izlemeye alıştık gibi!, İzmir'deki evimden, Çin'den Amerika'ya, Güney Afrika'dan Sibiryaya kadar heryeri görebiliyorum!. Sabahleyin elime aldığım bir gazetede, dün gece Çeçenistan'da ne olduğunu okuyabiliyorum!.

Peki, böylesi imkanlara sahip olmak bir rahmet mi, yoksa musibet mi?

Bu sorunun, birçok kimseye göre saçma bir soru olduğunu biliyorum. Bu kimseler “Rahmet mi, musibet mi diye sormak da nereden çıktı? Tabi ki rahmet!.” diyeceklerdir.

Oysa ben aynı kanaatte değilim!.

Bazı boyutlarıyla kısmi bir rahmet olan bu durumun, genel itibariyle bir musibet olduğu düşüncesindeyim!.

Beni bu sonuca götüren en önemli sebep ise İlahi hikmetin dikkate alınmadan kullanıldığı iletişim imkanlarının günümüz insanlarını getirdiğı durumdur.

Teknolojik imkanlarla ufukları genişleyerek dünyayı gözlemeye, dünyayı izlemeye başlayan insanlar, kendi komşusunu, kendi mahallesini, kendi yöresini görmez, görse bile önemsemez bir duruma gelmiştir!.

Afrika'da binlerce insan açlıktan ölüyorken, komşusunun birkaç gün aç kalması önemsenecek bir şey midir?

Dünyanın bilmem neresinde hergün yüzlerce insan öldürölüyorken, mahalledeki Hilmi efendinin hastalığı, dikkate alınacak bir şey midir?

Tabi ki bütün bunlar önemsiz, bütün bunlar küçük şeylerdir!. Çünkü bu insanlar gün be gün dünya genelinde meydana gelen büyük ve önemli hadiseleri izleyen insanlardır!.

Bu durumun önemle dikkate alınması gereken en hazin tarafı ise dünyayı yakından izlemeye, yakından gözlemeye başlayan bu insanların, gözlem ufukları genişledikçe, gözledikleri olaylara katılımları ve müdahale imkanları azalmaktadır!. Bütün bu insanlar, bilerek veya bilmeyerek, isteyerek veya istemeyerek tek bir sığata sahip olmaktadır.

Dünyaya Seyirci Olmak!.

Dünyayı ve dünyadaki olayları sadece seyretmek!.

Oysa geçmiş devirlerdeki insanlar, gözlemlediklere olaylara seyirci değil, bu olaylara genellikle katılımcı bir kimliğe

sahiptiler. Nitekim bu insanlar için en büyük işkence, bir ağaca veya bir duvara bağlanıp, gözlerinin önünde sevdiği insanlara tecavüz edilmesi veya öldürülmesiyle.

Bu durum, o insanları kahredici bir şeydi!.

Bu duruma sabretmeleri, bu durumu sineye çekmeleri mümkün değildi!.

Çünkü bu insanların kimlik ve kişiliği, biraz önce belirttiğim gibi gözlemlediklere olayları seyreden değil, bu olaylara genellikle katılım gösteren bir kimlik ve kişilikti. Peki, gözlem ufukları genişledikçe, gözledikleri olaylara müdahale imkanları azalan ve televizyonun karşısındaki koltuğa bağlanarak insanlara yapılan tecavüzleri ve insanların haksız yere öldürölüşlerini seyreden günümüz insanları, nasıl bir kimlik ve kişiliğe sahiptirler?

“Göz görmeyince gönül katlanır”
derler. Bu sözün yanlışlığını tartışabilecek
kalitede değiliz!. Biz şunu tartışalım.,

Göz görünce gönül katlanır mı?

Doğru cevap “Katlanmaz” olsa gerek!.

Peki hem göz görüyor, hem de gönül
katlanıyorsa, bu gönüller nasıl bir şekle, nasıl
bir keyfiyete dönüşmüştür?

Dünyayı seyretmeye mahkum olan bu
insanlardaki ruh hali, bu insanlardaki kimlik
ve kişilik nasıl bir depresyonla karşı
karşıyadır?

Bu insanlarda nasıl ve nice bir değişiklik
meydana geliyor ki, çocukların öldürülüşünü
kilları kıpırdamadan ve hatta esneyerek
seyredebiliyorlar?

Bunları gayet sakin bir şekilde görmeye
ve seyretmeye alışan, alıştırlan bu insanlar,
gerçekten yaşıyorlar mı?

Bu iletişim mahkumlarının birçok insani yönleri ve insani tepkileri ölmüş ise siz bana günümüzdeki iletişim imkanlarının bir rahmet olduğunu nasıl savunacaksınız?

Uzağı görüp, yakını görememe nasıl bir göz bozukluğu ise bu durum da aynı göz bozukluğu ile eşdeğer olan bir gözlem bozukluğu değil midir?

Bu gözlem bozukluğunun kurbanı olan insanlar, müdahil olamayacakları olayları seyrederek önce çaresizlik ve umudsuzluğa, daha sonra ise kaskatı bir duyarsızlığa sürüklenmiyorlar mı?

Evet, günümüz iletişim imkanlarının İlahi hikmet dikkate alınmadan kullanılması, dünya insanları için rahmetten ziyade bir musibet niteliğindedir. Konumuzla ilgili olarak ikinci kez zikrettiğim ilahi hikmetin ne olduğunu soracaksınız. Bence önemli, çok çok önemli olan bu İlahi hikmet, gözlerimizi,

kulaklarımızı, dil ve dudaklarımızı yaratan şanı yüce Rabbimizin, bu uzuvlarımızı yaratışındaki hikmettir.

Hiç düşündünüz mü?

Cisimler uzaklaştıkça gözümüzde neden küçülüyor, uzaktaki sesler kulağımıza neden zayıf geliyor diye!.

Oysa herşeyi hakkıyla gören ve hakkıyla işiten Rabbimiz, tüm insanlara karşı dağdaki karıncayı görebilecek bir göz ve bu karıncanın ayak seslerini işitebilecek bir kulak verebilirdi!.

Peki, gözlerimize ve kulaklarımıza belli bir sınır dahilinde özellik verilmesi, cisimlerden uzaklaştıkça görme ve

işitme özelliğimizin azalması, biz insanlar için bir eksiklik midir, yoksa bir rahmet midir?

Göz ve kulaklarımızın yaratılışındaki ilahi hikmeti bu sorularla anlayıp "Rahmettir" cevabını veremiyorsanız, meseleye aksi

yönden yaklaşabilirsiniz. Çünkü Rabbimizin yarattığı herhangi bir şeyin hikmetini, bu şeyin varlığını tefekkür ederek kavrayabileceğimiz gibi, yokluğunu tefekkür ederek de kavrayabiliriz. Şimdi aynı konuyla ilgili aksi bir soru soralım.

Şanı yüce Rabbimiz gözünüze ve kulağınıza bir sınır koymasaydı ne olurdu?

Düşünün!.

Tabanı en gelişmiş mikroskop özelliğinde, tavanı ise en gelişmiş teleskop özelliğinde gözleriniz ve dev çanak antenler özelliğinde kulaklarınız var!.

Bir yandan derinizdeki hücreleri, diğer yandan aydaki engebeleri görüyorsunuz!. Bir yandan damar-larınızdaki kanın şarıl şarıl aktığını, diğer yandan dağdaki ayının hatır hatır kaşındığını duyuyorsunuz!.

Ne olacağınızı düşündünüz mü? isterseniz kopya vereyim “Çıldırırsınız!.”

Ve bu çıldırma eşiğine basmadan, normal insanlardaki görme ve işitme özelliğinin, ne hikmetli ve ne rahmetli özellikler olduğunu anlarsınız!.

Peki, neden böyle!.

Gzlerimize ve kulaklarımıza belli bir sınır dahilinde özellik verilmesi, cisimlerden uzaklařtıķça görme ve işitme zelliğimizin azalması nedendir? Bu şekilde yaratılmış olmamızın başka rahmetleri, başka hikmetleri var mıdır?

Elbetteki vardır!.

şanı yüce Rabbimiz Kur'an-ı Kerim'de *“Bilenlerle bilmeyenlerin, görenlerle görmeyenlerin, işitenlerle işitmeyenlerin bir olmayacağını”* zikrederken, bilmenin, görmenin ve işitmenin hem bir üstünlük ve hem de bir sorumluluk olduğuna işaret etmektedir. İnsanlar gördükleri ve duydukları olaylar karşısında sorumludurlar.

Çünkü içinde yaşadığımız dünya, tüm insanlar için olayları izleme, olayları seyretme dünyası değil, başlı başına bir imtihan dünyasıdır. İmtihan yükümlülüğümüz ise gördüğümüz, duyduğumuz, bildiğimiz olaylar karşısında hak tavin göstermek, söz konusu olaylara bu hak tavırlar ile müdahale etmektir.

"İmdat" haykırışını işiten bir insan, sesin geldiği tarafa doğru gitmek, gördüğü mazlum veya madura yardım etmek durumundadır. İşittiği bu haykırışı işitmemezlikten, gördüğü bu mazlum veya maduru görmemezlikten gelemes. Çünkü hiçbir nefse güç yetiremeyeceğini yüklemeyen Rabbimiz, insanların görme ve duyma özelliklerini de, bu insanların müdahale imkanlarının bulunduğu bir çerçevede yaratmıştır. Daha açık bir ifadeyle, gördüğümüz ve işittiğimiz olaylar,

genel olarak gidebileceğimiz ve müdahale edebileceğimiz menzilde gerçekleşen olaylardır.

Bulunduğumuz bir yerden “İmdat” haykırışını işitebiliyorsak veya yardım isteyen insanı görebiliyorsak, bu sesin geldiği veya yardım isteyen insanı gördüğümüz yer, genel olarak ayaklarımızla gidebileceğimiz ve söz konusu olaya ellerimizle müdahale edebileceğimiz bir yerdir. Kendimizi yardım isteyen kimsenin yerine koyduğumuz zaman da aynı dengeler söz konusudur. Yardım için çağırabileceğimiz ve sesimizi duyurabileceğimiz menzil, bize yarım edebilecek kimselerin duyabileceği ve gelebileceği bir menzildir.

Evet, el ayak, dil dudak, göz kulak arasındaki bu ahenkli dengeyi ve bu dengelerdeki hikmeti görüyorsunuz değil mi!. İşte bu hikmetli dengeler, olaylara

müdahil olmak isteyen insan kimliğini ve kişiliğini de etkileyen ve sıhhatli bir gelişim göstermesini sağlayan dengelerdir.

“Bu dengeler bozulduğu, insanlara müdahil olamayacakları haberler duyurulduğu, müdahil olamayacakları zulümler gösterildiği zaman durum ne olur?” sorusunu sormayacağım. Çünkü konuya girerken, bu sorunun cevabını genel olarak vermeye çalışmışım.

Bu konuyla ilgili olarak “Günümüz iletişim imkanlarının İlahi hikmet dikkate alınmadan kullanılması, dünya insanları için rahmetten ziyade bir musibet niteliğindedir.” ifademin, bu kısmi açıklamadan sonra daha iyi anlaşılacağını umud ediyorum.

Müstekbirlerin güdümündeki medyadan bu İlahi hikmeti dikkate almalarını tabi ki beklemiyorum. Onların

dikkaîe almadıkları, dikkate alamayacakları İlahi hikmeti ben dikkate alıyor ve günümüz medyasınca gündeme getirilen haberlere, bu İlahi hikmeti dikkate alarak yaklaşmaya çalışıyorum. Nitekim dünyanın birçok bölgesinde meydana gelen önemli olayların sadece başlıklarını okumak veya genel hatlarını öğrenmek isterken, Batman'ın bir köyünde meydana gelen basit bir olayı en ince detayına kadar okumak ve öğrenmek istiyorum.

Ve, İslam adına basın-yayın faaliyetini sürdüren kardeşlerimizin de, bu ilahi hikmeti dikkate almalarını ve muhatap aldıkları müslümanların gündemini müdahale edemeyecekleri olaylarla doldurarak, bu müslümanları çaresizlik, umudsuzluk ve bunların neticesi olarak duyarsızlık handikapına sürüklememelerini istirham ediyorum.

Tabi ki bu konuyla ilgili bütün yazdıklarım, meselenin insan fitratını ve insan psikolojisini önceleyen bir bakış açısından kaynaklanmaktadır. Aynı meseleye farklı bakış açılarından bakılabileceğini ve bu farklı bakış açılarına göre yazdıklarımın tartışılabileceğini kabul etmekle beraber; gündeme getirdiğim bakış açısının önemli gerçekler içerdiğine ve meseleye hangi bakış açısından bakılırsa bakılsın, bu önemii gerçeklerin dikkate alınması gerektiğine inanıyorum.

Çünkü altını çizerek vurgulamak istediğim musibet, bütün insanların, bütün müslümanların karşı karşıya oldukları ve yaşadıkları bir musibettir. Bilinçli bir şekilde kullanılması ve müslümanlar için rahmet olması gereken iletişim imkanları, ne yazık ki bir musibet olarak karşımıza çıkmakta ve dünyayı değiştirmeye çalışmakla yükümlü

müslümanları, dünyanın baygın birer seyircisi durumuna getirmektedir.

Bahla Endeksli Gündemler

Bir insanın ne olduğu veya ne olmadığı, sorduğu sorudan belidir denilir. İnsanların ne yapacakları veya ne yapmak istedikleri de, herhalde konuştukları meselelerden, daha açık bir ifadeyle oluşturdıkları gündemlerden belli olsa gerek.

Asr-ı saadet döneminde sadece müslümanların değil, müşrik ve kafirlerin gündemini de ilahi vahiy belirtiyordu. Mekke toplumundaki insanların gündemi, peyderpey nazil olan İlahi vahiy ve bu vahye karşı gösterilmesi gereken tavır, gösterilmesi gereken yaklaşımdı.

Sorular bu gündem çerçevesinde belirleniyor ve tüm insanlara bu gündem çerçevesinde soruluyordu.

Bu ilahi vahye karşı yaklaşımınız, bu hükümler karşısındaki tavrınız nedir?

Mü'min ve müslümanlar, bu gündemin olumlu tarafını konuşup, bu gündeme olumlu yaklaşım gösterirlerken; müşrik ve kafirler ise bu gündemin olumsuz tarafını konuşup, bu gündeme olumsuz yaklaşım gösteriyorlardı. Fakat her iki gündemin de ana teması, ana konusu İlahi vahiy idi.

Günümüzde ise durum değişti!..

Müslümanım diyen ve Kur'an-ı Kerim gibi eşsiz bir kaynağa sahip olan insanlar, Kur'an-ı Kerim'i ve Kur'an-ı Kerim'in gündeme getirdiği evrensel gerçekleri bir kenara bırakarak, ne idüğü belirsiz medyanın gündeme getirdiği meselelere dahil olmaktadır!..

Mikrofonu ve değneği ellerinde tutan oturma yöneticileri, karşılıklarına oturttukları müslümanlara İstedikleri soruyu, istedikleri

biçimde sormaktadırlar. Ne istedik'eri ve nasıl bir gündem oluşturdıkları ise sordukları sorulardan bellidir.

Söyleyin bakalım, laikliği karşı tavrınız nedir?

Arka sıradaki İslamcı beye soruyorum. Kemalizmi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Şimdi de size soruyorum. Yok yok size değil, sizin yanınızdaki türbanlı hanıma!.

Demokrasiye karşı mısınız? Veya ne kadar demokrat olduğunuzu sorayım?

Televizyon karşısında, müslümanlara tekrar tekrar yöneltilen bu sorulan duyduğum zaman ister istemez öfkeleniyor ve "Elinizin körü!.." diyerek televizyonu kapatıp, hiç olmazsa kendimi bu batıl gündemin dışında tutmak istiyorum. Ancak televizyonu kapatmakla bu gündemden kopmuş, bu gündemden kurtulmuş olmuyorum ki!.

Ertesi gün karşılaştığım müslümanlar, sanki ağız birliği etmişlercesine bana bu oturumu ve bu oturumdaki saçmalıkları anlatıyorlar!.

Sabrın sahibi olan Rabbim, sabrımı arttırsın.

İşin garip tarafı, bu durumumu makul karşılamayan ve beni marjinal kalmakla suçlayan müslümanlar da var!. Bu gibi çağdaş meselelere kayıtsız, bu gibi çağdaş meselelere duyarsız kalmamamız gerekirmiş!.

Çağdaş meselelere ilgisiz kalmama hususuna, belli bir dozda olmak şartıyla elbette katılıyorum. Nitekim “Kimlik Tercihi” kitabımızda bu meselelere değinmiş ve müslümanlık ile laikliğin, müslümanlık ile demokratiğin bağdaşıp-bağdaşmayacağını seksen sayfalık kitabda izah etmiştik. Bu kitabı daha da

genişletmemizi tavsiye eden müslümanlara ise “Bu kitab aslında uzun bile oldu!” demiştik. nk bu gibi meseleler, bizlerin uzun uzadıya konuşmamız, uzun uzadıya tartışmamız gereken meseleler değildir.

Maymundan geldiğini inkar ederek “Ben insanım” diyen kişilere “Atalarınız hangi ormanda yaşıyordu?”, “Kuyruğunuz kaç santimdir?” veya “Bizler gibi doğru, dosdoğru bir kuyruğa sahip misiniz?” gibi sorular yöneltmek ve bu sorular çerçevesinde tartışmak ne kadar abes ise; zulme ve küfre dayanan tağuti sistemleri reddederek “Ben müslümanım” diyen kişilere de “Ne kadar demokratsınız?” veya “Laikliğiniz kaç santimdir?” gibi sorular yöneltmek ve bu sorular çerçevesinde tartışmak o kadar abestir. nk ilk tercih ve ilk tercihin ifadesi olan “Ben insanım, ben müslümanım” beyanı, daha sonraki bütün

soruları anlamsız, daha sonraki bütün sorulan geçersiz kılmaktadır.

Önemli ve öncelikli olan, insanların İlâhi vahiy karşısındaki ilk tercihleridir. Gündem oluşturmamız ve konuşmamız gereken asli mesele, insanların bu İlâhi vahiy karşısındaki tutum ve tercihleridir. Nitekim Asr-ı saadet dönemindeki gündemler, bu bilinçle oluşturulan gündemlerdi. İnsanların tanımlanması, insanların sıfatlanması, gündemin ana maddesi olan İlâhi vahye karşı gösterdikleri tutum ve tercihlere göre gerçekleşiyordu.

Peki ya günümüzde!.

Günümüzde de durum böyle mi?

İnsanların İlâhi değerler karşısındaki tutum ve tercihleri mi tartışılıyor, yoksa küfri değerler karşısındaki tutum ve tercihleri mi?

Gündemleri oluşturan ve müsfümanlar tarafından da uzun uzadıya konuşulan

değerler, İlahi değerler mi, yoksa küfri değerler mi?

İnsanlar, İlahi değerler karşısındaki tutum ve tercihlerine göre mi sıfatlandırılıyor, yoksa küfri değerler karşısındaki tutum ve tercihlerine göre mi?

“Hiç kıvırtmayın” demiyeceğim lakin dürüst olun beyler!.

Çünkü son yıllarda neleri konuştuğunuz ve neleri yaptığınız bellidir. Batıl gündemlere dahil oluyor, batıl değerleri tartışıyor ve batıl değerler karşısındaki tutum ve tercihlerinize göre birbirinizi tanımlıyorsunuz. “Falanca laik değil, filanca biraz demokrat!. Haa o mu? O biraz faşist!.” diyerek yaptığınız tanımlamalar, hiç kuşkusuz ki İlahi vahiyden kaynaklanan tanımlamalar değildir.

Peki, İlahi vahye göre tarif ve tanımlı yapılacak olan “Müslümanım” sıfatı neden

yetmiyor, neden yetemiyor, neden ikinci veya üçüncü plana bırakılıyor?

Ne oluyor Allah aşkına!.

Batıla endeksli gündemlerden ve şeytani sorgulamalardan artık bıkmadınız mı, artık sıkılmadınız mı?

Yetmedi mi artık!.

Ben yine çuvaldızı kendime, iğneyi size batırarak “Kendimize gelelim, lütfen kendimize gelelim” diyorum.

Allah adına katıldığımız panel ve tartışmalarda, devamlı olarak şeytan ve şeytani değerler adına sorgulanmayı bir kenara bırakarak, biraz da Allah adına biz soralım, biz sorgulayalım!.

Laiklik iddiasında bulunmayan müslümanlar, laikliğe göre sorgulanacaklar, sorgulanacaklar da;

müslümanlık iddiasında bulunan laikler, müslümanlığa ve müslümanlığın temel

kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'e göre sorgulanmayacaklar mı?

Müslüman olduklarını iddia eden bu şaşkınlara ifade vermeyi bir kenara bırakarak "Peki sizler, sizler hangi Kitab'a ve hangi peygamberi davete göre müslümansınız?" demeye hakkınız yok mu?

Alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)'ın sizlere verdiği bu hakkı, sizlere verdiği bu yetkiyi, sizlerden alan kim? Şeytan mı!.

Cahili Kamuoyu

Belki düşünüyorsunuzdur!.

Bazı açıkoturum ve panellerdeki tartışmalar, neden açık bir neticeye varmıyor, neden karmaşık bir hale geliyor diye!. Oysa bu panel ve açıkoturumlarda hakka sahip olduğunu ve hakkı savunduğunu iddia eden kimseler de var!.

O halde neden, neden hakkın üstünlüğünü, hakkın apaçık bir gerçeklik olarak temayüz ettiğini göremiyoruz!.

Bunun en önemli nedeni, tartışmalarda mihenktaşı olarak kabul edilen değerlerin, bir önceki başlıkta da değindiğimiz gibi batıl değerler oluşudur. Batıl değerleri genel geçer birer mihenk taşı kabul ederek, bu mihenk taşına göre hakkın gerçekliğini savunabilmek, hakkın üstünlüğünü anlatabilmek tabi ki mümkün değildir.

Çünkü mihenk taşı batıl oldu mu, hiç kuşkusuz ki bütün ölçümler de, bütün değerlendirmeler de batıl olmaktadır!.

Hakkın hak oluşu ve hak olarak kabul edilişi, yine hak olan ölçülere, yine hak olan mihenktaşına göredir. Hak dediğimiz mutlak gerçeklikler batıla göre de hak olsa, zaten batılı savunan ve batılda kalan hiç kimse olmazdı!.

Batılın ve batıl sahiplerinin haktan uzak kalmalarının önemli bir nedeni, hakkı kendi batıl ölçülerine göre değerlendirmelerinden kaynaklanmaktadır. Nitekim birçok peygambere hitaben "Sen madem ki Allah'ın elçisisin!. Seninle birlikte meleklerin indirilmesi, sana hazinelerin verilmesi, senin mal, mülk ve makam sahibi olman gerekmez miydi!" denilmesi, söz konusu hakkın, batıla göre değerlendirilmesidir. Çünkü bu batıl yaklaşıma göre bir insanın Allah'ın sevgili bir elçisi olup da malsız, mülksüz, makamsız olması mümkün değildir!.

Bir insanın bir yandan mülkün sahibi olan Allah'ın elçisi olduğunu iddia etmesi, diğer yandan fakirlik içinde yaşaması olacak şey değildi!. Her şeyin sahibi olan Allah, şayet bu kulunu sevip-seçseydi, elbetteki bu kuluna mal, mülk ve makam verirdi!. Çünkü Allah'ın seçtiği bir kulu

sevmemesi, sevdiği bir kula ise mal, mülk ve makam vermemesi mümkün değildi!.

Evet, batıla ve batıl yaklaşımlara göre birçok hak peygamberin değerlendirilmesi böyledir!. Çünkü batıl mihenk taşında esas alınan değerler, sadece dünyayı, dünyevi refah ve zenginliği dikkate alan değerlerdir.

imani ve uhrevi bir bakışı olmayan batıla göre gözle görülebilen üstünlük, elle tutulabilen zenginlik budur!.

Peygamberleri inkar eden aynı batıl bakış açısıyla kendilerine baktıkları, kendilerini değerlendirdikleri zaman ise bir başka batıl sonuca varmaktadırlar.

Kendi nefsinin zalimi olarak (böylece) bağına girdi (ve) “Bunun sonsuza kadar kuruyup yok olacağını sanmıyorum” dedi.

“Kıyamet-saatinin kopacağını da sanmıyorum. Buna rağmen Rabbime

döndürülecek olursam, şüphesiz bundan daha hayırlı bir sonuç bulacağım.”⁹

“Oysa ona dokunan bir zarardan sonra tarafımızdan bir rahmet taddırsak, mutlaka: “Bu benim (hakkım)dır. Ve ben kıyamet saatinin kopacağını da sanmıyorum; eğer Rabbime döndürülsem bile, muhakkak O'nun katında benim için daha güzel olanı vardır.” der. Ama andolsun Biz, o kafirlere yapmakta olduklarını haber vereceğiz ve andolsun onlara, en ağır bir azabdan taddıracağız.”¹⁰

İki ayrı zamanda meydana gelmesine rağmen, birbiriyle aynı olan bu iki batıl yaklaşım, günümüzde de yaşamakta olan bir yaklaşımdır. Günümüzdeki birçok mal veya mal sahibi de aynı batıl yaklaşımda bulunmakta ve “Şayet ahiret hayatı varsa,

⁹ Kehf: 18/35-36.

¹⁰ Fussilet: 41/50.

bizler ahirette daha büyük hayırlarla karşılaşacağız!" demektedirler. Çünkü kendilerine dünya hayatında verilen mal ve makamı şayet ahiretin sahibi Allah vermiş ise hiç kuşkusuz ki bu Allah, kendilerini seven, kendilerine lütfeden bir Allah'dır!

Allah kendilerini sevmeseydi, kendilerine düşman olsaydı, sevmediği düşmanına mal ve makam verir miydi!.

Kendilerini bu batıl zanna götüren en önemli neden, alemlerin Rabbi olan Allah'ı kendilerine göre tanımlamaları, kendileri gibi sanmalarındır!. Çünkü sevdiklerine karşı dahi böylesi bir cömertlikte bulunmayan, sevmediklerine ise zırnık koklatmayan bu insanlar, Allah'ı da kendileri gibi sanmakta ve kendilerine verilen bu imkanlardan hareket ederek, kendilerinin Allah tarafından sevildikleri sonucuna varmaktadırlar!. Oysa Kur'an-ı Kerim'de

böylesi batıl zanları yerle bir edecek açık ayetler vardır.

“Onlar sanıyorlar mı ki, kendilerine vermekte olduğumuz mal ve çocuklarla, Biz onların hayırlarına koşuyoruz (veya yardım ediyoruz)? Hayır, onlar şuurunda değiller.”¹¹

“Andolsun, senden önceki ümmetlere (peygamberler) gönderdik de onları dayanılmaz zorluk (yoksulluk) ve sıkıntılarla çeviriverdik. Umulur ki yalvarırlar diye.”, “Onlara, zorlu azabımız geldiği zaman yalvarmaları gerekmez miydi? Ama onların kalpleri katılaştı ve şeytan onlara yapmaktaki olduklarını çekici (süslü) gösterdi.” “Derken kendilerine hatırlatılanı unuttuklarında, onların üzerlerine her şeyin kapılarını açtık. Öyle ki kendilerine verilen (dünyevi) şeylerle 'sevince kapılıp şımarınca' onları apansız

¹¹ Mü'minun: 23/55, 56.

yakalay verdik. Artık onlar, umudlan suya düşenler oldular.”¹²

Evet, böylesi batıl yaklaşımlarla, böylesi batıl mihenk taşlarıyla, hakkın hak olduğunu anlamak ve hakkın hak olduğunu anlatmak mümkün değildir.

O halde neden, neden bazı çevrelerde batıl değerlere itibar ediliyor ve bu batıl değerlere göre hakkın üstünlüğü, hakkın gerçekliği anlatılmaya çalışılıyor!.

Bunun nedeni pek gizli değildir!.

Çünkü söz konusu batıl değerler, dünya kamuoyuna benimsetilmiş olan evrensel değerlerdir!. Önemli olan dünya kamuoyunun sahip olduğu değerleri sahiplenmek, dünyanın gündeminden ve dünya kamuoyundan kopmamaktır. Bu değerlere karşı çıkmak, asıl itibarıyla dünya

¹² En'am: 6/42,44.

kamuoyuna karşı çıkmaktır!. Halbuki bütün müslümanlar, dünya kamuoyuna karşı çıkmakla, dünya kamuoyuyla cedelleşmekle değil, dünya kamuoyunun koluna girerek bütün dünyayı peşinden sürüklemekle ve kurtuluşa erdirmekle yükümlüdür!. Dolayısıyla dünya kamuoyunun sahiplendiği değerlere sahip çıkılması, bu evrensel değerlerden oluşan dünya gündeminin dışında kalınmaması gerekmektedir!.

Evet, böyle bir kalkış noktasıyla çoğunluğu etkilemek isteyen bu şaşkınlık, çoğunluktan etkilenemekte ve çoğunluğa empoze edilen demokrasi, özgürlük, hümanistlik gibi batıl değerleri, birer değer olarak kabul edebilmektedirler!.

Dünya kamuoyuna özgür ve bağımsız düşünce İlkesi benimsetilmişse, bu İlkeye karşı çıkmak ilkeliktir!.

Dünya kamuoyuna hümanistlik benimsetilmişse, bu insancıl yaklaşıma karşı çıkmak vahşiliktir!.

Dünya kamuoyuna legallik benimsetilmişse, itegal arayışlarda bulunmak anarşistliktir!.

Dünya kamuoyuna demokrasi benimsetilmişse, bu evrensel değere karşı çıkmak marjinalliktir!.

Evet, asıl itibariyle çoğunluk tarafından dikkate alınması gereken müslümanlar, böylesi yaklaşımlarla çoğunluğu dikkate alan şaşkınlar durumuna düşmüşlerdir!.

Bazı kurnaz şaşkınlarda ise, dünya kamuoyuna maledilen bu görüşleri bizler de bir değer olarak kabuf edelim ve bu değerlerden hareket ederek bunlara hakkın üstünlüğünü anlatıp gerçek hakikate çekelim anlayışı vardır!.

İyi ama, biz demindenberi batıl mihenk taşlarıyla hakkın üstünlüğünü, hakkın güzelliğini anlatamayız demedik mi?

Bu dediklerimiz yanlış mı? Batıl mihenk taşlarıyla hakkın üstünlüğünü anlatabileceğini iddia ve isbat edecek tek bir kişi var mıdır?

Özgür ve bağımsız düşüncüyü mihenk taşı kabul ederek, kulluğu ve teslimiyeti anlatabilir miyiz?

Hümanistliği mihenk taşı kabul ederek, katir ve müşriklere karşı tavır oluşturabilir miyiz?

Hakkı değil, halkı esas alan demokrasiyi ve demokratlığı bir mihenk taşı kabul ederek, hakkın üstünlüğünü ve hakkın hakimiyetini anlatabilir miyiz?

Cahili kamuoyuna, cahili çoğunluğa itibar ederek ve bu çoğunluktan

ayrılmamaya özen göstererek, hak ve hakikat ehliyle beraber olabilir miyiz?

Atalarının dinine uyan müşrikler, atalarının dinine uyan putperestler, çoğunluğun yönelişini dikkate alarak, çoğunluğun yönelişine itibar ederek atalarının dinlerine sadık kalmıyorlar mıydı?

Bu sapıklar, çoğunluğa yani cahili kamuoyuna itibar eden demokratlar değil miydi!. Ve sizler de, müslüman olduğunuzu iddia eden sizler de, cahili kamuoyuna itibar eden demokratlardan mısınız!.

Özgürlük Arayışı

Şanı yüce Rabbimiz, dinde zorlama yoktur buyruğunu, hak ile batılın ayrılma şartına bağlamıştır.

“Dinde zorlama yoktur. Gerçek şu ki, doğruluk (rüşd) sapıklıktan apaçık ayrılmıştır. Artık kim tağütü reddedip Allah'a inanırsa,

*o, sapasağlam bir kulpa yapışmıştır; bunun kopması yoktur. Allah işitendir, bilendir.”*¹³

Elbetteki bu ayet-i kerimeden hareket ederek, doğrulukla sapıklığın, hak ile batılın birbirinden ayrılmadığı ortamlarda insanlara hak adına bir zorlama vardır diyemeyiz. Böylesi ortamlarda insanlar üzerinde hakkın değil batılın bir zorlaması, bir dayatması bulunmakta ve tüm müslümanlar, insanları hak adına batıla, doğruluk adına sapıklığa sürükleyen bu baskı ve dayatmayı kaldırmak için zorlu bir mücadele vermektedirler. İşte bu mücadele neticesinde hak ile batıl, doğruluk ile sapıklık birbirinden ayrıldığı, hakkın ve batılın, doğruluk ile sapıklığın gerçek yüzü ortaya çıktığı zaman insanlar kendi tercihleriyle başbaşa bırakılmaktadırlar.

¹³ Bakara: 2/256.

Batî dinler veya şeytani düzenler ise "Dinimizde veya ideolojimizde zorlama yoktur!" şeklindeki asılsız prensiplerini, genel olarak hak ile batılın, doğruluk ile sapıklığın birbirine karışma şartına bağlamaktadırlar. Hak ile batıl birbirine karıştıktan, nelerin doğruluk, nelerin sapıklık olduğu belirsiz hale geldikten sonra, "İsteyen, istediğini, istediğimiz biçimde ve istediğimiz kadar söylesin" diyebilmektedirler!. Çünkü herşeyin birbirine karıştığı ve doğruluk ölçüsü olan mihenktaşlarının yitirildiği böylesi bulanık ortamlarda, batılı dikkate alan insanlar ne kadar çok konuşurlarsa, meseleler o kadar karmaşık bir hale gelmektedir.

Tabi ki durumların böylesine olumsuz olması, kumaşın litre, sütün metre ile ölçülmeye kalkışılması, müslümanların susmaları veya hakkı gündeme getirmemeleri için bir gerekçe değildir.

Müslümanlar elbetteki her ortamda hakkın davetçisi ve hakkın savunucusu olacaklardır. Burada önemli olan, müslümanların kendilerini diğer konuşanlarla aynı kefeye koymamaları ve diğer konuşanlar gibi kendilerini ilkesiz ve bağımsız bir kimliğe kaptırmamalarıdır.

Çünkü müslüman ilkesiz, çünkü müslüman bağımsız değildir.

Kendi adına konuşan bir konuşmacı, ilkesiz veya bağımsız olabilir. Nefsi isteklerini birer ilke kabul ederek, bağımsız dediği aklını, bu nefsi isteklerinin bir kölesi durumuna getirebilir.

Fakat müslüman böyle değildir!.

Sözlerine besmeleyle başlaması ve hak adına konuşması gereken müslüman, asil değil sadece bir vekildir.

Asil olan Allah ve Allah'ın hükümleridir.

Hak adına hakkı tebliğ ederken sadece bir vekil olan müslüman, hiç kuşkusuz ki bu vekillikte özgür, bu vekillikte bağımsız değildir. Çünkü İslam'a teslim olan müslümanlara bu vekilliği veren Allah, müslümanlara ve hatta peygamberlerine dahi bu vekillikte özgürlük, bu vekillikte bağımsızlık vermemiştir.

Vekilin görevi vardır. Vekilin görevi ve yetkisi, asil olan Allah'ın hükümlerinde pazarlık etme, indirimde bulunma, batılın hoşlanacağı yorumlarla çarpıtma, sağını solunu kırarak restore etme veya taviz verme değil, bu İlahi hükümleri apaçık bir şekilde tebliğ etmektir.

Peki durum böyle midir?

Konuşan Türkiye'nin, konuşan Müslümanları. müslim bir vekil olarak mı, yoksa asi bir asil olarak mı konuşmaktadırlar?

Bu sorunun cevabı, ne yazık ki foseptik çukurlarına dönen meydanlardadır!.

Bu meydanlara çıkmayı bir fırsat telakki eden, batılı entelektüellerle her şartta, her zeminde, her konuda konuşmaya ve tartışmaya hazır olduklarını söyleyen İslamcı entelektüeller, karşı tarafın şöyle bir itirazıyla karşılaşmaktadırlar.

Bizler özgür ve bağımsız düşünceden yanayız. Her görüşün, her düşüncenin özgürce tartışılmasını, bağımsızca eleştirilmesini savunuyoruz. Konuşacağımız ve tartışacağımız görüşler, herhangi bir aklın mahsulü olan görüşler olsa, bu görüşlerin doğruluğunu veya yanlışlığını rahatlıkla konuşabilir, rahatlıkla tartışabiliriz. Ancak bu görüşler İlahi kabul edilen bir Kitap'a nisbet edildiği zaman, kutsal kabul edilerek tabulaştırılan bu görüşleri aynı rahatlıkla nasıl konuşabilir, nasıl tartışabiliriz ki?

Bu itiraza verilmesi gereken cevap şudur.

İslami hükümlerin kutsallığı ve bağlayıcılığı, bu hükümlere iman eden ve teslim olan biz müslümanlar için geçerli olan bir bağlayıcılıktır. Allah ve Resulü bir işe hükmettiği zaman bu hüküm karşısında gayrimüslimlerin değil, biz müslümanların bir başka tercih hakkı veya bağımsızlığı yoktur. Gayrimüslimlerin ise bu hükümlerin doğru olup-olmadığını tercih etme hakları bulunduğu gibi bu hükümleri belli bir edeb ve adab dahilinde tartışma veya eleştirme hakları da bulunmaktadır. Çünkü biz müslümanların sahip olduğu ve kutsal gördüğü hak, gayrimüslimlere karşı kutsallık bohrasında saklamaya ve korumaya çalıştığımız bir hak değildir. Şanı yüce Rabbimiz şeytan dahil tüm kafirlere konuşma hakkı vermekte, İlahi hükümleri

çürütecek, bu hükümleri geçersiz kılacak bir delilleri, bir mesnetleri varsa veya bu hükümlerden daha güzel hüküm koyacaklarını iddia ediyorlarsa, bu iddialarını isbata davet etmektedir. Dolayısıyla biz müslümanlar da aynı hakkı size veriyor, İlahi hükümler karşısında her türlü ilmi tenkidinize açık olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Evet, yukarıdaki itiraz sahiplerine genel olarak verilecek cevaplar, böyle bir içerikte olması gereken cevaplardır.

Ne var ki verilen cevaplar, verilmesi gereken cevaplardan oldukça farklıdır!. Karşılarındaki konuşmacı özgür ve bağımsız düşünce dediği zaman nutukları tutulan, dünya kamuoyuna enjekte edilen özgür düşünce modasına karşı çıkmayı, dünyaya karşı çıkmak gibi tehlikeli gören bizim (!) entelektüeller, bir süre yutkunduktan ve

sıkınıp-sıkındıktan sonra şunu yumurtlamaktadırlar.

Özgür ve bağımsız düşünce aslında İslam'dadır!.

Çünkü İslam, özgürlükçü bir dindir!. Haydaaa!. Yine geldik aynı noktaya!.

Yine geldik müsiümanlar özgürdür ve gerçek özgürlük İslam'dadır kargaşasına!.

“Kargaşa” diyorum çünkü bu konuda kendilerini sevdiğimiz ve çalışmalarını saygıyla karşıladığımız birçok müslüman çevreyle bile henüz anlaşabilmiş değiliz!.

Onlar mı bizi anlamıyorlar, biz mi onları anlamıyoruz bilmiyorum!. Oysa onları anladığımızı sanıyor ve “Müslümanlar özgürdür” derken, bunu diğer insanlara kıyasla söylediklerini biliyoruz. Ebettteki tek bir merciye kulluk yapan müslümanlar, mahallesindeki muhtardan, ülkesindeki cumhurbaşkanına kadar her büyüğüne

kulluk psikolojisiyle yaklaşan insanlara nazaran çok daha farklıdırlar. Nitekim Hz. Yusuf kıssasında bu gerçek şöyle zikredilmektedir.

*“Ey zindan arkadaşlarım, birbirinden ayrı (bir sürü) Rabler mi daha hayırlıdır, yoksa Kahhar (kahredici) olan bir tek Allah mı?”, “Sizin Allah’tan başka taptıklarınız, Allah’ın kendileri hakkında hiç bir ispatlayıcı delil indirmedeği, sizin ve atalarınızın ad olarak adlandırdıklarınızdan başkası değildir. Hüküm, yalnızca Allah’ındır. O, kendisinden başkasına kulluk etmemenizi emretmiştir. Dosdoğru olan din işte budur, ancak insanların çoğu bilmezler.”*¹⁴

Ne var ki tek bir merciye kulluk yapan müslüman-ların, birçok merciye kulluk yapan insanlardan daha farklı olması, bu

¹⁴ Yusuf: 12/39-40.

müsiümanların özgür oldukları anlamına gelmez. Velez ki bu farklı durum diğerk insanlardan daha özgür olmak şeklinde yorumlansa dahi, bu ilginç yorumdan hareketle “Gerçek özgürlük İslam'dadır” değıl, “En özgür kulluk, Allah'a kulluktur!” denilebilir.

Tabi ki özgürlükle kulluğın yanyana kullanıldığı bu ifade bile gülünç olacaktır. Çünkü kulluk teslimiyet, özgürlük ise bağımsızlık demektir. Nitekim özgürlük kavramına açıklık getirmeye çalıştığımız bir yazımızda, konuyla ilgili olarak kısaca şunları söylemiştik.

Herhangi bir kavramı savunmak veya tenkid edebilmek için, bu kavramı oluşturan zihniyet tarafından, zikredilen kavramın hangi manada kullanıldığının bilinmesi ve bunun gözönünde bulundurulması gerekir.

Yaşadığımız yüzyılda sık sık kullanılan özgürlük kavramına, bu kavramı oluşturan ve savunan insanlar tarafından şu anlamlar yüklenmiştir.

Herhangi bir kısıtlamaya, şarta, koşula bağlı olmayan, hiçbir siyasî güç tarafından denetlenmeyen, engellenmeyen, toplumsal baskılara, kurallara boyun eğmeyen. düşünce ve eylemlerinde serbest olan!...

Bu ifadeler genellikle halk tabakasının özgürlük anlayışıdır. Özgürlüğü bilinçli bir şekilde savunmaya çalışan entelektüel kesim ise, bu kavramın içerdiği manayı daha geniş boyutları ile varoluşçuluk felsefesinde bulmaktadır. Kısaca açıklamak gerekirse, varoluşçuluk felsefesinde özne ve nesne ilişkisi vardı Bu ilişkide özne etkileyen ve aynı zamanda etkilenmeyen, nesne ise etkilenen durumundadır. Extantializm yani varoluşçuluk felsefesine göre özgürlük, nes-

ne durumuna düşmeden özneliği yaşama eylemidir.

Dolayısıyla herhangi bir insan, yaşantısına ve tavırlarına kendi iç dünyasındaki değer ölçülerine göre yön verilebiliyor ve dış çevreden etkilenmiyorsa; nesne durumuna düşmeden özneliği yaşayan bu insan, varoluşçulara göre özgür bir insandır. Bunun karşıtı olarak herhangi bir İnsan, toplumdan veya bazı otoritelerden etkilenebiliyor ve onların ölçülerine, onların prensiplerine göre yaşıyorsa, özneliği terkederek nesne durumuna düşen bu insan, varoluşçulara göre özgürlüğünü yitiren bir insandır.

Nitekim varoluşçuların büyük bir çoğunluğu bu genel yaklaşımdan hareket ederek, bîr insanın özgür olabilmesi için ateist, yani tanrıtanımaz olmasını da şart kabul etmişlerdir. Çünkü Allah'a inanan

insanlar, Allah'ı özne, kendilerini ise nesne olarak görecekerinden ve ister istemez etki sahasına gireceklerinden, bu insanların özgür olması mümkün değildir.

Peki, özgürlüğün bu şekilde anlaşıldığı ve batılı aydınlar tarafından genci olarak bu yaklaşımla savunulduğu bîr çağda, biz müslümanların özgürlük kavramı ile ilişkisi ne olacaktır?

Müslümanlar özgür müdür? Tabi ki zor bir soru!.

Ne var ki söz konusu zorluk, cevabı bulmakta değil, bu cevabı açık sözlülük ile ifade edebilmektir.

Ne yazık ki birçok müslüman, kulağa ve nefse hoş gelen bu kavramı bir değer olarak benimsemekte ve yüce İslam dinini bu değerden mahrum etmemek için, "Gerçek Özgürlük İslam'dadır" diyebilmektedir. Artık rahattır!.

Hürriyet, özgürlük, demokrasi gibi sloganların benimsendiği ve alkışlandığı bir çağda; “Ben özgür değilim” diyerek, aşağılık kompleksine' düşmeyecektir!.

Şayet özgürlüğün gerçek anlamını bilen düşünen kafalar tarafından sıkıştırılır ve zor durumda bırakılırsa; “Siz özgürlüğü böyle anlıyorsunuz.. Biz ise şöyle anlıyoruz” diyerek, gerçek anlamından feragat ettiği özgürlüğünün, harflerine tutunacaktır. Zaten mühim olan, bu kutlu rozetin yakaya takılması değil midir!... Evet, özgürlük kavramını kutlu birer rozet gibi yakalarına takan bazı müslümanların, özgürlüğe getirdikleri yeni tanım ise “Kullara kulluğu reddetmektir.”

Kullara kulluğu reddetmek özgürlük olduğuna göre, kullara kulluğu reddeden yegane din olan İslam, en özgürlükçü dindir!.

Kullara kulluğu reddetmeyi elbetteki küçümsemiyo-rum. Ancak kullara kulluğu reddetmek, İslam'a girmenin çok önemli bir şartı olmasına rağmen başlıbaşına bir değer değildir. Kullara kulluğu reddetmek başlıbaşına bir değer olsaydı, herşeye isyan eden dağ veya şehir eşkıyaları, bu isyan ile değer kazanırlardı. Oysa tüm müslümanlar sadece kullara kulluğu reddetmekle değil, alemlerin Rabbi olan Allah (cc)'a kul olmakla şeref ve izzet kazanmaktadırlar.

Müslümanların Allah'a olan kulluklarını gözardı ederek “Kullara kulluğu reddeden müslümanlar özgürdür!.” diyenler, hem özgürlük ve hem de müslümanlık kavramlarını iğdiş etmektedirler.

Özgürlük, kullara kulluğu değil, başlıbaşına kulluğu reddeden bir kavramdır, insanları Allah'a kulluktan ve bu kulluk psikolojisinden soyutlamak ve Allah'a isyanı

meşrulaştırmak için firavunlar tarafından uydurulan bu kavram, bir put gibi yüceltilmiş ve zavallı insanlara birer ideal olarak benimsetilmiştir. Özgürlüğü ideal olarak benimseyen bir insanın, bu idealinin perde arkasında ilahlaşma özlemi vardır. Çünkü dileğini, dilediği şekilde yapacak olan sadece ve sadece Allah (c.c.)'dir.

Kendilerini bir teslimiyet dini olan İslam'a nisbet etmelerine rağmen hem özgür ve hem de Allah'a kul olduklarını iddia edenler, kanaatimce ya özgürlüğün ya da Allah'a kulluğun ne anlama geldiğini bilmiyorlar!.

Herhangi bir müslüman, Allah'a kulluk şuuru ile kendisini nasıl özgür hissedebilir ki!.

Şahsım adıma söylemem gerekirse, benim yaşantımda özgür diyebileceğim bir dönem varsa, bu dönemim, İslam'dan bihaber olduğum cahiliye dönemimdir.

Dünyaya kendi çapımdaki mümkünat penceresinden baktığım bu dönemler, yapmayı mümkün gördüğüm ve istediğim herşeyi yapıyordum.

Paramın yettiği, elimin uzandığı herşeyi yiyebiliyor, herşeyi içebiliyordum. İstediğim yere gidiyor, istediğim yerde istediğim zaman yatıyor ve istediğim zaman kalkıyordum.

İpi çözülmüş sahipsiz bir köpek gibi dolaştığım bu cahiliye döneminde bağımsızlığımı engelleyen yegane şey, arasıra karşıma çıkan emniyet güçleriydi. Ehh, onlara da kafa sallayıp geçiyordum!.

Fakat, İslam'la şereflenip, Allah'a kulluğun ne anlama geldiğini kavradıktan sonra dünyam değişti. Dünyaya bakan ufuklarım çatır çatır yarılmaya, yırtılmaya başladı!.

Daha önceleri kendi gözlerimle bakarak başkalarının olarak gördüğüm ve pek ilgilenmediğim yeryüzüne, mülkün sahibi olan Allah'ın katından bakmaya ve "Bütün bu mülk benim Rabbimindir" diyerek, kendimi bu mülkte söz ve tasarruf sahibi görmeye başladım!.

İngiltere ingilizlerin, Amerika amerikalıların değildi artık!.

Herşeyin sahibi, benim kendisine kulluk yaptığım ve bu kulluk ile şereflendiğim Allah (c.c.) idi.

Evet, cahiliye döneminde şehir denilen küçücük bir kozada yaşarken, Allah'a kulluk bilinci ile bu koza yırtılmış, kendimi uçsuz bucaksız bir kainatta bulmuştum!.

Bütün bunlar doğrudur.

Bütün bunlar yaşayarak, iman ederek hissettiğim gerçeklerdir.

Peki, yaşıyarak hissettiğim bu gerçeklik, bir özgürleşme midir?

Küçücük bir kozadan, koskoca bir kainata açılan Mehmed, artık özgür müdür?

Bu soruya "Mehmed artık özgürdür!." cevabını vermekten, Mehmed'in Rabbi olan Allah'a sığınırım. İslam'la şereflendiğim bu kutlu dönemde, kullara kulluk marazından tam anlamıyla kurtulduğum ve Allah'ın yarattığı kullara karşı çok daha bağımsız bir kimliğe sahip olduğum doğrudur. Kullara kulluktan kurtulmuştum ama kulluktan kurtulmamıştım kil.

Boynuma bağlı olan çürük çaputları çözmüştüm, çözmüştüm ama, boş kalmayan boynuma sağlam, sapasağlam bir ip geçirmiştım.

Ve bu ipin ucunu, severek ve sevinerek şanı yüce Rabbimin kudret eline teslim etmişim.

Artık başıboş değildim!.

Daha önceleri iki dönüm bahçede ve on efendinin gözetiminde yüzlerce kaçamakla yaşarken, şimdi koskoca bir dünyada ve sadece bir Efendinin gözetiminde hiç kaçamaksız yaşıyordum. Çünkü bu biricik Efendim, biricik Sahibim, diğerlerinin binlercesiyle kıyaslanamayacak bir Efendi, bir Sahib idi!.

Hiçbir zaman kandıramayacağım, hiçbir zaman atlatamayacağım, kendisinden hiçbir zaman ve hiçbir yerde gizlenemeyeceğim bir Sahibim vardı artık!.

Daha önceleri kendini yalnız, kendini sahipsiz salnan ve kendini istediği gibi kullanan Mehmed, kendi üzerindeki bu başıboş tasarrufu yitirmişti!.

Çünkü yalnız değildi artık!.

Kendisini her yerde gören, her yerde işiten ve kendisine şahdamarından daha

yakın olan bir Rab, bir Sahib ile birlikte yaşamaya başlamıştı!.

Cahiliye döneminde komiser Necip veya bilmem kime ifade vermek için karakola birkaç ayda bir giden Mehmed, alemlerin Rabbi olan Allah'a günde beş vakit ifade ve tekmil vermeye başlamıştı!.

Daha önceleri parasının yettiği, elinin uzandığı herşeyi yiyebilen, herşeyi içebilen Mehmed, artık istediğini yiyemiyor, istediğini içemiyordu!. Çünkü dünya nimetleri haram ve helal olmak üzere ikiye ayrılmıştı!.

Tabi ki sadece dünya nimetleri değildi ikiye ayrılan!. İlhamdan düşünceye, düşünceden fikire, fikirden eyleme kadar herşey ikiye ayrılmış, bunların bir kısmından kesinlikle sakınmam emredilirken, diğer kısmını kesinlikle yapmam buyurulmuştur!.

Kalbime veya aklıma gelen her ifadeyi, her manayı, her isteği, kör bir ev sahibi gibi

başköşeye oturtmamam, bütün bunlara hakikat gözüyle bakarak Rahmani mi! yoksa şeytani mi olduğunu tesbit etmem ve şeytani ise bu vesveseden Allah'a sığınarak, bu vesveseyi içdünyamdan kapıdışarı etmem emredilmişti.

*“Eğer sana şeytandan yana bir kışkırtma (vesvese veya iğva) gelirse, hemen Allah'a sığın. Çünkü O, işitendir, bilendir.”, “(Allah'tan) sakınanlara şeytandan bir vesvese eriştiğinde, (Allah'ın emir ve yasaklarını) iyice düşünürler, sonra hemen bakarsın ki (gerçeği) görüp bilmişlerdir.”*¹⁵

Kalbime veya aklıma gelen her ifadeyi, her manayı sahiplenemeyeceğim gibi karşılaştığım her meseleyi veya her sorunu

¹⁵ A'raf: 7/200-201.

da, istediğim gibi düşünemeyecektim. Gerçi şanı yüce Rabbim Kur'an-ı Kerim'in birçok ayetinde beni düşünmeye teşvik ediyordu, düşünmeye teşvik ediyordu ama, bu gelişigüzel veya nefsi bir düşünce değildi.

Çünkü insanı diğer canlılardan ayıran ve insanın en muhteşem eylemlerinden birisi olan düşünmek, İslam'a göre başlıbaşına bir değer değildi. Nasıl ki insanın her eylemini meşru ve makbul, doğru ve güzel kılan ölçüler varsa, düşünce eylemini de güzel ve değerli kılan ölçüler vardı. İnsanın her eylemi doğru ve güzel ölçülere tutunmaya muhtaç olduğu gibi, düşünce eylemi de doğru ve güzel ölçülere tutunmaya, bu ölçülere dayanmaya muhtaçtı. Dolayısıyla düşünceyi güzelleştiren ve değerli kılan bu Rahmani ölçüler yitirildiği veya gözardı edildiği zaman, nefsi veya şeytani

bastonlara dayanan düşünce eylemi, övülen değil yerilen bir eylem olarak karşımıza çıkmaktaydı!.

Düşünceyi kutsallaştıran ve düşünürleri adeia dokunulmaz kabul eden bazı çevreler, tabi ki bu ifadelerimizi yadırgayacaklar ve bizlerden kanıt isteyeceklerdir. İşte Velid b. Mugire gibi düşünürlerin Kur'an-ı Kerim'deki tanımı ve âkibeti.

"Kendisini tek olarak (ve yapayalnız) yarattığım (şu adamı) Bana bırak;" "Ki ben ona, 'alabildiğine geniş kapsamlı bir mal (servet)' verdim," "Göz önünde hazır çocuklar (verdim)," "Ve önüne sayısız imkan ve fırsatları döşeyip-serdim." "Sonra, daha da arttırmam için tamah eder." "Hayır; çünkü o, bizim ayetlerimize karşı 'kesin bir inatçıdır'." "Onu alabildiğine sarp bir yokuşa sardırıp-süreceğim." "Çünkü o, düşündü ve

bir ölçü tesbit etti.", "Kahrolası, nasıl bir ölçü koydu?", "Yine kahrolası, nasıl bir ölçü koydu?", "Sonra bir baktı.", "Sonra kaşlarını çattı ve yüzünü ekşitti.", "Sonra da sırt çevirdi ve büyüklük tasladı.", "Böylece: "Bu yalnızca 'aktarılarak öğrenilen' bir büyüdü" "Bu, bir beşer sözünden başkası değildir" dedi.", "Onu ben, cehenneme sürükleyip-atacağım." ¹⁶

Evet, cehennemden nasıl sakınmam gerekiyorsa, herhangi bir insanı cehenneme sürükleyen böylesi düşüncelerden ve düşünce yöntemlerinden de öyle sakınmam gerekiyordu.

Çünkü kendisine teslim olduğum Rabbim, Günümüzdeki bazı şaşkınlara gibi her düşüncüyü saygı ve hoşgörüyle karşılayan bir Rab değildi!.

¹⁶ Müddesir: 74/11,26.

Allah'ın ayetlerine inkarcı bir mantıkla yaklaşan ve bu İlâhi hakikatleri çarpıtabilmek için aylarca veya yıllarca düşünebilen kimseler, şanı yüce Rabbimizin “Kahrolası” hitabına muhatap olan ve kahrolan kimselerdi.

Böylesi kimselerin düşüncelerini saygı ve hoşgörüyle karşılamam mümkün olmadığı gibi, bu kimselerle her mecliste tartışmam veya günümüz tabiriyle fikir teatisinde bulunmam da mümkün değildi. Çünkü Rahman olan Rabbim, kendisine kul olan Mehmed'e insanlarla istediği her mecliste oturma ve istediği gibi tartışma hakkı vermemişti.

“O, size Kitab'ta: “Allah'ın ayetlerine küfredildiğini ve onlarla alay edildiğini işittiğinizde, onlar bir başka söze dalıp geçinceye kadar, onlarla oturmayın, yoksa siz de onlar gibi olursunuz” diye indirdi. Doğ-

rusu Allah, münafıkların da, kafirlerin de tûmünü cehennemde toplayacak olandır."

17

İlhamdan düşünceye, düşünceden fikire kadar her durumumu disipline eden İlahi vahiy, söz ve konuşmalarımı da denetliyordu. Çünkü İlahi ölçülere göre insanların sözleri iyi ve kötü, olmak üzere ikiye ayrılmış ve bu ayrıma iman eden Mehmed'e sözü iyi, güzel, doğru olarak ve itidalli bir sesle söylemesi emredilmişti.

"Görmedin mi, Allah nasıl bir örnek verdi? Güzel bir sözü; kökü sabit, dalları ise gökte olan güzel bir ağaca (benzetti).", "Rabbinin izniyle her zaman yemişini verir, öğüt alıp-düşünsünler diye Allah insanlara (böyle) örnekler verir.", "Kötü (murdar) bir sözün örneği ise, kötü bir ağaç

¹⁷ Nisa: 4/140.

gibidir ki: Onun kökü yerden koparılmış, kararı (yerinde durma imkanı) kalmamıştır.”

18

“Allah, zulme uğrayanlar dışında, kötü sözün açıkça söylenmesini sevmez. Allah her şeyi işitendir, bilendir.”¹⁹

“Ey iman edenler, Allah'dan korkup-sakinin ve sözü doğru olarak söyleyin.”²⁰

“Yürüyüşünde orta bir yol tut, sesinden de (yüksek perdeleri) eksilt. Çünkü seslerin en çirkin olanı, gerçekten eşeklerin sesidir.”

21

Söz ve konuşmayla ilgili olarak “Her doğruyu söylemek doğru değildir” veya “Ya hayır konuş, ya da sus” gibi Nebevi nasihatler ise müslümanları diğer insanların

¹⁸ İbrahim: 14/24,26.

¹⁹ Nisa: 4/145.

²⁰ Ahzab: 33/70.

²¹ Lokman: 31/19.

anlayamayacakları bir inceliğe, konuşulan sözde hayır ve hikmet e davet ediyordu.

Allah'a kul olmakla karşı karşıya geldiğim bu ilahi disiplin, hiç kuşkusuz ki pratik yaşantımdaki tüm amellerimi, tüm eylemlerimi de kuşatıyordu. Bu amellerim zerre miktarınca da olsa mutlaka karşıma gelecek, bir iyilik ise nefsimin lehine ve iyiliğine, bir kötülük ise nefsimin aleyhine ve kötülüğüne sebep olacaktı.

“O gün insanlar, amelleri kendilerine gösterilsin diye, (kabirlerinden) bölük bölük çıkarlar.”, “Artık kim zerre ağırlığınca bir hayır işlerse, onu görür;”, “Kim de zerre ağırlığınca bir şer (kötülük) işlerse, o da onu görür.” ²²

“Kim salih bir amelde bulunursa, kendi nefsi lehinedir; kim de kötülük yaparsa, artık

²² Zelzele: 99/6,8.

o da kendi nefsi aleyhinedir. Sonra siz Rabbinize döndürüleceksiniz." ²³

Evet, kalbime gelen ilhamdan düşünceye, düşünceden, fikire, fikirden eyleme kadar her durumumu disipline eden böylesine bir kulluğu yaşarken, bana şimdi daha özgür olduğumu söyleyenlere nasıl inanabilirim ki!.

"Allah'a kulluk özgürlüktür!." diyenlerin, kulluktan ve özgürlükten ne kastettiklerini, kulluktan mı yoksa özgürlükten mi prim verdiklerini, indirimde bulunduklarını gerçekten anlayamıyorum!.

Allah'a olan kulluklarını kafalarına göre yaşayan ve kendilerini İlahi hükümler karşısında bağımsız kabul eden kimseler "Allah'a kulluk özgürlüktür!." diyorlarsa, bu kimselerin öncelikle özgürlüğün değil,

²³ Casiye: 45/15.

Allah'a kulluğun ne anlama geldiğini anlamaları gerekir. Çünkü Allah'a kulluk, kullukların en disiplinli ve en kapsamlı olanıdır.

Mesela bir müslüman olarak benim kulluğum, gayrimüslimlerin veya putperestlerin kulluğundan çok daha disiplinli, çok daha kapsamlıdır. Çünkü belli günler veya belli zamanlarla sınırlı olmayan bu kulluğum, bütün bir hayatımı kuşatmakta ve bu kulluğa talip olan ben Mehmed'i cennet ve cehennem gibi iki ayrı akibetle karşı karşıya getirmektedir.

Efendim, herşeyde özgür bir tercih hakkım varmış!.

İçki içip-içmemekte, namaz kılıp kılmamakta bile özgür müşüm!.

Hadi canım sizde!.

Bu insani vesvesenin saçmalığı karşısında nefsim bile gülüyor ve bu

vesveseyi verenlere “Meseleye Allah'a ve Allah'ın hükümlerine iman eden bir mü'min olarak yaklaştıktan sonra sıkıysa için, sıkıysa kılmayın!.” cevabını veriyor.

Şeytan bile herhangi bir müslümana bu tür faydasız vesveseler vermekten vazgeçmişken, bu kimselere ne oluyor ki bir mö'minin isterse içki içebileceğini, isterse namaz kılmayabileceğini! söylüyorlar?

Oysa içki içip içmemekte, namaz kılıp kılmamakta özgür bir tercih hakları olan kimseter varsa, bunlar İslam'ı henüz kabul etmeyen insanlardır. İslam'a iman ettikten ve teslim olduktan sonra ise böyle bir tercih hakları, böyle bir özgürlükleri yoktur. Çünkü İslam'a teslim olan müslümanlar, ceza ve mükafata iman eden müslümanlardır. Cezanın olduğu ve cezaya iman edildiği yerde, cezaya müstehak eylemlerde özgürlük olduğunu iddia etmek, adam

öldürme özgürlüğünü iddia etmek kadar saçmadır. Oysa kısıtlanmaya tahammül gösteremeyecek bir kavram olan özgürlük, herhangi bir eylemi yaparken ve yaptıktan sonra bağımsız olmaktır.

Herhangi bir emanetçiye veya rehinciye, bir borç karşılığı en sevdiğiniz mallarınızı, en sevdiğiniz çocuklarınızı rehin olarak bırakmışsanız, bu rehinciye ve rehinciye olan borcunuza karşı kendinizi özgür ve bağımsız hissedemezsiniz.

Herşeye kadir olan şanı yüce Rabbimizin kulluk borcumuza karşılık bizlerden rehin aldığı ve rehin olarak tuttuğu şey ise mallarımız veya çocuklarımız değil, bizzat nefislerimizdir.

“Her nefis, kazanmakta olduklarına karşılık olmak üzere bir rehinedir.” ²⁴

²⁴ Müddesir: 74/38.

Bu İlahi hüküme iman eden ve rehinde olan kendi nefsinı kurtarmak isteyen Mehmed, elbet teki özgür, elbet teki bağımsız değıldır.

Kendi nefsi rehinde olan bir insan, nasıl özgür olabilir ki?

Nefislerin rehin alındığı, iman ile bağlandığı bu tutsaklık hiç kuşkusuz ki özgürlük değıldır, özgürlük değıldır ama, iman ederek kendisine tutsak olduğum Rabbim şahit olsun ki özgürlükten güzel, çok daha güzeldir!.

Çünkü gerçek güzellik, Allah'a kulluk gerçeğinde olduğu gibi hem kendisi, hem de hedef ve akibeti güzel olan güzelliştir.

En bencil kavramlardan birisi olan özgürlüğün ise kendinden başka bir hedefi, kendinden başka bir ideali yoktur. Özgürlüğün kendinden başka bir hedefi, kendinden başka bir ideali olsa,

gerçekleşmesi belli prensiplere ve çalışmalara bağımlı olan bu hedef ve idealler, hiç kuşkusuz ki özgürlüğü sınırlayan, özgürlüğü yitiren hedef ve idealler olacaktır. Nitekim soyut varlığının ikamesi için kendi dışındaki soyut veya somut tüm hedef ve idealleri reddetmek zorunda olan özgürlük, asıl itibarıyla akibetin muğlak ve meçhul olmasına özen gösteren bir kavramdır.

Peki bizler, biz müslümanlar, özgürlük paranoyasına kapılabilmek için muğlak ve meçhul bir akibete razı mıyız?

Yoksa, yoksa akibeîmizin felah ve selah olmasını mı istiyoruz?

İşte bu noktada tercih hakkımızı kullanıyor, kısacık dünya yaşantısında akibeti muğlak ve meçhul olan özgürlüğü değil, akibeti ebedi felah ve kurtuluş olan Allah'a kulluğu istiyoruz.

Nitekim bu kulluğun ölçü ve sınırlarını beyan eden İslam, özgürlük değil, Allah'a kulluk ve bu kullukla kurtuluş dinidir. Günde beş vakit okunan ezanlarda da belirtildiği gibi tüm insanlar, hayali bir kavram olan özgürlüğe değil, felah ve selaha davet edilmektedir.

Hümanistleşmek

Kendilerini günümüz medyasının kalın mercekli objektifinden seyretmeye alışan ve bu medyanın anlatımına göre tanımlayan bazı müslümanlar, “Meğer biz ne radikalmışık!” diyerek övünmekte ve demokrasi adına daha çok ılımlaşmayı gerekli görerek, demokratlardan daha demokrat, hümanistlerden daha hümanist olma gayretine girmektedirler!.

Çünkü her şeyde söz sahibi olması gereken müslümanların, her şeyle barışık olması gerekiyordu!.

Dünyayı peşinden sürükleyebilmesi için dünya ile, insanları kendisine cezbedebilmesi için İnsanlarla barışık olması gerekiyordu!.

Çünkü günümüz politikasının gereği buydu!.

İnsanların karşısına -hak ve doğru da olsa-aykırı söylemlerle çıkılması, insanlara muhalif ve insanlardan ayrı düşünülmesi demekti!. Çünkü insanların tasvip ve desteğini kazanabilmek, insanları acı gerçeklerle dağlayıcı değil, tatlı yalanlarla yağlayıcı söylemlerle mümkündü!.

Önemli olan insanları uyarıp-korkutarak dağıtmak değil, uyutup-müjdeleyerek de olsa bir çatı altında toplamak, toplayabilmekti!.

Zaten insanları peşinden sürükleyen bütün liderler, bütün politikacılar da böyle yapmıyor muydu?

Ayrıca, müslümanların tarihten de ibret almaları gerekirdi. Dünya tarihinde gelmiş geçmiş nice peygamberler, bu İnce siyasete(!), bu politik dehaya(!) sahip olmadıkları için kendi toplumlarına aykırı düşüp yalnız ve marjinal kalmamışlar mıydı?

O halde, bu tarihi yanlışlıkların tekrar edilmemesi için, insanlar uyarılıp-korkutulma pahasına dağıtılmamalıydı!. Çünkü önemli olan uyutup müjdeleyerek de olsa insanları bir çatı altında toplayıp vermek ve sonracıma topluca kurtarılmaktır!.

Bu muhteşem hedefin biricik yolu ise, çağdaş liderler ve çağdaş politikacılarla her sahada rekabet yapmak, müslümanların onlardan daha demokrat, daha özgürlükçü, daha hümanist, daha insancıl ve daha barışçı olduklarını cümle aleme isbat etmektir!.

İnsanların nefislerine hoş gelen hümanizmin, İslam'la bağdaşıp-bağdaşmayacağı ve Müslümanların hümanist olup olamayacakları ise pek önemli değildi!. Çünkü nefislerini ilahlaştırmaya meyyal olan insanlar tarafından sevilen ve kabul gören bir kavramdı bu!.

Evet, böylesi yaklaşımlar neticesinde, bilginin, iyiliğin ve doğruluğun ölçüsünü insanda arayan, insanın dünyevi menfaatini her menfaatin üstünde gören ve en genel ifadesiyle insanı kutsallaştıran bu anlayış, ne yazık ki müslümanlar arasında da yaygınlaşmış ve bazı müslümanları bilinçsiz birer in-sanperest durumuna getirmiştir.

Evrensel olduğu ve tüm insanları kuşattığı iddia edilse de asırlardır belli bazı sınıfların amaç ve arzularına cevap veren, özellikle burjuva tarafından kullanılan bu

anlayış, günümüzde müslüman olduklarını iddia eden birçok grup tarafından da kullanılmaya başlanmıştır!.

Müslümanlar, hiç kuşkusuz ki insana ve insanlığa değer veren kimselerdir. Ancak müslümanların insana ve insanlığa değer vermeleri, bu müslümanların hümanist oldukları veya insanlara hümanistler gibi yaklaşacakları anlamına gelmez.

Çünkü bizler, biz müslümanlar hümanist değiliz. İnsanlara yönelik Rabbani bakışımız, hümanistlere özgü veya hümanistlere paralel bir bakış değildir. İnsanları hak düzleminde borçlu değil, alacaklı gören hümanistlerin, önemsedikleri ve önceledikleri hak, insanların haklarıdır. İnsanı, cinse! ilişki ile kendiliğinden doğan müstakil ve bağımsız birer canlı olarak telakki eden hümanistler, kendilerinde insana müdahale etme veya insana

yükümlölük getirme hakkını görmezler. Tabi ki doğal bir yaklaşımdır bu!.

Çünkü hümanistlerin insan üzerinde hiçbir hakkı yoktur.

Bizim, biz müslümanların ise insana bakışı ve İnsanı tanımlayışı farklıdır.

Müslümanların insana bakışı, Rabbani bir bakıştır. Alemlerin Rabbi olan Allah'ı dikkate alan bu bakışta, insanı yaratan ve yaşatan Allah'ın, insan üzerindeki hakkı önemsenir. Bu bakışa göre müstakil ve bağımsız bir canlı olmayan insanın, hak düzleminde alacağından çok daha fazla borcu bulunmaktadır. Dolayısıyla herhangi bir müslüman, Allah adına insana veya insanlara yaklaşırken ve bu insanlara bir davet götürürken, İnsanlara önemle ve öncelikle bu kulluk borçlarını tebliğ ederler.

Bu borçlarını kabul etmeden, bu kulluk borçlarının gereğini yapmadan, hak düz-

leminde alacaklı duruma geçemeyeceklerini ve Allah'ın yardımına mazhar olarak, çağdaş müstekbirlerin kendilerinden gaspettikleri birçok hakkı, geri alamayacaklarını tebliğ ederler.

Evet, hakkın tebliğcisi olan müslümanlar, bu insanlara;

“Başınıza gelenler, ellerinizle yaptıklarınızdan dolaydır” ²⁵ayet-i kerimesini hatırlatarak, karşılaştığınız bir sömürü, karşılaştığınız bir zulüm, karşılaştığınız bir haksızlık varsa, bütün bunlar Allah'a kulluktan ve dolayısıyla Allah'ın yardımından uzaklaşmanızın bir sonucudur diyeceklerdir.

Allah'a kulluk yapmadan, Allah'ın yardımını cezbedemeyeceklerini, Allah'ın yardımı olmadan, söz konusu zulüm ve

²⁵ Şura: 42/30.

haksızlıklardan kurtulamayacaklarını
anlatacaklardır.

Bu İlahi hakikatleri dikkate almadan, insanları bu ilahi hakikatlere davet etmeden, evrensel insan hakları adına insanları müstehak oldukları zulümlerden, müstehak oldukları sömürülerden kurtarmaya çalışmak, hiç kuşkusuz ki Allah'ın verdiğini kısmaya, vermediğini vermeye çalışmaya benzeyecektir. Oysa Allah'ın verdiğini kısacak, vermediğini verecek hiçbir merci yoktur.

“Allah, insanla, için rahmetinden her neyi açacak olsa, artık onu kısıp-tutacak olan yoktur; her neyi de kısaltırsa, artık onu da ondan sonra salıverecek olan yoktur. O, Ustun ve güçlü olandır, hüküm ve hikmet sahibidir.” ²⁶

²⁶ Fatır: 35/2.

Tabi ki bu söylediklerimizin yarısı dikkate alınarak, müslümanların mazlum ve mağdurlara karşı ilgisiz oldukları iddia edilemez. Müslümanlar elbetteki dünyanın mağdur ve mazlum insanlarına yardım edeceklerdir. Burada önemli olan ve gözetilmesi gereken husus, bu yardımın hümanistük veya evrensel insan hakları adına değil, bizzat hak adına yapılması ve yardım edilen insanların bu hakka davet edilmesidir.

Çünkü hakkın davetçisi olan müslümanlar, hümanistler gibi insanların sadece dünyevi maslahatlarını değil, önemle ve öncelikle uhrevi maslahatlarını da gözetmekle yükümlüdürler.

Dolayısıyla dünyanın mağdur ve mazlum insanlanna yardım eden müslümanlar, bu yardımı hak adına

yaparak ve insanları bu hakka davet ederek, bu insanların uhrevi maslahatlarını, uhrevi kurtuluşlarını gözetmektedirler.

Hümanistlerden daha hümanist, daha insancıl gözükebilmek için, demokrasi ve özgürlüğe endeksli evrensel insan haklarının bilinçsiz birer savunucusu olmak ve Allah'ın insanlar üzerindeki hakkını dikkate almadan sadece ve sadece insan haklarının arayıcısı olmak, hakkın ve hakikatin ne olduğunu bilerek insanı dosdoğru tanımlayan müslümanlar için mümkün değildir.

Çünkü dünyanın mağdur ve mazlum insanlarına, hakkın biricik sahibi olan Rahman adına yardım ellerini uzatan bu müslümanlar, hiç kuşkusuz ki Rahman olan Rablerinin Kur'an-ı Kerim'de zikredilen şu sünnetini de dikkate alan müslümanlardır.

“Bir kavim kendinde olanı değiştirmedikçe, Allah o kavmin durumunu değiştirmez.”²⁷

Evet, toplumlarla ilgili bu Sünnetullah'a iman eden müslümanlar, değişmesi ve değiştirilmesi mümkün olmayan bu İlahi sünneti değiştirmek gibi saçma bir uğraşıya girmezler.

Allah'ın değiştirmeyeceğini, kendilerinin de değiştirmeyeceklerini bilerek, toplumların ve toplumları meydana getiren insanların siyasi ve iktisadi durumunlarını değil, itikadî durumlarını değiştirmeye çalışırlar!.

Resmileşen Umudlar

Daha önceki başlıkta da belirttiğimiz gibi, kendilerine cahili kamuoyunun gözlüğüyle bakan ve günümüz medyasının

²⁷ Ra'd: 13/11.

anlatımıyla tanımlayan müslümanlar, bu cahili tanımlama ile ciddi bir handikapa girmektedirler. Çünkü cihiliyenin müslüman tanımı, İslam'ı ve İslami ölçüleri esas alan bir tanım değildir. Meseleyi kendi açısından ve kendi menfaatlerine göre değerlendiren cahiliye, dünya tarihinin değişik dönemlerinde peygamberlere ve peygamberi davetlere icabet eden müslümanlara şiddetle karşı çıkmışlardır.

Çünkü cahiliyeye göre tevhidi bir müslüman demek; cahiliyenin genel geçer değerlerine karşı çıkarak, cihiliyenin yerleşik düzenini tehdit eden anarşistler veya bozguncular demektir. Nitekim cihiliyenin böylesi yaklaşımlarıyla karşılaşan birçok peygamber, yeryüzünde bozgunculuk yapmak ve fesat çıkarmakla itham edilmiştir.

"Firavun kavminin önde gelenleri, dediler ki: "Musa ve kavmini bu toprakta (Mısır'da) bozgunculuk çıkarmaları, seni ve ilahlarını terketmeleri için mi (serbest) bırakacaksın?" (Firavun) Dedi ki: "Erkek çocuklarını öldüreceğiz ve kadınlarını sağ bırakacağız. Hiç şüphesiz biz, onların üzerinde kahredicileriz." ²⁸

"Firavun dedi ki: "Bırakın beni, Musa'yı öldüre-yimde o (gitsin) Rabbine yalvanp yakarsın. Çünkü ben, sizin dininizi (yerleşik düzeninizi) değiştirmesinden ya da yeryüzünde fesad çıkaracağından korkuyorum." ²⁹

Yeryüzündeki asıl bozguncular, asıl fesatçılar kendileri olan cahiliyenin, fesat düzenine karşı çıkan peygamberleri ve peygamberi davete icabet eden

²⁸ A'raf: 7/127.

²⁹ Mü'min: 40/26.

müslümanları bu şekilde tanımlamaları tabi ki doğaldır. Çünkü ilahi gerçekleri esas alan ve bu gerçekler ışığında cahiliyeyi reddeden müslümanlar, elbetteki cahiliyenin gıpta ettiği, övdüğü veya methettiği insanlar olmayacaktır.

20. Yüzyıl cahiliyesi ise günümüz müslümanlarını aşırı dinciler ve gerçek müslümanlar olarak iki ayrı kategoride ele almakta, aşırı dincilere şiddetli bir tepki gösterirken, cahili sistemlere entegre olan gerçek müslümanları(!) cahiliye adına kutsamaktadır.

Nitekim hem İslam'la ve hem de İslam'ın düşmanı olan cahili sistemlerle aynı anda barışık olabilmeyi becerebilen bu gerçek müslümanla, cahiliye tarafından meşru ve makbul görülmenin huzur verici keyfini yaşamaktadırlar!. Keyiflerini kaçıran

yegane şey ise cahiliyenin de keyfini kaçıran şu aşın dincilerdir!.

Kendilerine fundamantalist yani kökten dinci denilen bu kimseler, çok değerli devlet büyüklerinin de ifade ettiği gibi terör ve anarşiden yana olan kimselerdi!. Çünkü yürürlükte olan sistemi tanımamak, bu sistemin kanunlarına saygı duymamak ve legal anlayışları reddederek illegal anlayışlara, illegal umudlara, illegal beklentilere sahip olmak, terör ve anarşinin ta kendisi idi!.

Allah'a şükürler olsun ki, değerli devlet büyükleri kendilerini tanıyorlar ve kendileri gibi gerçek müslümanları bu aşın dincilerle aynı kefeye koymuyorlardı!.

Gerçi bu aşırı dincileri, bu radikalleri, yaşadığımız coğrafyada fazlaca büyütmeye, fazlaca önemsemeye de pek gerek yoktu!. Çünkü en ilerici İslam ülkesi

olan Türkiye'de, böylesi tutucu eğilimler pek rağbet görmemiş ve marjinal kalmaktan çekinen birçok radikal, illegal anlayışları bir kenara bırakarak legal anlayışlara transfer olmuşlardı!.

Evet, ne yazık ki doğrudu bütün bunlar!.

Peygamberlerin ve peygamberi davete tabi olan müslümanların hiç ka'le almadıkları, hiç önemsemedikleri cahili ithamlar, günümüzdeki birçok müslüman tarafından önemsenmeye başlanmış ve bu müslü-manları cahiliyenin meşru ve makbul gördüğü legal bir zemine doğru kaydırılmıştı!.

Bir zamanlar illegal arayışlara, illegal umudlara sahip oldukları için cahili sistemler ve cahili kamuoyu tarafından ayrılıkçı anarşistler olarak tanımlanan bu kimseler, artık cahiliyenin meşru ve makbul gördüğü

legal bir düzlemde, legal umudlara sahip kimseler durumuna gelmişlerdir.

Ehhh, hiç de fena değildir hani!.

Kur'an-ı Kerimin kendilerine yüklediği toplumsal sorumluluğu, İslam davasının taşaron partilerine havale etmekle kuşlar gibi hafiflediklerini hissetmişlerdir!.

Artık vakitleri boldur ve her geçen gün daha da artan dünyalık ihtiyaçlarını giderebilmek için rahat rahat çalışabileceklerdir!.

Çünkü yüce İslam davası, emin ve legal ellerde artık!.

Evet, İslam'ın gerçek davetçileri olmaları gereken birçok muvahhid, kemiyet oluşturan kitleleri keyfiyete davet edeceklerine, kendi keyfiyetlerini yitirerek söz konusu kemiyetlere dahil olmuşlardır!.

Artık söz konusu legal düzlemlerde ve legal mücadele sahalarında, daha çok insana

hitap edecekler, daha çok insanı peşlerinden sürükleyeceklerdir!.

Neden böyle yaptılar, niye böyle bir tercihte bulundular diyerek fazlaca düşünmenize gerek yoktur. Bu tercihin kökeninde, demokrasiyi bir değer olarak kabul etmek ve değerli kabul edilen demokrasiyi İslam'ın önüne geçirmek vardır. Çünkü hakkı esas alan İslami yaklaşıma göre keyfiyete değer verilip, keyfiyet öncelenirken; çoğunluğu esas alan demokrasiye ve demokratik yaklaşımlara göre kemiyete değer verilmekte ve kemiyet öncelenmektedir.

Demokrasi için önemli olan hakkın değil, halkın desteğidir. Demokratik yaklaşımlarda halkın genel eğilimleri dikkate alınmakta ve çoğunluğun tercih ettiği veya çoğunluğa tercih ettirilen bütün eğilimler

{apaçık birer saçmalık da olsa) birer değer olarak kabul edilmektedir.

Nitekim halkın eğilimlerine halktan fazla sahip çıkan günümüzdeki politikacıların belli bir çerçevede demokrasiye sarılmalarının ve demokrasiyi savunmalarının kökeninde, topluma vaziyet etmeyi amaçlayan bu politikacılar için demokrasinin oldukça kolay bir yöntem olmasıdır. Çünkü bu politikacılar için önemli olan toplumu geliştirmek veya toplumu değiştirmek değil, söz konusu toplumun genel eğilimlerini savunarak çoğunluğun desteğini almak ve kendilerine bedavaya gelen bu destek ile yönetim koltuğuna veya daha doğru bir deyişle halkın demokratik semerine oturmaktır. Dolayısıyla demokrasi, herhangi bir toplumu geliştirmeyi veya herhangi bir toplumu değiştirmeyi değil, söz konusu toplumu

bulunduğu hal üzere gütme yi hedef alan bir yöntemdir.

Peki ya müslümanlar, müslümanların da hedefi bu mu olmalıydı!.

Bütün müslümanlara örnek olması gereken Efendimiz (s.a.v.), insanları batıl üzere gütme yi mi, yoksa hak üzere değıştirmeyi mi hedef almıştı?

Tüm müslümanlardan ortak bir cevap geliyor.,

“Hak üzere değıştirmeyi.”

Peki, Resulullah (s.a.v.)'in bu hedefteki yöntemi neydi? Kur'an-ı Kerim, Efendimiz (s.a.v.)'e nasıl bir yol, nasıl bir yöntem vazetmişti?

Bu yöntemde önce kemiyet sonra keyfiyet mi esas alınmıştı?

Yine ortak bir cevap.

“Elbette ki hayır!.”

Bütün peygamberler için önemli ve öncelikli olan husus kemiyet değil, keyfiyet idi. Nitekim dünya tarihinde kemiyete ulaşamamış birçok peygamber olmasına rağmen, keyfiyetsiz tek bir peygamber yoktu. Çünkü bütün peygamberler ve bütün müslümanlar, İlahi takdir olan kemiyetten değil, kendi inisiyatiflerindeki keyfiyetlerinden sorulacaklardı.

Şanı yüce Rabbimiz müslümanlara kaç Kişi olduk farını değil, önemle ve öncelikle nasıl olduklarını soracaktı.

O halde, “Önce kemiyet, sonra keyfiyet!.” diyerek, cahili bir kemiyetin desteğiyle Rabbani bir keyfiyeti sağlayacaklarını zanneden bu şaşkınlar kimdir?

Peygamberlerin mucizelerle bile gerçekleştiremedikleri toplumsal değişimi, küfri bir zemin üzerinde duran iktidar

koltuğuna oturarak gerçekleştirebileceklerini zannedenler, nasıl bir politik büyünün tesirindedirler?

“Sivrisinekleri tek tek öldürerek başa çıkamayız. Bataklığı kurutmamız gerekir” dedikten sonra, bataklığın göbeğine atlayan bu kahramanlar kimdir?

Söz konusu bataklığı insan eşleriyle mi, müslüman cesetleriyle mi kurutacaklar?

Bataklık denilen musibet küfür sistemi ise, bu sistemin prensiplerini meşru görerek ve bu sistemle entegre olarak, bu kahrolası bataklığa girmiş olmuyorlar mı?

Bataklık denilen musibet küfür sisteminin ta kendisi ise, halkın umudlarını bu sisteme ve sistem içi alternatiflere kanaiize ederek, halkın umudlarını legal leşti re rek, legal olan bu bataklığı sulamış, bu bataklığı beslemiş olmuyorlar mı?

Oysa, halkın umudlarını ve halkın katılımını bu küfür sistemiyle hiçbir entegrasyona girmeyecek olan İslam'a yöneltmeleri ve halkı sadece hakka, sadece Allah'a davet etmeleri, halkın desteğini yitirecek olan bu bataklığı kurutmak, kupkuru bırakmak için en etkili ve en geçerli yol değil mi?

Ve bu rahmetli yol, bütün müslümanlara emredilen ve bütün müslümanların talip olması gereken sırat-ı müstakim değil mi?

Acizleşen Din Anlayışı

Ahsen-i takvim üzere yani en güzel bir biçimde yaratılan ve daha sonra aşağıların aşağısına döndürülen İnsan, gerçekten narin, gerçekten aciz bir yaratıktır. İnsanoğlu acizliğini itiraf etse veya etmese de, bu gerçeği hissetmekte ve bir türlü

hazmedemediği, hazmetmek istemediği bu gerçeğe karşı savaş vermektedir.

Acizlik vasfı, insanoğlunun ortak bir vasfı olarak kabul edildiği ve insanla bütünleştirildiği içindir ki, diğer insanlardan farklı olmak, diğer insanların yapamadıklarını yapmak, insanların ortak vasfı olan bu acizlikten uzaklaşmak, bu acizlikten kurtulmak gibi kabul edilir!.

Hiç kimsenin tırmanamadığı oldukça yüksek bir dağa tırmanan dağcı, insanların ortak vasfı olan acizliği yendiğini ve bu yüce dağa tırmanarak dağ gibi yüceldiğini zannederi. Oysa kendisinin haftalarca çabalayarak, sürüm sürüm sürünerek çıkabildiği bu zirveye, bazı hayvanlar uçararak veya koşarak gayet rahat çıkabilmektedir.

Tabi ki bu önemli değildir!.

Çünkü onun acizliğe karşı verdiği savaş, asıl itibariyle insanların acizliğine karşı verdiği savaştır.

Nitekim asıl itibariyle acizliği değil, aciz olan insanı rakip kabul eden bu yarışta biraz öne geçen kimseler, kendilerini acizlikten kurtulmuş çok özel insanlar olarak görmeye ve “Ben, ben” diyerek övünmeye başlamaktadırlar !.

Şanı yüce Rabbimiz, acizliği yendiğini zannederek aciz olduklarını unutan ve “Ben, ben” diyerek övünen tüm insanları şu ayet-i kerimelerle uyarıyor.

*“İnsan bir baksın, hangi şeyden yaratıldı?”, “Dökülüp atılan bir sudan yaratıldı.”, “(O su, erkeğin) Bel kemiği ile (kadının) göğüs kemiği arasında çıkmaktadır.”*³⁰

³⁰ Tark: 86/5,7.

Bu ayet-i kerimelerin gereğini yapıp, bu ayet-i kerimelerin işaret ettiği gerçeğe hiç baktınız mı?

Ayaklarımın üzerinde dimdik doğrulmakla ve bazı işleri başarmakla kendimi özel görmeye veya daha açık bir ifadeyle kendimi bir halt sanmaya başladığım zamanlar, bu ayet-i kerimleri hatırlıyor ve bu ayet-i kerimelerin işaret ettiği bir damla suya bakıyorum.

Babamın bel kemiği ve annemin göğüs kemiği arasından çıkan bu bir damla su bendim!.

Ve düşünüyorum!.

Her şeye Kadir olan Rabbim, beni bu bir damla meni, bir damla nutfe halimle meydandaki bir taşın üzerine koysa ve bir damla nutfe halindeki ben Mehmed'e şu an ki aklımı, şu an ki fikrimi, şu an ki bilincimi verse ne yapardım?

Dünyaya nasıl bakar ve bu sümüşgömsü
halimle kendimi nasıl tanımlardım?

Lütfen sizler de düşününüz!.

Birçok insanın öğrendiği böyle bir
sümüşgömsü nutfe halinizle, meydana bir
taşın üstünde olsanız, dünyaya nasıl bakar
ve kendinizi nasıl tanımlardınız?

Beş dakika güneşte kalmakla
kuruyabilecek veya bir köpek yatamasıyla
varlığını yitirebilecek olan bu bir damla
nutfe halinizle, şu an olduğu gibi kendinizi
birçok şeyden müstağni görebilir ve nefsinizi
kabartarak “Ben, ben” diyerek övünebilir
miydiniz?

Yoksa korunabileceğiniz, korunup
gelişebileceğiniz yer olan ana rahmine gi-
rebilmeniz için, Rahman ve Rahim olan
Rabbinize tüm acizliğinizle, tüm
teslimiyetinizle dua mı ederdiniz?

Tabi ki dua ederdiniz, tabi ki yalvarır, yakarırdınız!. Çünkü sizleri ana rahmine yerleştirecek, burada koruyup geliştirecek ve bir insan olarak şekillendirecek olan Rabbinizdir.

“Andolsun, Biz insanı, süzme bir çamurdan yarattık.”,“Sonra onu bir su damlası olarak, savunması sağlam bir karar yerine (ana rahmine) yerleştirdik.”,“Sonra o su damlasını bir kan pıhtısı olarak yarattık; ardından o kan pıhtısını bir çiğnem et parçası olarak yarattık; daha sonra o çiğnem et parçasını kemik olarak yarattık; böylece kemiklere de et giydirdik; sonra bir başka yaratışla onu inşa ettik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah, ne yücedir.” ³¹

Peki, bir damla nutfe halindeyken acizdiniz ve ana rahmine muhtaçtınız da,

³¹ Mü'minun: 23/12,14.

elli-altmış kilo et ve kemik haline geldiğiniz zaman çok şey mi değişti?

Artık ana rahmine muhtaç olmadığınız gibi, ana rahimlerini yaratan mutlak Rahim'e de muhtaç değil misiniz?

Elbetteki hayır!.

Bir damla nutfeye halindegken nasıl aciz isek, şimdi de aciziz, şimdi de muhtacı Rahman'a, Rahman ve Rahim olan Allah'a!.

Evet, insanoğlunun acizliğini ifade eden bu yaklaşımlarımız, tabi ki meselenin sadece bizimle, biz yaratılmışlarla ilgili yönünü dikkate alan mahlukat boyutudur. Oysa aynı meselenin bir de Rabbani boyutu bulunmaktadır.

Bir mahluk, bir yaratık olan insanın, yaratıcı olan Allah'a teslim olduğu ve Allah ile irtibata geçtiği bu Rabbani boyut, aciz olan insanı, muhteşem bir izzete yükselten boyuttur. Çünkü Aziz yani izzetin yegane

sahibi olan Allah (c.c), kendisine teslim olan, kendisine kulluk yapan tüm mü'minleri de bu mutlak izzetinin gölgesine almakta ve bu mü'minleri de izzet sahibi yapmaktadır.

“Derler ki, “Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp çıkaracaktır.” Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resulünün ve müminlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar.” ³²

Alemlerin Rabbine kul olarak, tüm alemlerde izzet sahibi olan bu mü'minler, artık herşeyyle Allah'a tevekkül eden ve herşeye kadir olan Allah (c.c.)'ı kendilerine dost ve yardımcı edinen mü'minlerdir.

“De ki: “Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet

³² Münafıkun: 63/8.

etmez. O bizim mevlamızdır. Ve mü'minler yalnızca Allah'a tevekkül etmelidirler.” ³³

Bu ayet-i kerimeye iman eden ve “Allah'ın bizim için yazdıkları dışında, bize kesinlikle hiçbir şey isabet etmez” bilincine ulaşan mü'minler, hiç kuşkusuz ki kalemle yazılan olay veya olay kahramanlarından değil, Kalem Sahibi'nden korkup, Kalem Sahibi'ne sığınan mü'minlerdir.

Peki, böylesi kulluk bilinciyle sadece Allah'a sığınıp, sadece Allah'a tevekkül eden mü'minlere Allah yeter mi?

Tabi ki abes bir soru oldu bu!.

Ne var ki bütün abesliklerimizi bilen şanı yüce Rabbimiz, bu abes sorumuzun, abeslikten münezzehe olan cevabını Kur'an-ı Kerim'de şöyle zikrediyor.

³³ Tevbe: 9/51.

“Ey Peygamber, sana ve seni izleyen mü'minlere Allah yeter.”³⁴

Şimdi sizlere, günümüz realitesinde hiç de abes olmayan ikinci bir soru sorayım.

Alemlerin Rabbi olan Allah'a sığınıp, Allah'a tevekkül ettiğinizi iddia eden sizlere, siz müslümanlara Allah yetiyor mu?

Durun bir dakika!.

Hemen “Allah bize yeter” demeyin!. Ben sizlerden Kur'an-ı Kerim'deki cevabı değil, sizin halinizdeki, sizin yaşantınızdaki cevabı öğrenmek istiyorum.

Allah size yetiyor mu?

Allah'ın size verdiği ile yetinip, size verdiği ile dik, dimdik durabiliyor musunuz?

Yoksa başka arayışlar, başka güvenceler, başka dayanaklar peşinde misiniz?

³⁴ Enfal: 8/64.

Söyleyin, söyleyiverin ne diyorsunuz?

“Allah bizim mevlamızdır. O ne güzel mevta, ne güzel yardımcı” diyerek, sahip olmanız gereken izzet ve şeref farkında mısınız?

Herhangi bir insan karşınıza gelip “Ben, bilmem ne holdingin genel müdürüyüm!” veya “Bilmem ne meclisinin başkanıyım!” diyerek böbürlendiği zaman, apaçık olan alnınızı yedi kat göklere yükseltip, başınızı da usulca Allah (c.c.)’ın kudret eline yaslayarak “Ben de alemlerin Rabbi olan Allah (c.c.)’ın kuluyum” diyebiliyor musunuz?

“Ben de alemlerin Rabbî olan Allah (c.c.)’ın kuluyum” derken, tüm hücrelerinizin müşahhas bir izzetle dolduğunu, tüylerinizin bile bu izzetle dimdik olduklarını hissedebiliyor musunuz?

Ve kendinize, kendi kendinize, “Varlık aleminde bir izzet ve şeref varsa, o izzet ve

şeref Vallahi budur, Billahi budur" diyebiliyor musunuz?

Dünya ve dünyanın içindekiler küçütüyor mu gözünüzde?

Süper güç denilen devletlerin ve bu devletlere bağlı orduların, alemlerin Rabbi olan Allah'ın kuvvet ve kudreti karşısında bir hiç, gerçekten bir hiç olduklarını görebiliyor musunuz?

Ve Allah adına, Allah'ın razı olacağı yegane din olan İslam adına konuşacağınız zaman, bu izzetle doğruluyor ve en ufak bir yaprağınızı dahi kımıldatmadan bu izzetle konuşabiliyor musunuz?

Lütfen cevap veriniz!.

Allah'ın adıyla ve Allah adına başladığınız sözlerinizde, İslam adına yaptığınız konuşmalarınızda, bu izzeti hissedebiliyor, bu onuru yaşayabiliyor musunuz?

Bu açık sorulara, aynı açıklıkta müsbet cevaplarınız yoksa, "Böyle bir izzete, böyle bir onura henüz erişmedik, henüz erişemedik!" diyorsanız, bu açıksözlülüğünüze teşekkür eder ve her müslümanın erişmesi gereken bu izzete, sizin de erişebilmeniz için duada bulunuruz.

Tabi ki susmanız gereken yerde susmanız ve din adına konuşmamanız kaydıyla!.

Çünkü yüce İslam dini, bu izzeti hisseden, bu izzeti yaşayan müslümanların temsil ve tebliğ edecekleri bir dindir. Aziz olan Allah adına konuşan müslümanların, hem konuşmalarında ve hem de tavırlarında bu izzeti yaşarcasına hissetmeleri ve müşahhas bir şekilde göstermeleri gerekmektedir.

Çünkü İslam adına yaptıkları bu konuşmalarda ve gösterdikleri tavırlarda,

kendilerini değil, Allah'ın razı olacağı yüce İslam dinini temsil etmektedirler.

Nitekim bizlere, tüm müslümanlara örnek ve rehber olan Resutullah {s.a.v.}'in sünnetinde, bu gerçekliği bütün açıklığı ile görmemiz mümkündür. Kendi nefisine karşı yapılan batıl isnatları durgun ve sakin bir deniz gibi karşılayan Efendimiz (s.a.v.), Allah'a ve Allah'ın razı olacağı yegane din olan İslam'a batıl bir isnat yapıldığı zaman mübarek yüzü mü'minlik asabiyeti ile kızarmakta ve iki kaşı arasındaki damarı, sanki çatlayacakmış gibi dışarı çıkmaktadır.

İşte mü'minlik işte müsümlük budur!.

Çünkü mü'minlerin ve müslimlerin yaşadıkları, sahip oldukları şeref ve izzet, nefislerinden kaynaklanan bir şeref ve izzet değildir. Dolayısıyla bu şeref ve izzetin kaynağı kendi nefisleri olmadığı için, kendi nefislerini değil,

bu şeref ve izzetin gerçek kaynağı olan Allah'ı ve Allah'ın razı olacağı yegane din olan İslam'ı önemserler, İslam'ı tenzih ederler.

Günümüzde ise durum değişmiştir!.

Kendi nefislerine yönelik haklı veya haksız bir itham karşısında renkleri değişen, hızlanan atardamarları nedeniyle bütün damarları dışarıya fırlayan, bir ithama bin itirazla karşılık vermeye çalışan müslüman markalı şaşkınlık, Allah'a ve Allah'ın razı olacağı yegane din olan İslam'a yapılan tüm saldırıları durgun ve sakin bir küçük su birikintisi gibi karşılamaktadırlar!.

Ve bunun adı hoşgörü imiş!.

Bunun adı tevazu imiş!.

İslam'a göre kesinlikle hoş olmayan şeyleri hoş gören, hoş karşılayan böylesi kimselere, gayet tabi olarak hoşgörüyle değil, hoşgörüyü yaklaşıyoruz!.

Çünkü müstekbirlere karşı acizliği hoşgörü olarak adlandıranlar, halkın vekilleri karşısında, hakkın vekili sıfatıyla ezilip-büzülmeyi, büzülüp-bükülmeyi tevazu olarak görenler, kendi acizliklerini, kendi zilletlerini, Allah'a ve İslam'a nisbet eden zavallılardır!.

İşte buna sabrımız, işte buna tahammülümüz yoktur.

İslam'ın tüm müslümanlara verdiği şeref ve izzetin farkında değilseniz, bu durumunuzu makbul olmasa da makul karşılayabiliriz.

Ancak, bu izzete erişemeyen bir zavallı olarak, dünya istikbarı karşısında kendinizi aciz, kendinizi g cs z görüyorsanız, haddinizi bilmeniz ve kuyruğunuzu büküp oturmanız gerekmez mi?

Yüce İslam dini adına, bu müstekebirlere, bu politikacılara, bu yöneticilere niye kuyruk sallıyorsunuz ki!

Diyelim ki bir mizaç meselesi bu!.

Diyelim ki kuyruk sallamak mizacınızda var!.

O halde kendi adınıza kuyruk sallayın, kendi adınıza çanak yalayın!.

Din adına niye kuyruk sallıyor, kendi acizliğinizi dine neden nisbet ediyorsunuz ki!.

Yoksa bel'am mısınız?

Bel'am mizaçlı mısınız?

Bizlere yılışık yılışık bakıyor ve "Mizacımızda din adına kuyruk sallamak var!." mı diyorsunuz!. Şayet buysa söylediğiniz, aşağıdaki ifadedir söyleyeceğimiz.,

"Allah belanızı versin!."

Kutsanan Bel'amlar

Kur'an-ı Kerim'de defalarca belirtildiği gibi, tüm müslümanların şeytandan ve şeytanın dostlarından sakınmaları gerekmektedir. Çünkü şeytani misyon, hem şeytan tarafından ve hem de şeytanın dostları tarafından icra edilen bir misyondur. Şeytandan sakındığımız gibi, şeytanın dostlarından da sakınmamız, bunların şeytani vesveselerine inanıp, şeytani misyonlarına aldanmamamız gerekir.

Günümüz coğrafyasında ise, şeytandan ve şeytanın dostlarından sakındığımız gibi, ne tuhaftır ki "Ben müslümanım" diyen insanlardan da sakınmamız gerekmektedir!. Çünkü halkında müslüman olan birçok ülkede şeytanın misyonunu, "Ben müslümanım" diyen gafiller, "Ben müslümanım" diyen

cahiller, “Ben müslümanım” diyen hainler yürütmektedir!.

Binlerce yıldır yeryüzünü fesata boğmak için çalışan şeytan aleyhllane, ciddi bir işsizlik kriziyle karşı karşıyadır sanki!. Çünkü şeytanlık adına yapılması gerekenler, artık bu gafiller, bu cahiller ve bu hainler tarafından müslümantık adına yapılmaya başlanmıştır!.

“Ben müslümanım” demelerine rağmen, İslam ve tevhiid gerçeğinden bihaber olan gafillere, kızmaktan ziyade acıdığımı hissediyorum. Ancak “Ben müslümanım” demelerine ve birçok İslami gerçeği bilmelerine rağmen, bildikleri hakkı gizleyenler ve insanları batıla davet edenler yok mu, işte bunlar çıldırtıyor beni!. Bu yaşına kadar şeytanı hiç görmeyen ve hiç de görmek istemeyen ben, hakkı gizleyen

bu bel'amları görünce, sanki Şeytan görmüş gibi irkildiğimi hissediyorum!.

Tabi ki benim bakıŐımdır bu!. İslam'dan ve tevhidden bihaber olan gafiller ise bu bel'amları el üstünde tutmakta ve bilebildikleri en yüce değerlerle kutsamaktadırlar!. Çok aziz, çok mübarek gördükleri bu bel'amlar, başlıbaşına bir değerdir onlar için!. Çünkü insanların istedikleri her fetvayı verebilmekte, insanların istedikleri her Şeyi mubah kılabilmektedir bu bel'amlar!.

Herşeyin deĐiŐtiĐi günümüz dünyasında, haramlar ve helaller de değişmiştir artık!. Çünkü Őeklen değişen herşey, hükmen de deĐiŐebilmekte ve Őeklen değişen haramlar, hükmen mubah olabilmektedir!.

Haramların büyük çoğunluğu, ondört asır öncesinde kalmıŐtır artık!.

Ondört asır önceki müslümanlara haram olan faiz, dünyanın değışmesi ve enflasyonun yükselmesi nedeniyle artık mubah olabilmektedir!.

Cennete inanmayan ateistler hariç olmak üzere bütün insanlara cennet vadeden bu bel'amlar, neva kaynaklı fetvalarıyla dünya yaşantısını kolaylaştırmakta, dünyayı yaşanılır bir hale getirmektedirler!.

Netice olarak, tağuti sistemlerde rahat ve huzurlu bir yaşam sürmenin biricik şartı olan bu bel'amlar, rahat ve huzur dolu bir yaşamla cennete gidivermek isteyen tüm gafillerin mübarek hocaları, kutsal önderleri konumuna gelmektedir!.

Oysa bunlar, insanları Allah'ın adıyla aldatan bu satılmışlar, aldatıcıların en tehlikeli olanlarıdır. Nitekim Kur'anı Kerim'de bu aldatıcılar zikredilmekte ve tüm insanlar,

bu aldatıcılara karşı defalarca uyarılmaktadır.

“Ey insanlar, Rabbinizden korkup-sakinin ve öyle bir günün azabından çekinip-korkun ki, (o gün hiç) bir baba çocuğu için karşılık veremez ve (hiç) bir çocuk da babası için bir şeyi verebiliri değildir. Hiç şüphesiz Allah'ın vadi haktır. Artık dünya hayatı sizi aldatmaya sürüklemesin ve aldatıcı(lar) da sizi Allah ile aldatmasın.” ³⁵

“Ey insanlar, hiç şüphesiz Allah'ın vadi haktır; öyle ise dünya hayatı sizi aldatmasın ve aldatıcıdar) da, sizi Allah ile (Allah'ın adını ve affını kullanarak) aldatmasın mu?” ³⁶

Peki, bu ilahi uyarılar, bu ilahi ikazlar dikkate alınıyor

³⁵ Lokman: 31/33.

³⁶ Fatır: 35/5.

Tabi ki hayır!.

Kur'an-ı Kerim'i okuyabilme yetkisini başlarındaki bel'amlara veren gafiller, bu ayet-i kerimleri bilmiyorlar ki dikkate alsınlar!.

Bu ayet-i kerimler bizden, biz müslümanlar tarafından gündeme getirildiği zaman ise sanki ilahilik vasfını yitirmekte ve bizim görüşlerimizmiş gibi karşılanmaktadır!.

Allah bilir, bu ayet-i kerimelerde zikredilen aldatıcılar olarak belki de bizleri görüyorlar ve bizleri "Allah'ın ayetleriyle insanları aldatan aldatıcılar!." olarak tanımlıyorlardır!.

Nitekim bazı çevrelerce, Kur'an-ı Kerim'i esas alarak bu mübarekleri tenkit eden, hakka ve hakikate davet eden bizler, bu mübareklerin kadr-i kıymetini bilmeyen fitneciler ve akıllarını Kur'an-ı Kerimle bozmuş mecnunlar olarak tanımlanıyoruz!.

Sanki bunların hocalarını, bunların imamlarını değil de, her türlü eksiklikten münezzeh gördükleri Rablerini tenkid ediyoruz!.

Bu mübarek hocaları tenkid etmek bizlerin ne haddineymiş!.

Ki bu mübarekler, her gece rüyalarında Resulullah (s.a.v.) ile birlikte oluyorlarmış!.

Fesuphanallah!.

Uyudukları zaman kiminle birlikte olduklarını bilmiyoruz!. Bildiğimiz ve gördüğümüz gerçek, uyandıkları zaman çağdaş müsteğbirlerle beraber oldukları, bu müsteğbirler karşısında kuyruk salladıkları ve bu müsteğbirleri hoşnut etmek için Allah'ın hükümlerini gözardı ettikleridir. Ve bunları, bütün bunları gördükten sonra, bu beramların rüyalarına ve riyalarına itibar etmemiz mümkün müdür?

Allah'ı ve Allah'ın hükümlerini gözardı ederek, çağdaş müstekbirleri, yahudi ve hristiyan lobilerini hoşnut etmeye çalışanları müslüman görmemiz ve doğru yolda kabul etmemiz olacak şey midir? Oysa konuyla ilgili ayet-i kerime gayet açıktır.

“Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olmazlar. De ki: “Kuşkusuz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) dosdoğru yoludur.” Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)lanna uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost, ne de bir yardımcı vardır.” ³⁷

Peki bu ayet-i kerimeleri, batıl ve küfri sistemlerle entegre olmaya çalışan, çağdaş müstekbirleri hoşnut etmeye uğraşan

³⁷ Bakara: 2/120.

kimseler bilmiyorlar mı? Onların okudukları Kur'an-ı Kerim'lerde bu ve buna benzer ayet-i kerimeler yok mu?

Hakkı bilmeden hakka (!) davet etmenin cahillik, hakkı gizleyerek batıla davet etmenin hainlik olduğunu bilmiyorlar mı?

Hem bunu niye yapıyorlar ki?

“Ey Kitab ehli, neden hakkı batıl ile örtüyor ve siz de bildiğiniz halde (neden) hakkı gizliyorsunuz?”³⁸

Kur'an-ı Kerim'de zikredilen bu soruyu, Rabbimiz neden soruyor?

Şanı yüce Rabbimiz, kendilerini İlâhi Kitab'a nisbet etmelerine ve tüm ayet-i kerimelere iman ettiklerini söylemelerine rağmen, bu yüce Kitab'daki bazı ayetleri gizleyen veya gözardı eden kimselerin, bu

³⁸ Al-i İmran: 3/71.

ayetleri, bu gerçekleri neden gizlediklerini bilmiyor mu?

Biliyor, ebetteki biliyor..

Ancak kendileri de bilsin istiyor. Hiçbir temiz vicdanın, hiçbir temiz aklın kabul etmeyeceği bu saçma cevaba, kendi nefisleri de şahit olsun istiyor.

Evet, soruyu yineliyelim.

Neden hakkı batıl ile örtüyor ve bildiğiniz halde neden hakkı gizliyorsunuz?

Allah'ın ayetlerini gizlemenizin nedeni, bu ayetlerin sahibi olan Allah'ı, siyasi güçlerin düşmanlığından korumak için mi?

Hakkı, batıl ile örtmenizin nedeni, hakkın sahibi olan Allah'ı, batılın sahibi olan zalimlere hoş göstermek için mi?

Siz ne yapıyorsunuz Allah aşkına!.

Kendinizin demokratlığı yetmiyormuş gibi, hükmünde eş ve ortak tanımayan

Allah (c.c.)'in da mı demokrat olmasını istiyorsunuz?

Kendinizi bir arabulucu olarak mı görüyorsunuz?

Göklerin Rabbi olan Allah (c.c.)'in kudret eliyle, yerlerin Rabbi kabul ettiğiniz zalim yöneticilerin ellerini bir araya getirip, aralarını bulmaya ve uzlaştırmaya mı çalışıyorsunuz?

Hakkı batıl ile örtme ve bildiğiniz halde hakkı gizleme nedenleriniz bunlar mı?

Evet, hakkı gizleme ve hakkı batılla örtme nedeniniz bunlar ise hepinizin kulağına usulca eğiliyor ve tüm gücümüzle şöyle haykırıyoruz.,

Lanet olsun size, lanet olsun sizin gibi müslümanlık iddiasında bulunanlara!.

Şaşırdınız değil mi?

Demokratik bir hoşgörüden uzak olan bu tavrımızı, ne demokratlıkla ve ne de müslümanlıkla bağdaştıramadınız değil mi!.

Çünkü sizin itikadınıza göre müslümanlar beddua etmez, müslümanlar lanet okumaz!.

Müslümanlar sadece ve sadece hayır duada bulunurlar!.

Yediden yetmişe, kafirden facire, herkese dua ederler!.

Allah'ın rahmetini, Allah'ın mağfiretini, dil, din, ırk farkı gözetmeksizin, herkese taksim ederler!.

Alemlerin Rabbi olan Allah dan zalimlere sıhhat ve afiyet, mazlumlara sabır ve selamet dilerler!.

Ve şanı yüce Rabbimiz de, kendisinden daha merhametli, daha hoşgörülü olan bu şaşkınların dualarını kabul eder, öyle mi?

Tartışmaya hiç gerek görmüyor ve söz konusu lanetimizi yüzlerce kez, binlerce kez tekrar ediyoruz!.

Ve sonra soruyoruz.

Kutsadıkları bel'amlığa ve tüm bel'mlara bu şekilde lanet okumamıza kızanlar, acaba aşağıda zikredilen lanet edicilere de kızacaklar mı!.

“Apaçık belgelerle indirdiklerimizi ve insanlar için Kitâb'ta açıkladığımız hidayet i gizlemekte olanlar; işte onlara, hem Allah lanet eder, hem de lanet ediciler lanet eder.” ³⁹

2. İLK YAŞAMIN SON DURAĞI

Maddeci bir dünya anlayışının yaygınlaştığı ve müslümanlara da bulaştığı bir çağda, en önemli ve en anlamlı nasihat, ölümle ilgili nasihatler olsa gerek. Herşeye

³⁹ Bakara: 2/159.

isyan edebilen, birçok İlahi hakikati tartışabilen ve kabul etmek istemeyen insanlar, söz ölüme geldiği zaman susmaktalar, isteyerek veya istemeyerek bu, ilahi gerçeği kabul etmektedirler.

Çünkü insan ölümlüdür ve istisnasız her nefis ölümü tadıcıdır!. Tüm insanlar, nefes nefese bu akibete doğru koşturmakta ve ilk yaşamın son durağına varmaktadır!.

Hayat kadar, hatta hayattan daha gerçektir ölüm!. Yaşadığının farkına varmayan nice insanlar dahi, ölümün farkına varacaklardır.

Ölümün hakikatini farketmek, asıl itibariyle yaşamı ve yaşamın hakikatini farketmektir. Çünkü ölümden sonraki asıl yaşamın keyfiyeti, ölümden önceki kısa yaşamın keyfiyetine bağlıdır. Bu iki yaşam arasındaki ölüm gerçeğini dikkate almak,

birbiriyle alakalı olan bu iki yaşamı
birleştirmek demektir.

Tabi ki önemli olan, bu gerçeği
yaşarken farkedebilmek, ölüm gerçeğini
farkederek asıl hayata şimdiden dirilebilmek
ve ebedi olan asıl hayatı mamur edebilmek
için yaşayabilmektir.

Evet, bu çok kısa yaklaşımdan sonra
usulca kulağınıza eğiliyor ve fısıltıyla
soruyorum.

Böyle mi yapıyorsunuz?

Fani olan dünya hayatı için mi, baki
olan ahiret hayatı için mi yaşıyorsunuz?

Şııışt!.. Duymuyor musunuz?

Yoksa sîz de yaşarken ölenlerden
misiniz?

Yoksa sizin de mezar taşınıza şöyle mi
yazılacak.

1975'de doğdu.

Akil baliğ olunca öldü!..

2005'de defnedildi!.

Ruhuna üç Vah, bir Eyvah!.

Ölmeden Önce Ölünüz

Yirminci yüzyıl denilen bu çağda, materyalist propaganda ile ölüm düşüncesinden ve ölümün hakikatinden uzaklaştırılan insanlar, baki bir yurdun, baki birer yurttaşları gibi yaşamaktadırlar!.

Bu durumlarına gösterdikleri şer'i mesnet ise, Efendimiz (s.a.v.)'e nisbet edilmesine rağmen kaynağını bilmediğim ve Kur'an-ı Kerim'in dünya yaşantısını tanımlayan ayetleriyle uyumlu görmediğim şu ifadedir.

“Hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışınız!”

İki zıt yaklaşımın aynı kaptan sunulduğu bu ifade, günümüz insanlarınca bir bulamaç haline getirilmekte ve “Çalışmak en büyük ibadettir!” diyen kimseleri, hiç

ölmeyecekmiş gibi çalışmaya sevk etmektedir!.

Nitekim bu ifadenin, yarın ölecekmiş gibi ahirete çalışanlar tarafından değil, hiç ölmeyecekmiş gibi dünyaya çalışanlar tarafından gündeme getirilmesi, bu ifadenin yaşadığımız toplumda nasıl anlaşıldığının veya nasıl anlaşılmak istendiğinin açık bir işaretidir!.

Oysa bu konuyla ilgili olarak bir müslümanın geçmişte söylediği şu sözler, yaşadığımız toplumda daha çok ön plana çıkarılması ve daha çok dikkate alınması gereken sözlerdir.

"Dünyada kalacağınız kadar dünyaya, ahirette kalacağınız kadar ahirete çalışınız!.

Bu anlamlı nasihatın, en anlamlı zirvesine ve en kamil mertebesine ulaşabilmemiz ise, Efendimiz (s.a.v.)'in "*Ölmeden önce ölünüz!*" nasihatini dikkate

almamızla ve bunun gereğini yapmamızla mümkündür.

Ölmeden önce ölünüz!.

Şahsım adına söylemem gerekirse, bu Nebevi nasihatı dikkate alarak kendimi ölüm yatağına uzattığım ve ölümü düşündüğüm zamanlar, bu cahili kargaşada kendime geldiğim ve herşeyi ayan beyan gördüğüm zamanlar oluyor. Ölüm ve ölüm gerçeğiyle burun buruna geldiğim bu anlarda kalp gözüm mü açılıyor, yoksa gözlerimdeki perde mi kalkıyor bilmiyorum, bilmiyorum ama, dünya ve dünya yaşantısını bambaşka bir netlikte, bambaşka bir berraklıkta görüyorum!.

Daha önceleri değer verdiğim, daha önceleri anlamlı gördüğüm birçok şey, değer ve anlamını yitiriyor gözümde!. "Oğlum Mehrned!. Bunları elde etmek için elini değil, parmağını dahi kaldırman gereksiz,

Vallahi gereksiz, Billahi gereksiz!." diyorum kendime!.

Daha önceleri yeterince mühimsemediğim, yeterince değer vermediğim, yeterince anlamlı görmediğim bazı şeyler ise, çok daha mühim, çok daha değerli, çok daha anlamlı geliyor gözüme!. Ve yine kendime yönelerek ve kendimi dürterek "Oğlum Mehmed! Bunları elde etmek için sadece zaman değil, sadece mai değil, Vallahi kan da verilir, Billahi can da verilir!." diyorum kendi kendime!.

Evet, "Ölmeden önce ölünüz" nasihatini dikkate alan ve yaşamaya çalışan bir müslüman olarak, dünya telaşı içersinde boğulan ve ne yapacağını, hangi değerler peşinde koşacağını şaşırان kardeşlerimle karşılaştığım zaman.

"Ölüm anınızda anlamını ve değerini yitirecek olan herşey, şimdi de fazla anlam,

fazla değer vermemeniz gereken şeylerdir. Ölüm anınızda değer kazanacak olan herşey, şimdi de değer vermeniz, var gücünüzle peşinden koşmanız gereken şeylerdir!." diyorum.

Düşünüldüğü ve anlaşıldığı zaman bütün müslümanlara, bütün insanlara yararlı olabilecek olan bu nasihat, bence sık sık gündeme getirilmesi gereken bir nasihattir. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi İslam'ın dünya görüşü konusunda netleştğini zanneden birçok kardeşimiz, İslam'ın dünyalık görüşü konusunda oldukça bulanık bir bakışa sahiptir. Nitekim uhrevi hedefler istikametinde topallayarak ilerleyen bu kimselerin, dünyalık hedefler istikametinde arap atı gibi koşmaları, bu acı durumun hazin bir göstergesidir.

Bu duruma daha bir açıklık, daha bir netlik getirebilmek için, bütün insanlara ve bütün müslümanlara sormak istiyorum.

Doğduğunuzdan bu yana bakıp durduğunuz dünyanın, dünya malının ve dünya yaşantısının, çok kısa bir an da olsa gerçek yüzünü, gerçek hakikatini hiç gördünüz mü?

Gördük veya görmedik tartışmasına hiç girmeyin!.

şayet Kur'an-ı Kerim'in bu konuyla ilgili ayetlerini ve Efendimiz (s.a.v.)'in " lmeden önce ölünüz!." nasihatini yaşarcasına dikkate almamışsanız, dünyanın ve dünya yaşantısının gerçek yüzünü görebilmeniz, görmüş olabilmemiz mümkün değildir. Çünkü bu gerçeği görmüş, bu gerçeği bilmiş olsanız, dünyalık kuyruklarda bir kıl olmazsınız!.

Fakat hiç kuşkunuz, hiçbir kuşkunuz olmasın ki, ölümle burun buruna geldiğiniz ve can çekişmeye başladığınız zaman, dünyanın ve dünya yaşantısının gerçek yüzünü açık, apaçık bir şekilde göreceksiniz.

Uzun yıllardır taş taş üstüne koyarak yaptığınız evlerin, taş taş üstüne koyarak yaptığınız fabrikaların, kumsalda oynayan çocukların yaptıkları kumdan evlere, kumdan kalelere döndüklerine şahit olacaksınız!.

Daha önceleri “Benim evim, benim dükkanım, benim tarlam, benim arabam!” diyerek gururlandığınız ve kendilerine yaslanarak ayakta durduğunuz dünyalıkların, Süleyman (a.s.)’ın asası gibi kırıldığını ve dünyalıklarla ayakta duran cesediniz yere yıkıldığını göreceksiniz!.

Gördükleriniz karşısında sarsılacak, gördükleriniz karşısında şaşıracaksınız!.

Ve fısıldanarak ve mırıldanarak soracaksınız kendinize.

Dünya mı değişti, yoksa benim bakışım mı?

Oysa değişen dünya değil, sizin bakışınızdır. Sizin bakışınız netleşmiş, sizin bakışınız berraklaşmıştır. Ölüm anındaki, ölüm yatağındaki bu bakışınız, dünyayı ve dünya yaşantısını açık bir şekilde gören, açık bir şekilde tanımlayan, apaçık bir bakıştır.

Ne var ki gecikmiş, çok gecikmiş bir bakıştır bu!.

Bir müzayede salonundaki aptal bir alıcı gibi hissedersiniz kendinizi!. Açık arttırmaya konulan ve demokratik çoğunluk tarafından uzun uzun methedilen paha biçilmez kase, bir ömürlük çalışmanız, bir ömürlük birikimleriniz karşılığında sizin olmuştur, sizin olmuştur ama, uzaktan

muhteşem bir eser olarak görülen bu kaseyi elinize aldığınızda; tarihi bir eser değil, tarihi bir yanlış olan bu kasenin, Mahmutpaşa işi bir oturak, bir sürgü olduğunu göreceksiniz!.

Ölüm döşeğinde sizi yalnız bırakmayan eşiniz, sizi yalnız bırakmayan çocuklarınız, yüzünüzdeki bu sıkıntılı hali görecekler ve def-i hacet için sıkıştığınızı zannederek “Babacığım, altınıza ne sürelim?” diyeceklerdir.

Bir ömürdür kalbinizde tuttuğunuz, kalbinizde sakladığınız kaseyi, hiç tereddüt etmeden onlara uzatacak ve “Bunu sürün yavrum, bunu sürün evladım!.” diyeceksiniz!.

Ve siz, dünya ve dünyalık peşinde koşan siz, bir ömür çalışarak elde ettiğiniz kaseye, bir ömürlük def-i dünya edecek ve dünyadan defolup gideceksiniz!.

Ne oldu?

Aklınız mı bulandı, hoşlanmadınız mı bu akibetten!.

Başka, bambaşka bir ölüm müdür istediğiniz!.

Nefes nefese koştüğünüz, her nefes ile yaklaştığınız ölüm anınızda, kendisini selam ve sevgiyle andığım Azrail(a.s.)'i bir müjdecî, size Allah'ın selamını getiren müjdecî bir melek olarak mı görmek istiyorsunuz!.

Gerçekten bu mudur isteğiniz?

Ve bunu gerçekten istiyor musunuz? O halde, Resulullah (s.a.v.)'e kulak veriniz!.

Lütfen kulak veriniz rahmet peygamberine!.

“Ölmeden önce Ölünüz!” nebevi nasihatini dikkate alarak, şimdi, hemen şimdi def-i dünya ediniz!.

Ve gerçek hayata dirilerek, asıl ve ebedî olan bu gerçek hayat için şimdiden yaşamaya başlayınız!.

Ölmeden Önce Öldürünüz.

Bu başlık, herhalde bazı çevreleri rahatsız edebilecek bir başlık oldu. Birbirlerini dürterek “Şu yobazları görüyor musun? İnsanları açıkça öldürmeyi teşvik ediyorlar. Zaten onlardan başka bir şey beklenmez!” diyecekler.

Ve merak edecekler, kimleri hedef gösterdiğimizi, kimlerin ölümüne ferman çıkardığımızı!.

Bu şaşkınları daha fazla meraklandırmadan, meraklarını giderelim öyleyse!. “Ölmeden önce öldürünüz” başlığında hedef aldığımız ve ölümlerine ferman çıkardığımız şahıslar; politikacılar, bürokratlar, komutanlar, İş adamları, aydınlar, sanatçılar veya en genel ifadesiyle bu ülkede mal, makam, unvan ve söz sahibi olan herkeştir.

işte bunları, bunların hepsini ölmeden önce öldürünüz!.

Bu ifadelerle suçumuz herhalde daha da büyüdü.

İnsanları adam öldürmeye teşvikten ziyade, genel bir katliama teşvik kapsamına giriyoruz!.

Herneyse deme alışkanlığımız ile yine herneyse diyerek, “Ölmeden önce öldürünüz” başlıklı konumuza dönebiliriz.

Efendimiz (s.a.v.)’in buyurduğu “Ölmeden Önce Ölüünüz” prensibi, bizleri muhatap alan ve kendi nefislerimize yönelik bir prensiptir. Bu prensibin gereğini yaparak kendimizi birer mevta yerine koymamız, ölümü ve ölümden sonraki İlahi gerçekleri düşünmemiz, içinde bulunduğumuz hayatı bu ölüm gerçeğine göre değerlendirmemiz, gerçek manada dirilmemize ve bu dirilişle kendimize gelmemize vesile olmaktadır.

Efendimiz (s.a.v.)'in buyurduğu “Ölmeden önce ölnüz” prensibinden hareketle ifade ettiğimiz “Ölmeden önce öldürünüz” prensibi ise, kendimizden ziyade kendi dışımızdaki insanlara bakışımızla ilgili bir prensiptir.

Hepimizin bildiği gibi Kur'an-ı Kerim biz müslümanlara sağlıklı ve Rabbani bir dünya görüşü vermektedir. Bu dünya görüşüne sahip olan müslümanlar, kendilerine ve kendi dışlarında bulunanlara aynı perspektiften bakmakta ve bütün bunları aynı gerçeklik perspektifinden değerlendirmektedirler.

İnsanlara, toplumlara, mustazaflara ve müstek-bîrlere Kur'ani bir bakışla bakan bu müslümanlar, Kur'an-ı Kerimin kendilerine verdiği bu bakış sayesinde hiçbir çelişkiye düşmemekte, herşeyi kendi hakikatine göre değerlendirmektedir. Nitekim Mekke

döneminde nazil olan Tebbet suresi de, müslümanlara böyle bir dünya görüşü kazandıran surelerden birisidir.

“Ebu Leheb'in iki eli kullusun; kurudu da.”, “Malı da, kazandıkları da kendisine bir yarar sağlamadı.”, “Alevi olan bir ateşe girecektir.”, “Eşi de; odun hamalı (ve), boynuna bükülmüş bir ip (bağlanmış) olarak.” ⁴⁰

Bu sureyi tefekkür ederek, bu surenin neden veya niye nazil olduğunu düşündüğümüz zaman, karşılaşacağımız ortak cevap bellidir.

Bu surenin nazil olma hikmetlerinden birisi, tüm müslümanlara Ebu Leheplere karşı bir bakış, bir değerlendirme vermesidir.

Çünkü Mekke dönemi cahiliyesinde varlığını sürdüren Ebu Leheb gibi

⁴⁰ Tebbet: 111/1,5.

müstekbirler, dünyevi yaşantılarında mal, makam ve söz sahibi olarak, meseleyi sadece dünyevi boyuttan değerlendiren insanların ilgi ve hevesini çekiyordu.

Güç ve kuvvet sahibi olmak isteyen insanlar, mal, makam ve söz sahibi olan Ebu Leheblere bu heves ile yaklaşıyor, “Onların yerinde ben olsam, şöyle şöyle yapardım!” diyerek, onların yerinde olmak istiyorlardı!.

İnsanlar arasında genel geçer olan böylesi yaklaşımlardan müslümanları sakındırmak isteyen İlahi vahiy, Ebu Leheb'in akıbetini açıklayan bu ayet-i kerimeler ile müslümanlara yeni ve gerçek bir bakış kazandırıyordu.

Bu Rabbani yaklaşım ile Ebu Leheb ölmeden önce öldürülmüş ve ölüm sonrası akıbeti tüm açıklığı ile orta yere konulmuştur.

Bu ayet-i kerimeler nazil olduğu zaman, Ebu Leheb'in mal ve makam gücünü ifade eden elleri henüz kurumamış olsa da, bu ayet-i kerimelere iman eden mü'minler nezdinde hemen kuruyuvermişti.

Çünkü hak ve hakikatin biricik sahibi olan Rableri "Ebu Leheb'in iki eli kurusun; kuruda da." buyurmuştu. Artık mal ve makam gücünü ifade eden bu ellerin yeşermesi, yaptırım gücüne sahip olması mümkün değildi.

Nitekim bu sure nazil olduktan sonra müslümanların Ebu Leheblere ve Ebu Leheplerin sahip gözüktüğü mal ve makamlara karşı bakışları değişmiş, onların sahip gözüktüğü mal ve makama heves, tamah veya korku ile değil, tiksintiyle bakmaya başlamışlardı.

Çünkü Tebbet suresi nazil olmuş, Ebu Leheb'in dünyevi ve uhrevi akibeti bildirilmiş

ve tüm müslümanlara Ebu Leheplere karşı sağlıklı bir bakış, Rabbani bir değerlendirme kazandırılmıştı.

Ondört asır önce nazil olan bu sureyi, ondört asır önceki Ebu Leheb'e göre değerlendirmek ve bu değerlendirme ile arşive kaldırmak, tabi ki yanlış ve sınırlı bir değerlendirme olacaktır. Çünkü evrensel olan Kur'an-ı Kerimin, evrensel olan bu suresi günümüze de seslenmekte ve günümüzdeki Ebu Lehebleri de muhatap alarak, günümüz müslümanlarına da bir bakış, bir değerlendirme kazandırmaktadır.

Peki, günümüz müslümanları böyle bir bakışa, böyle bir değerlendirmeye muhtaç mıdır?

Bu soruyu tebessümle karşılayan kardeşlerimiz "Allah şahittir ki, Mekke döneminde yaşayan müslümanlardan çok

fazla, çok daha fazla muhtaçtırlar!." diyeceklerdir.

Tabi ki doğru bir cevaptır bu!.

Günümüzdeki birçok müslümanın, Tebbet suresinde verilen Rabbani bakışa, Tebbet suresinde verilen İlahi şuura şiddetle ihtiyaçları vardır. Çünkü her akşam değişik televizyon kanallarında dolaşan ve içinde bulunduğumuz dünyaya bu kanallardan bakmaya alışan birçok müslümanın, ne yazık ki mal, makam, unvan ve söz sahiplerine karşı Rabbani değil, medyatik bir bakışları oluşmaktadır. Böylesi medyatik yaklaşımlarla bakışları bulan ve çağdaş Ebu Leheblerin sahip gözüktükleri mal ve makamlara tamah ile yaklaşan bu müslümanlar, bunların konumunda, bunların makamında olabilmek için cehdedebilmektedirler!.

Çağdaş Ebu Leheblere ve bunların sahip gözüktükleri güce heves ile bakarak “Bizlerden de böyle mal ve makam sahibi kimseler olsa” diyenler, asıl itibariyle “Bizlerin de böyle güçlü(!) birer Ebu Leheblerimiz olsa!..” demektedirler!.

Nitekim “Onların var, bizim niye olmasın” yaklaşımıyla haram ve helal hudutları çiğnenmiş, çok mala sahip olabilmek için helal kaşıklar bırakılarak, haram kepçelere, haram küreklere rağbet edilmeye başlanmıştır!.

Çünkü önemli olan çok kazanmaktır!.

Önemli olan, mal ve paranın nasıl kazanıldığı değil, nereye harcanacağıdır!.

Ve bunlar, yüce İslam davası için çalışmakta ve bu davaya maddi destek vermek için kazanmaktadırlar!.. Hem bu kazançlarının kırkta birini zekat olarak

verdiler mi, kırkta otuzdokuzu hemencecik helal olmuyor muydu!.

O halde küçücük kaşıklarla'değil, çağdaş Ebu Leheblerin de yaptığı gibi koskoca kepçelerle ve koskoca küreklerle kazanmalıydılar!.

Zaten Ebu Leheblerin iştahına göre hazırlanan kanunlar da buna müsait değil miydi!.

Çağdaş Ebu Lehebler bu kanunlardan faydalanarak halkın malını yiyecekler, yiyecekler de,

onlar bu duruma seyirci mi kalacaklardı!.

Oysa bu kanunlardan ve kanuni boşluklardan, halk düşmanı olan Ebu Leheblerin değil, halkın gerçek dostları olan bu müslümanların(!) faydalanması gerekirdi!. Çünkü bu müstümanlar(!), halktan aldıklarının yüzde bilmem kaçının,

yüzde bilmem kaçını yine halk için kullanacaklardı!.

Ayrıca, çağdaş makamlar da Ebu Leheblere bırakılmamalıydı!. Müslümanlar bütün güçleriyle mücadele etmeli, küfre endeksli bu makamlarda kendilerine bir popoluk yer açabilmeliydi!. Çünkü bu gibi makamlar, insanları güç ve kudret sahibi yapan makamlardı!.

Ve müslümanların da, böylesi güç ve kudrete talip, böylesi güç ve kudrete sahip olmaları gerekiyordu!.

Oysa bilmezler, bilmezler ki, Ebu Leheblerin kazandıklarından kazanıp, yediklerinden yeyip, oturdukları yere oturdukları zaman, bu Ebu Leheplere benzeyeceklerini ve bunlar gibi olacaklarını!.

Çünkü bu şaşkınlık, Ebu Leheblerin yolundan giderek, Ebu Zer gibi olacaklarını zannederler!.

Peki susalım mı?

Hiçbir şey söylemeyelim mi bu şaşkınlara!.

Yoksa aynı sevdaya kapılan birçok yazar, birçok düşünür gibi “Dehh” mi diyelim bunlara!.

Yoksa “Allah müstahakınızı versin!” diyerek, sırtımızı dönelim mi?

Fakat olmuyor, onlar bizi dikkate almasalar da, biz onları dikkate almak zorunda hissediyoruz kendimizi!.

Ve yine ve yine aynı ifadeyi kullanıyoruz.

“Lütfen kendinize geliniz!”

Tebbet suresini tekrar tekrar okuyarak ve bu suredeki ilahi hakikati düşünerek, Ebu

Leheb'in ve çağdaş Ebu Lehebierin gerçek durumlarını, kuruyan ellerini görünüz!.

Ölmeden önce öldürünüz bunları!.

Allah'a isyan ile nefsi diktatörlükler kuran bütün iş adamlarını, bütün politikacıları, bütün bürokratları, bütün aydınları, bütün sanatçıları veya en genel ifadesiyle bu ülkede mal, makam, unvan ve söz sahibi olan bütün Ebu Lehebleri ölmeden önce öldürünüz!.

Sonra, sonra bakınız ortadaki leşlere!.

Düşününüz bu leşlerin akibetini!.

Ve heves edecekseniz, ve tamah edecekseniz, onların bu gerçek haline tamah, onların bu gerçek akibetine heves edin!.

Yeter ki, ölmeden önce öldürünüz bu pislikleri!.

Tercih Sizin!.

Bazen düşünürüm, 19. Yüzyılda dünyaya gelseydim, ne kadar mala ve hangi makamlara sahip olarak bu dünyadan ayrılmak isterdim diye!.

Aynı soruyu sizlerde kendinize sorabilirsiniz!.

19. Yüzyıldaki yaşantınızla ilgili kararı bugün, yani 20. yüzyılda verme durumunda olsanız, ne kadar mala ve hangi makamlara sahip olarak bu dünyadan ayrılmak isterdiniz!.

Belki de anlayamadınız!.

Soruyu değiştirerek de sorabilirim.

21. Yüzyılın sonlarındayız!.

Kıyamet henüz kopmamışsa ve şehadet gibi yüce bir mertebeye layık olamamışsak, hepimiz kabirlerimizdeyiz!.

Ve kabirleri mizdeyken, böyle bir soru ile karşılaşıyoruz.

20. Yüzyıldaki yaşantınızla ilgili kararı şimdi yani 21. yüzyılda verme durumunda olsanız, ne kadar mala ve hangi makamlara sahip olarak bu dünyadan ayrılmak isterdiniz?

Soruyu anladığınız ölçüde gülümsüyor ve anladığınız ölçüde gayet açık cevaplar veriyorsunuz değil mi!.

Peki, 20. yüzyıldaki bu yaşantımızın henüz içinde iken, aynı cevabı, aynı açıklıkla verebiliyor muyuz?

Yaşantımızla ilgili şimdiki isteklerimiz, şimdiki beklentilerimiz, şimdiki cevaplarımız, kabirlerimizde vereceğimiz apaçık cevapla uyuyor mu?

Ve arada bazı farklar, bazı önemli farklar var ise doğru cevap hangisidir? Hangi cevaplarımız akli, hangi cevaplarımız nefsidir!.

Herneyse, görünen köye kılavuzluk etmeyelim!.

İnsanoğlu geçmişle ilgili akli, bugünle ilgili nefsi kararlar vermeye meyyaldir. Şimdiki zamanla ilgili birçok kararımızda, akıl ve nefis çatışmasını yaşıyoruz.

Güneş tutulmasından daha vahim, daha loş olan akıl tutulmasına yakalandığımız anlar, nefsimizin aklımızı gölgelediği anlardır. Nefsi istek ve arzularla aklımızın gölgelendiği böylesi anlarda verdiğimiz kararlar, genellikle akli değil nefsi kararlardır!.

Bu nefsi kararları akli zannetmek ve akli olduğunu iddia etmek ise akıl tutulması değil, akıl batmasıdır!.

Halbuki ebedi geleceğimizle ilgili meselelerde karar verirken ve bir tercih hakkında bulunurken, nefsi değil akli davranmak, akli kararlar vermek

zorundayız. Çünkü nefsi kararlar, Adem (a.s.) ve Havva validemizin kıssasında görüldüğü gibi bizleri cennete götürücü değil, cennetten çıkarıcı kararlardır. Dolayısıyla gelecek zamandaki ebedi hayatı cehennem yapma pahasına, şimdiki zamandaki kısacık anı cennet (!) yapmaya meyya! ve arzulu olan nefsi kararlardan sakınmamız ve ebedi hayatımızla ilgili olarak İlahi vahyi esas alan akli kararlar vermemiz gerekir.

Bunu gerçekleştirmemizin, yani hevayı esas alan nefsi kararlardan sakınmamız oldukça kolay ve kestirme bir yolu ise nefsin debelendiği ve akli etkilemeye çalıştığı şimdiki zamandan çıkmaktır.

Evet, hayatınız ve yaşantınızla ilgili olarak nefsi değil akli kararlar vermek istiyorsanız, şimdiki zamandan çıkarak ölüm anınıza veya hesap gününe gidebilirsiniz!.

İçinde bulunduğunuz bu dünya hayatına, arzularınıza, isteklerinize, çalışma ve çabalamalarınıza hesap gününden bakabilirsiniz!.

Hangilerinin anlamlı, hangilerinin anlamsız olduğunu görebilirsiniz!.

Nasıl yaşıyorsanız öyle öleceğinizi, nasıl ölmüşseniz öyle haşrolacağınızı dikkate alarak, bu muhteşem hesap gününe nasıl ve ne halde gelmek istediğinizi cevaplayabilirsiniz!.

Bu muazzam hesap gününe nasıl bir hal ile gelmek istiyorsanız, o hal üzere ölmenizin, hangi hal üzere ölmek istiyorsanız, o hal üzere yaşamanızın elzem olduğunu anlarsınız!.

Şimdiki zamandan çıkarak ilahi hesap gününe gittiğinizde, etrafınıza ve etrafınızdakilere de bakabilirsiniz!.

İşte, cehennem ateşini ve bu elem verici ateşin üzerinde durdurulanları görüyor musunuz? Korku dolu bir yumak olan ve çırpınmanın dahi anlamsız olduğunu idrak eden bu insanların ne söylediklerini duyuyor musunuz?

“Ateşin üstünde durdurulduklarında onları bir görsen; derler ki: “Keşke (dünyaya bir daha) geri çevrilseydik de Rabbimizin ayetlerini yalanlamasaydık ve müminlerden olsaydık.” ⁴¹

Şunların, şu başları öne eğilmiş olanların, Rabbimize nasıl yalvarıp-yakardıklarını dinleyiniz.,

“Suçlu günahkarlar, Rableri huzurunda başları öne eğilmiş olarak: “Rabbimiz gördük ve işittik; şimdi bizi (bir kere daha dünyaya) geri çevir, salih bir amelde

⁴¹ En'am: 6/27.

bulunalım, artık biz gerçekt en kesin bilgiyle inananlarız" (diye yalvaracakları zamanı) bir görsen." ⁴²

Bakınız, lütfen bakınız, dünya yaşantısına geri dönmeye çalışan, geri dönebilmek yalvaran ve salih amellerde bulunabilmek için yakaran şu insanlara bakınız!.

Ve, ve, ayrıcalığınızı düşününüz!.

Bu muazzam hesap gününe, örnek ve ibret almak için geldiğinizi, dünya yaşantısına tekrar geri dönmek, tekrar geri dönebilmek gibi muhteşem bir fırsata sahip olduğunuzu düşününüz!.

Sonra selam ile, sevgi ile, gıpta ile Efendimiz (s.a.v.)'e ve onun rahmet gölgesindeki mü'minlere bakınız!.

⁴² Secde: 32/12.

Ve şöyle deyiniz rahmet peygamberine, şöyle deyiniz Resulullah (s.a.v.)'e.

“Ya Resulullah!. Ben şimdi dünya yaşantısına geri dönüyorum. Geri dönüşü mümkün olmayan bu hesap gününe tekrar geldiğim zaman, inşaallahu Teala sizin yanınızda, sizin gölgenizde olacağım. Bundan sonraki dünya hayatımı, bu muazzam İsteğîmi gerçekleştirmek, gerçekleştirebilmek için yaşayacağım!”

Evet, böyle dediniz mi, böyle demek istediniz mi rahmet peygamberine!.

Ve sonra, ve sonra sizin için bir ganimet olan bu dünya yaşantısına dönüp, verdiğiniz bu söze sadık kalacak mısınız?

Tercih sizin!.

SONUÇ

Nakli esas alarak hakkı değil, akli esas alarak realiteyi ön plana çıkaran bazı

kimseler, tüm meseleleri hakka göre değerlendirmeye çalışan ve hakka göre eleştiren biz müslümanları bazen akılsızlıkla ve çağdışı kalmakla, bazen de bireysellelikle suçlamaktadırlar!.

Batıl ve küfri eğilimlerin somutlaştığı realiteyi dikkate alarak, her meselenin çözümünü bu realitenin içinde arayanlar ve bulduklarını zannedenler, kendilerine yönelttiğimiz her eleştiriye olumsuz karşılamakta ve bizleri alternatif getirmemekle itham etmektedirler.

Onların yollarını, onların yöntemlerini eleştiriyormuşuz, eleştiriyormuşuz ama, bu eleştirilerden sonra hiçbir alternatif getirmiyormuşuz!.

Tabi ki getirmediğimizi söyledikleri alternatifler, kendi siparişlerine, kendi beklentilerine uygun alternatiflerdir.

Batıl yol ve yöntemlerle kısa bir sürede hakkı ikame edeceklerini zanneden bu zavallılar, kısa ve kestirme yollarını tenkid eden biz müslümanlardan alternatif isterlerken, bizlerden de böyle kısa ve kestirme bir yol alternatifi beklemektedirler!.

Tabi ki böyle bir alternatifimiz, böyle bir garantimiz yoktur!.

Çünkü gayba taş atmıyor ve gaybdan konuşmuyoruz biz!.

Hak adına ve hakkı esas alarak gündeme getirdiğimiz öneriler, batılı esas alan günümüz realitesiyle çelişkili, günümüz realitesine yabancı veya günümüz realitesiyle barışık olmayabilir!.

Bu önerilerimizi batı! realiteye göre değerlendirenler, bizleri çağdışlıkla veya bireyselcilikle suçlayabilirler!.

Eee, ne yapalım!.

Varsın suçlasınlar!. Bütün bunlar pek ilgilendirmiyor, pek bağlamıyor bizleri!.

Çünkü küçük hesapların gereğini yapmadan, büyük hesaplar yapmak ve büyük hedeflerin peşine düşmek durumunda değiliz. Kitle hesapları yapan büyük insanlar gibi toplumla uğraşmadığımız, toplumları muhatap alarak büyük toplumsal değişimlere soyunmadığımız doğrudur.

Çünkü toplumsal değişimlerin bireyde başladığı, önemle ve öncelikle bireylerde gerçekleştiği inancındayız. Kur'an-ı Kerim'den kaynaklanan bu inancımız nedeniyledir ki, toplumdan önce bireylerle uğraşmakta ve bireylerde yoğunlaşmaktayız. Toplumsal hastalıkları önemle ve öncelikle bireyde çözmeye, bireylerde gidermeye çalışıyoruz.

Çünkü biliyoruz ki, karmakarışık bir hale gelen toplum yumağındaki ipin ucu, insandır. Bu ipin ucunu tutmadan ve ipin ucundaki insanı muhatap almadan, bu karmakarışık yumağın çözülebileceği, açılabilceği kanaatinde değiliz.

Bu nedenle "Önce insan ve insanın kurtuluşu" diyoruz. Bu nedenle toplumdan önce insana ve insanın kurtuluşuna öncelik veriyoruz.

Evet, bütün bu anlattıklarımızı kalbi bir tasdikle karşılamalarına ve meseleye aynı doğrultuda yaklaşmalarına rağmen yüreklerinde umudsuz bir yılgınlığı yaşayan birçok kardeşimizin bulunduğunu da biliyoruz.

80 li yıllardaki heyecan ve aksiyonlarını yitirmiştir, bu kardeşlerimiz!. O dönemlerde tevhid gerçeğiyle karşılaşan, bu muhteşem gerçeği sahiplenen, bu gerçek ile yepyeni

bir dünya görüşü kazanan kardeşlerimiz, ellerininuzandığı her kapıyı çalıyorlar ve bu biricik gerçeği, tanışık oldukları bütün insanlara götürmeye çalışıyorlardı.

Çünkü bu muhteşem gerçeğe âeğer vermişlerdi!.

Bu gerçeği sahiplenmekte ve kendilerini bu gerçeğe nisbet etmekle, diğer insanlardan çok farklı bir kimliğe, çok değerli bir kişiliğe sahip olduklarını anlamışlardı.

Sevdikleri, değer verdikleri bütün, insanlara götürülmesi ve onlarla paylaşılması gereken bir gerçektir bu!. Nitekim her kapıyı bu heyecanla çalıyorlar ve bu İlahi gerçeği kabul eden her insanı, aynı heyecanla bağırarak-basıyorlardı.

Ve yıllar geçti!.

Söz ve konuşma meydanlarında, bütün toplumları kurtaracaklarını iddia eden laf

kahramanları türemeye başladı!. Laf laf üstüne konularak, söz meydanlarında laftan anıtlar, laftan piramitler yükselmeye başladı!.

Bu koskoca laf anıtlarının, bu koskoca laf piramitlerinin yanında, “Önce insan ve insanın kurtuluşu!.” ifadesi, duyutamayacak kadar çıtız, görülemeyecek kadar küçük telakki edildi!.

İnsanı hedef almak ve insanı kurtarmaya çalışmak da ne demek idi!.

Toplumun içinde insan yok muydu?

Toplumun kurtuluşu demek, bütün insanların kurtuluşu demek değil miydi?.

Bu köhnemiş perakendeci zihniyet bir kenara bırakılmalı, bu ciddi mesele toptan halledilmeliydi!.

Evet, böylesi büyük toptancılar karşısında kendilerini küçücük perakendeciler olarak görmeye başlayan

müslümanlar, toplumsal kurtuluş meselesine bu büyük adamlar gibi toptan cevap veremedikleri için kendilerini eksik ve yetersiz görmeye başladılar!.

Bu yetersizlik duygusu ile kimlik ve kişiliklerindeki mutmainliği kaybeden müslümanlar, kendilerini sisli bir çıkmazda gördükleri için, bu çıkmaz sokağa diğer insanları davet etmekten de vazgeçtiler!.

Kendileri bu sıkıntıyı, kendileri bu bunalımı yaşarlarken, diğer insanları da aynı çıkmaz sokağa, aynı bunalımlı noktaya neden davet etsinler ki!.

Oysa bu müslümanların içinde bulundukları yol, ilerisi şimdiden gözükme de, önü açık, apaçık olan bir yoldur!. Bu yolda azimli bir karar ve kalbi bir mutmainlikle yürüdükleri zaman, hayalperestlerin Herki ufuklarda görmek istedikleri kurtulmuş toplumun, ilerki

ufuklarda değil, arkalarında oluştuğunu ve peşleri sıra geldiklerini göreceklerdir!.

Yeter ki, yeter ki kalbi bir mutmainliğe ve azimli bir karara sahip olabilsinler!.

Peki, bu nasıl olacaktır?

Kalbi mutmainlik, Ku'an-ı Kerim'deki İlahi hakikatlere iman ve teslimiyetle gerçekleştirebileceğimiz bir mut-mainliktir. Sırat-ı müstakim konusunda Allah'ın ayetlerini, Allah'ın hükümlerini esas alıyorsak, bizler kalbi mutmainliği hakeden, bu mutmainliğe erişmesi gereken müslümanlarız demektir.

İçinde bulunduğumuz yolun, günümüz realitesiyle çelişmesi ya da bu realiteye göre Kızıldeniz'e doğru gitmesi, bu yolun çıkmaz olduğu veya deniz ile kesileceği anlamına gelmez. Çünkü yol İlahi ise dağlar veya denizler bu yolu değil, bu yol dağları ve denizleri kesecektir.

Şanı yüce Rabbimiz biz müslümanlara bu yolu emretmişse, denizi uzaktan görünce akli endişelerle durmamız değil, nakli hakikatlerle denize doğru yürümemiz gerekir.

Bu mutmainlikle yürüyüp, bu mutmainlikle ayaklarımız denize değdiği zaman, hiç kuşkunuz olmasın ki denize ayaklarımız değil, Musa (a.s.)'ın asası değmiş olacak ve bu Kızıldeniz varılacaktır.

Bu söylediklerimi, bir teşvik, bir temenni olarak telakki edenlerin, Kur'an-ı Kerim'e tekrar tekrar yönelmeleri ve tekrar tekrar iman etmeleri gerekmektedir. Çünkü cılız ifadelerle anlatmaya çalıştığım gerçekler, hiç kuşku duymadan iman etmemiz gereken İlahi vaadlerle ilgili gerçeklerdir. Nitekim bu gerçeklerle doğrulmamız ve bu İlahi gerçeklerle kalbi mutmainliğe ulaşmamız gerekmektedir.

Azimli bir karara sahip olmak ve hiçbir yılmıřlıđa dūřmeden bu karar istikametinde mūcadele etmek ise meselenin olmazsa olmaz olan ikinci yōnūdür.

Son dōnemlerde yaygınlaşan ve yılmışlık denilen bu zafiyet, yakın tarihte bana da bulaşan bir zafiyetti.

Çalışmaktan yorgunluğa, yorgunluktan yılmışlığa vardığımı hissetmiştim. Çalışma azmim kırılmış, umudlarım yıpranmıştı sanki!.

Bu arada Amasya'ya gitmiş,

Amasya'daki kardeřlerimizi ve Ferhat denilen sevdalının, sevdiđi řirin için yardıđı, kayaları gōrmūřtūm!.

Ve usulca sormūřtum kendime.

Allah'a yōnelik benim sevdam, şirin'e yōnelik Ferhat'ın sevdasından daha mı az diye!.

“Daha az!.” demekten utandım!.

Diyemezdim, kabul edemezdim,
yüreğime sindiremezdim böyle bîr cevabı!.

“Daha çok!” cevabını da
veremiyordum!.

Çünkü Şirin'e sevdalı olan Ferhat'ın, bu
sevda ile yaptıkları meydandaydı!.

Utandım!.

Bir utanç yumağı olduğumu hissettim!.

Hüzünle bükülen boynumu Rabbime
uzatarak “Ya Rabbi!. Taşlaşmış kalpleri
yarmak, taşları yarmaktan daha zor!.”
dedim.

Bir savunuyu veya bir mazeret değildi bu!.

Sadece karşılaştığımız zorluğu,
karşılaştığımız güçlüğü beyan etmek
istemiştim.

Rabbimden beklediğim cevap, yine
Rabbimin Kitab'ı olan Kur'an-ı Kerim'den gel-
mişti. Yüzlerce ayet Kur'an-ı Kerim'den

fırlamış ve hepsi gözümün önüne dikilmişti sanki!.

Ve hepsi birden “Sen çalışmakla mükellefsin. Netice Allah'tandır” buyuruyorlardı.

Vallahi doğru, Billahi hak bir cevaptı bu!.

Bizler çalışmakla, bizler çabalamakla mükelleftik!.

Hayrı esas alan tüm çabalarınız, dünyevi veya uhrevi mutlak hayırlarla karşılanacak olan çabalarımızdır.

Bu çabalarımızın dünyevi karşılığını görmesek dahi, uhrevi karşılığını kesinlikle ve kesinlikle görecektik!. Peki, hak uğrunda çalışıp, çabalamakla mükellef olan bizler, gerektiği gibi çalışıp, gerektiği gibi çabalıyor muyduk?

Durun, sakın cevap vermeyin!. Cevap vermeden önce bir televizyon belgeselinde

gördüğüm ve sizfere de göstermek istediğim şu alabalıklara bakın ve iyi dinleyin bu balıkların öyküsünü., Tertemiz bir tatlı su kaynağında yumurtalarından çıkan alabalıklar, tatlı su kaynağından başlayarak denizlere kadar uzanan binlerce kilometrelik bir yolculuğa başlamaktadırlar. Bu uzun yolculuk ile engin denizlere ulaşan balıkların, denizlerde bir süre yaşadktan sonra tekrar tatlı su kaynağına dönmeleri ve yumurtadan çıktıkları ilk yere yumurtalarını bırakarak, ölmeleri gerekmektedir.

Bu olaya şahit olan bizler, tabi ki balıklara kimin kılavuzluk edeceğini, binlerce yol arasından kendi yollarını nasıl bulacaklarını tartışmıyoruz. Çünkü topraktaki taneden, göklerdeki gezegene kadar her yarattığına yolunu vahyeden Rabbimiz, bal arılarına yollarını nasıl vahyetmişse, bu balıklara da öylece vahyetmişti!.

İşte bu vahiy ile ikinci yolculuk başlamakta ve bütün alabalıklar yumurtadan çıktıkları ilk yere doğru binlerce kilometrelik bir maratona çıkmaktadırlar.

İlgimi çeken ilk şey, bu ikinci yolculuğun akıntıya karşı olmasıydı!.

Bütün alabalıklar, kendilerine vahyedilen yolun istikametine uymuşlar ve akıntıya karşı yüzmeye, akıntıya karşı ilerlemeye başlamışlardı!.

Tabi ki kendimi ve bizi düşündüm bu görüntüler karşısında!.

Balıkların akıntı istikametindeki ilk yolculukları, tam bizlere göre bir yolculuktu!. Kendimizi akıntıya vererek bir kulaç ile üç arşın gidebileceğimiz bu yolculuk, gerçekten nefislerimizi hoşnut edecek bir yolculuktu!.

Fakat bu ikinci yolculuk akıntıya karşıydı!.

İlk yolculuktaki gibi bir kulaç ile üç arşın değil, üç kulaç ile bir arşın gidilebilirdi!. Kulaç atmamak, durmak veya duraksamak ise akıntıya kapılmamıza ve gerilememize neden olacaktı!.

Gerçekten zor ve zorlu olan bu yolculukta bizler olsaydık, günümüz coğrafyasında görüldüğü gibi herhalde büyük kayıplar, büyük zayıflar verirdik!. Cahili akıntıya karşı direnme, cahili akıntıya rağmen ilerleme yiğitliğini gösteremeyecek olan birçok mücahid(!), akıntının çağdaş realitesini kabul ederek, bu realiteye göre dönüvereceklerdÜ.

Balıklarda ise böyle bir kayıp, böyle bir zayıfl yoktu. Tüm balıklar akıntıya karşı yüzüyorlar, akıntıya rağmen ilerliyorlardı!.

Bir gurur değil, bir onur vesilesi olarak söylemeliyim ki, kendimi de, kendim gibi

birçok kardeşimi de bu balıklar gibi görüyordum.

Cahili realite ve bu realiteden kaynaklanan akıntılar ne olursa olsun bizleri pek ilgilendirmiyordu. Bizlere vahyedilen yol tüm akıntılara ters de olsa, Allah'a hamdolsun ki bu akıntılara karşı direnmeye, bu akıntılara rağmen ilerlemeye çalışıyorduk.

Bu düşüncelerle belgeseli izlemeye, kendileriyle kendimizi kader birliği içinde gördüğüm balıkları seyretmeye devam ediyorum.

Birçok ırmak ve akarsuyu bu direnişle geçen balıklar, yollarının bir noktasında büyük bir çağlayan, bir şelale ile karşılaşmışlardı!.

Buz gibi donduğumu, donup kaldığımı hissettim!.

“İşte yolun sonu!” dedim kendi kendime.

Ve haykırmak ve bağırmak istedim bütün balıklara “Ne olur, ne olur geri dönmeyin!” diye!.

Çünkü vahyin gösterdiği bu yol, geri dönecek Dir yol değildi!. Bu yolda Ölmek vardı, ölmek vardı ama, geri dönmek yoktu!. Bu nedenle haykırmak, bu nedenle bağırmak istemiştim tüm balıklara!.

Nitekim ben, cahili akıntılara karşı direnmeye çalışan ben, böylesi şelalelerle karşılaştığım zaman az önce belirttiğim gibi yorgunluğu ve yılgınlığı hissetmişim, hissetmişim ama geri dönmemişim!.

Şelalenin döküldüğü yerde durmaya ve direnmeye çalışıyor, “Gerekirse burada, bu noktada öleceğim!.” diyordum kendi kendime!.

Ve balıklardan da, tüm balıklardan da
bu güzel tavrı bekliyordum!.

Bu balıklara seslenmek, bu balıklara
şöyle nasihat etmek geçiyordu içimden.,

Geldiğiniz bu noktadan sakın geriye
dönmeyin. Boynunuzu bükerek seslenin
Rabbinize, “Ya Rabbi, akıntıya karşı
mücadele ede ede bu noktaya geldik. Fa-
kat gördüğün gibi bu şelale çıktı karşımıza!”

“Artık bizi mazur gör, bizi affet!.” deyin..

Tabi ki duyuramadım, tabi ki
işittiremedim bu nasihatimi balıklara!.

Fakat, benim sözlü nasihatimi işitmeyen
bu balıklar, benim sözlü nasihatimi
duymayan bu hayvanlar, ahsen-i takvim
üzere yaratılan ben insanoğluna halleriyle,
tavırlarıyla nasihat etmeye başlamışlardı!.

Gördüklerime inanamıyordum!.

Bütün balıklar durmadan ve
duraksamadan şelaleye saldırmışlar, şelaleyi

geçebilmek, şelaleyi aşabilmek için dik, dimdik akan sularla boğuşmaya başlamışlardı!.

Küçülmüş küçücük kalmıştım gördüklerim karşısında!.

Tüm balıklar sıçraya sıçraya, çırpına çırpına şelaleyi aşmaya çalışıyorlardı!.

Balıkların böylesi çırpırışını gören ben, ne yapacağımı şaşırmış, arkamdaki yastığın arkasına gizlenmek istemişim!. Çünkü balıklar sıçramıyor, balıklar çırpınmıyor, kuyruk ve yüzgeçleriyle beni kamçılıyorlardı sanki!.

O utanç saniyelerinin nasıl geçtiğini, o uzun saniyelere nasıl dayandığımı bilmiyorum.

Benim nasihatimi duymayan ve duymalarına hiç gerek olmayan balıklar, bana çok büyük harflerle şöyle nasihat ediyorlardı.

Vahyin bildirdiği yol, elbetteki geri dönülecek bir yol değildir. Bu yolda geri dönmek olmadığı gibi, durmak ve duraksamak da yoktur. Karşımıza çıkan şelaleler, durmamız ve duraksamamız için bir neden değildir. Bizler vahyin gereğini yapmakla, bu şelaleleri, bu engelleri aşmaya çalışmakla yükümlüyüz. Bu şelaleleri mutlaka aşacağız, mutlaka geçeceğiz diye bir iddiamız da yoktur. Bizler sadece aşmak için çalışmakla, aşmak için  ırpınmakla yükümlüyüz. Nitekim bazı kardeşlerimiz şelaleyi aşamamakta ve ölerek bizlerden ayrılmaktadırlar. Fakat dikkatinizi çekeriz ki bu onurlu kardeşlerimiz şelalenin dibinde beklerken değil, şelaleyi aşabilmek için çırpınırken ölmektedirler!.

Susuyorum!.

Çıt  ıkarmıyorum!.

Bu muhteşem nasihati, en ulak tüyümü
bile kıpırdatmadan öylece, dinliyorum!.

Ve ilave ediyor balıklar.

Hem siz, ahsen-i takvim üzere yaratılan siz insanlar, bizim bu mücadelemizi, bizim bu çarpınışımızı neden hayretle, neden şaşkınlıkla karşılıyorsunuz ki!. Bizlere yollarımızı bildiren İlahi vahiy, uğrunda çarpınılması gereken bir vahiy değil mi? Bu vahyin sahibi olan Rabbimiz, hoşnutluğu için çarpınılması, çarpına çarpına ölünmesi gereken bir Rab değil mi?

Ben yine susuyorum.

Bildiğim cevabı vermektense dahi
utandığımı hissediyorum!.

Ve bu balıkların, tatlısu kaynaklarına geri dönüp yumurtalarını bırakmalarını ve muzaffer bir komutan edasıyla ölmelerini, aynı suskunlukla seyrediyorum!.

Ve şimdi size ve şimdi bize dönüyorum.

Az önce sizlere, az önce bizlere bir soru sormuş ve “Hak uğruna çalışıp, çabalamakla mükellef olan bizler, gerektiği gibi çalışıp, gerektiği gibi çabalıyor muyuz?” demiştim.

Evet, şimdi cevap verin!.

Hak uğruna, İlâhi vahiy uğruna çalışıp-çabalamakla mükellef olan bizler, gerektiği gibi çalışıp, gerektiği gibi çabalıyor muyuz?

Ben değil, bütün alabalıklar duymak istiyor cevabınızı!.

Ve size, sizin bu suskunluğunuza bakarak, aynı gerçeği, aynı açıklıkla yine tekrar ediyorlar,,

Kalbi bir mutmainlik ve azimli bir karar ile İlâhi vahye sarılınız. İlâhi vahyin gösterdiği yoldan en ufak bir kuşku duymadan, bu dosdoğru yolda yürümeye ve diğer insanları bu dosdoğru yola davet etmeye çalışınız. Allah'a sığınıp, Allah'a tevekkül ederek

alışıp-abaladığınız zaman, yoldaki musibetleri aşmanız ve Allah'a apaçık bir alınla kavuşmanız mümkün olacaktır. Yeter ki kalbi bir mutmainlik ve azimli bir karar ile İlahi vahye sarılınız!.

Ben susmuyorum, ben konuşuyorum bu seferi. "Sizleri yaratan ve sizin halinizle, sizlerdeki ayetlerle bizlere nasihat eden Allah'a hamdolsun" diyorum. Ve bu kitab çalışmasını, böyle bir hamd ile bitiriyorum...